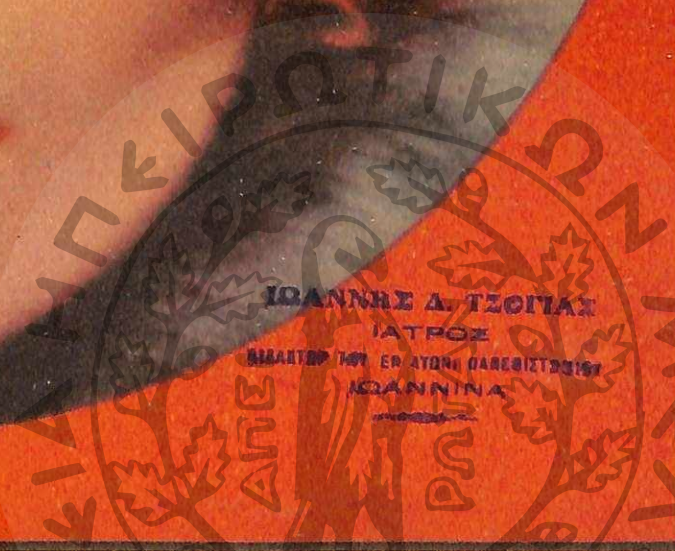

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΝΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΕΡ. ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡΕΘΙΣΤΟΤΗΤΗ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΔ, 14 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ - 4 ΑΡΧ.
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Γραφεία :
Ευριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάρη
Κεντρικόν Πρακτορείον Ἐφημερίδων)
Ἑμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ ἐπ' ὀνόματι
τοῦ ἰδιοκτῆτου

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ :
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
Συνδρομαί :
Ἑσωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ Δραχ... 200
Ἑξάμηνος Δραχ... 110
Ἑξωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ Δολλάρια... 7
Λίρα Ἀγγλίας... 1.10

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 14

ΑΘΗΝΑΙ 6 Ἰουλίου 1935

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο 15ο τεῦχος
τῆς «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
ἀρχίζει

«Τὸ ρομάντσο τῆς Ἀλίκης»

νέο πρωτότυπο ἑλληνικὸ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
τῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Μάριος

κρυπτομένης γνωστῆς λογίας
κ. ΝΕΛΛΗΣ ΚΑΝΕΛΛΙΔΟΥ,

κόρης τοῦ ἀειμνήστου δημοσιογράφου, ἱδρυ-
τοῦ καὶ διευθυντοῦ τῶν «ΚΑΙΡΩΝ» Πέτρου
Κανελλίδου,

τῆς συγγραφέως
τῶν δημοσιευθέντων ἐσχάτως εἰς τὴν ἔφη-
μερίδα «Ἕθνος» μυθιστορημάτων:
«ΠΛΗΓΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ», «ΚΡΥΦΕΣ Α-
ΓΑΠΕΣ», «ΜΑΡΙΑ-ΝΙΝΟΝ» ΚΑΙ «ΑΣΒΕΣΤΗ
ΦΛΟΓΑ»

**«Τὸ ρεμάντσο
τῆς Ἀλίκης»**

εἶνε ἡ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ περιπέτεια, ὁ ἐρωτι-
κὸς ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ μιᾶς νέας, ποὺ ἡ ζωὴ τῆς
παρεμβάλλει ἀφάνταστα ἐμπόδια ΣΤΟ ΔΡΟ-
ΜΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΗΣ.

Εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς συγγραφέως
τοῦ, τῆς ὁποίας τὴν ἀφηγηματικὴν δεινότη-
τα καὶ ψυχολογικὴν ἀνατομίαν τοῦ καλὰ-
μου τῆς ἔχει ἐκτιμήσει ἐπανειλημμένως τὸ
ἑλληνικὸν ἀναγνωστικὸν κοινὸν καὶ ἰδίως
τὸ γυναικεῖον, ποὺ ἔχει ροιφῆξει κυριο-
λεκτικῶς τὰ μυθιστορήματα τοῦ

Μαρίου

ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΗ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΝΕΙΣ ΠΟΥ
ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ
ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου τεύχους
τῆς «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»

«Τὸ ρομάντσο τῆς Ἀλίκης»

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ
Α'
ΒΙΒΛΙΟ-ΔΩΡΟ
τῆς
«ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
εἶνε

**Οἱ δλιμμένες καρδιές
τῆς
ΝΤΕΛΛΥ**

Ἕνας τόμος κομψότατος, καλοτυ-
πωμένος, πλουσιώτατα εἰκονογρα-
φημένος με πολυχρωμίες ἐντὸς κει-
μένου καὶ ἐξώφυλλο χρυσόδετο καλ
λίτεχνικὸ

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

καὶ θὰ δοθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Μὴν κό-
βετε τὰ δελτία. Ἡ ἀπλὴ ἐπίδειξις
τοὺς ἀρκεῖ

ΟΠΟΙΟΣ
ἀπὸ
ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ
τῆς
«ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
θέλει

**νὰ δέσῃ σὲ τόμο
τὰ
13 α' τεύχη τῆς**

Μπορεῖ νὰ προσαγάγῃ τὴν σειρὰν
τῶν φύλλων στὰ γραφεῖα μας καὶ
μὲ 25 δραχμὰς θὰ τοῦ ἐτοιμάσωμεν
ἓνα ΧΡΥΣΟΔΕΤΟ βιβλίον. Οἱ ἀνα-
γνώσται μας τῶν
ΕΠΑΡΧΙΩΝ

δύνανται νὰ μᾶς ἀποστείλουν ἐπί-
σης τὴν σειρὰν τῶν 13 α' τευχῶν
μὲ 30 δραχμὰς διὰ τὴν Βιβλιοδέτη-
σίν τους.

Ἡ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ
ΤΟΥ
ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΥ
τῆς
«ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
στὴν

Πελοπόννησο
συνεχίζεται

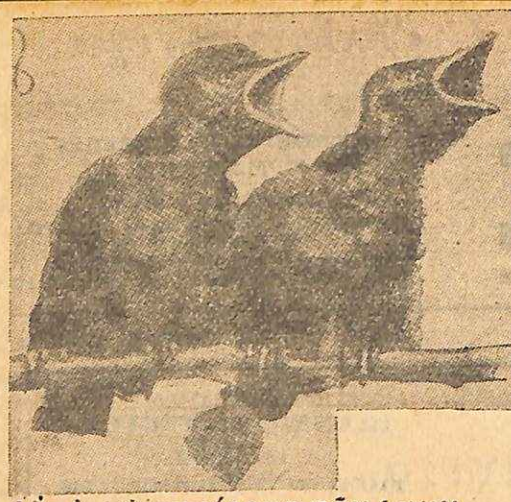
ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις τῶν ἀ-
ναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς
ἐνθουσιάζει τόσο, ποὺ κάθε ἐκφρα-
σις εὐχαριστίας μας σ' αὐτοὺς εἶνε
λίγη

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ἄλλος ἀπεσταλμένος μας θὰ πε-
ριοδεύσῃ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν
Μακεδονίαν.

Άπο τὰ περίεργα τῶν ζῶων

Κοσμική κίνησις

Τὸ ἀκατάλυτο ἑορτολόγιο τῆς φύσεως τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, εἶνε τόσο σταθερό, ὥστε οἱ ἄνθρωποι...παλαισημερολογεῖται καὶ μὴ, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ παρακολουθοῦν καὶ νὰ κανονίζουν τὶς ὑποθέσεις τους σύμφωνα μὲ αὐτό.

Στὴ φύσι, ὁ ἔρχομός τοῦ καλοκαιριοῦ ποὺ ἀνοίγει τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῶων σὲ μίαν ἁρμονία μὲ τὰ μπουμπουκία τῶν λουλουδιῶν, ἐγκαινιάζεται ἀπὸ τὸν φυσικὸ καὶ ζωϊκὸ κόσμον τὴν 19ην Ἀπριλίου: τὴν «Ἡμέρα τῆς πριμερόζας».

Τὸ σύνθημα τοῦ ἑορτασμοῦ τὸ δίδουν οἱ πριμερόζες: Ἄνοιγουν τὰ πέταλά τους ἑτοιμες νὰ δεχθοῦν στὴν ἀγκαλιά τους τὰ πρῶτα ἔντομα.

Τὰ ἀποδημητικὰ πουλιά, ποὺ καταφτάνουν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀπὸ τὶς νότιες χώρες, εἶνε ἀπονήρευτα, καὶ κυνηγῶνται τρελλά καὶ μὲ μανία στοὺς θάμνους καὶ στὰ κλαδιά, γιὰ νὰ βροῦν ταῖρι καὶ νὰ ζευγαρώσουν. Ἀκόμα δὲν ἀντιμετωπίζουν τὸ ζήτημα τῆς στέγης καὶ τῆς τροφῆς. Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τοὺς ἐρωτευμένους ποὺ κατὰ τὴν διάρκειά τῆς μὴν στείας ζοῦν σὲ πελάγη εὐτυχίας.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Ἀντίθετα πρὸς τὰ μικρὰ πουλιά, οἱ ἀλεπούδες ζευγαρώνουν τὴν Χριστούγεννα. Τὰ κοράκια ἀναζητοῦν τὴν σύζυγόν τους τὸ Νέο ἔτος καὶ ὅταν τὴν βροῦν, ἀρχίζουν μαζί νὰ ψάχνουν γιὰ ἐξέυρεσι καταλλήλου μέρους, ὅπου θὰ χτίσουν τὴ φωλιὰ τους. Ἐνῶ οἱ κουροῦνες καὶ οἱ φασιανοὶ ἀρχίζουν ζευγαρωμένοι τὸ χτίσιμο τῆς φωλιᾶς τὴς Ἀπόκρισης.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι τὴν 19 Ἀπριλίου δηλαδὴ τὴν «ἡμέρα τῆς πριμερόζας», ὅπως τὴν ὀνομάζουν οἱ ἀγγλοσάξωνες, γεννιοῦνται κατὰ γενικὸ κανόνα τὰ ἀλεπούδια!

Ἐξ αἰτίας δὲ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ὁπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, ἰδίως κυνηγοί, ποὺ ἔχουν τὴν πρόληψιν καὶ πιστεύουν ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε «γουρλίδικη». Ἐπίσης πολλοὶ κυνηγοὶ καὶ χωριάτες εἶνε βέβαιοι ὅτι τὴν 25 Ἀπριλίου, ἡμέρα ποὺ γιορτάζει ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, θὰ βροῦν στὶς φωλιὰς τῶν φασιανῶν αὐγά.

Ὅπως οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν τὴν περίοδο ποὺ διαρκεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα ὡς τὴν 1ην Μαΐου ὡς τὴν καταλλήλοτερη ἐποχὴ γιὰ νὰ τελέσουν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου τους, ἔτσι καὶ τὰ πουλιά. Οἱ τελευταῖες δώδεκα ὥρες τοῦ Ἀπρι-

λίου εἶνε οἱ πιὸ εὐχρηστές τῆς ζωῆς τους. Ἀποτελοῦν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ τῆς ἀναπαύσεως σὲ φτερωτὸν κόσμο. Ὑπάρχουν πολλὰ πουλιά, ἰδίως τὰ χελιδόνια, τὰ ὁποῖα θὰ πετάξουν ἔξω καὶ ἐπὶ χιλιόμετρα γιὰ νὰ βροῦν νὰ γιορτάσουν μαζί μας τὸ Πάσχα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως θέλουν νὰ βρῶνται ἐνδὴ τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀνοίξουν τὰ πρῶτα ἀνοιξιὰτικὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν. Κι' αὐτὰ εἶνε τῆς πριμερόζας, ποὺ ἀνοίγουν κατὰ μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητο λόγο τὴν 19 Ἀπριλίου, ἀδιάφορον ἂν οἱ καιρικὲς συνθήκες εἶνε δυσμενεῖς!

ΞΑΝΑΓΥΡΝΑΝΕ ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ

Ὅπως ξέρομε μόλις μᾶς ἔλθουν τὰ χελιδόνια, ἡ πρώτη τους δουλειά εἶνε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὶς φωλιὰς, ὅπου ἀνέθρεψαν τὶς οικογένειές τους τὸν περασμένον χρόνον ἢ ὅπου ἀνετράφησαν τὰ ἴδια. Τὸ τρελλὸ κελάδισμά τους μᾶς μαρτυρεῖ τὴ χαρὰ ποὺ νοιώθουν ἐπειδὴ βρίσκονται στὸ σπίτι τους.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐξετάσουν τὸ περιβάλλον, ἐξαφανίζονται μυστηριωδῶς.

Ὅσοι ζοῦν στὸ ὑπαίθριον ἀποροῦν μὲ τὴν ἐξαφάνισιν αὐτὴ τὴν προσωρινὴ τῶν χελιδονιῶν, ποὺ παρατηρεῖται κάθε καλοκαίρι.

Οἱ φυσιολογικοὶ ὅμως μᾶς λένε τὸ μυστήριον: Ὅλα τὰ πουλιά συγκεντρώνονται στοὺς βάλτους γιὰ ν' ἀνταμώσουν τὰ πρῶτα ἔντομα.

Εἶνε ἡ 19η Ἀπριλίου, ποὺ ἀνοίγουν τὰ πέταλά τους οἱ πριμερόζες! Τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὰ ἔντομα εἶνε καλοθρεμμένα καὶ ἄφθονα. Τρῶνε ἀκατάπαυστα, συνέρχονται ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες τοῦ μακρυνοῦ ἀποδημητικοῦ ταξιδιοῦ καὶ ἀποκοτῶν νέες δυνάμεις γιὰ τὰ οἰκογενειακά καθήκοντα τῆς... σαῖζόν.

Πάσχα δίχως ν' ἀκούσθῃ ἡ φωνὴ τοῦ κούκου, δὲν εἶνε ποτέ. Ἐπικρατεῖ μάλιστα ἡ παράδοσις ὅτι ὅποιος ἀκούσῃ τὴ φωνὴν τοῦ κούκου τὴν ἐποχὴ αὐτὴ θεωρεῖται τυχερὸς ἄνθρωπος.

Τὴν πρωτομαγιά τὰ παιχνίδια τῶν μικρῶν ζῶων βρίσκονται στὸ φόρτε τους, ὡχριοῦν δὲ μπρὸς σ' αὐτὰ τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν τῶν ἀνθρώπων.

Πράγματι, τὰ περισσότερα ζῶα διασκεδάζουν παίζοντας διάφορα παιχνίδια, ὅπως ἀκριβῶς κάνουν καὶ τὰ παιδιά. Τὰ παιχνίδια τους μάλιστα ἀποτελοῦν καὶ τὸν ραφινισμένον τρόπο τῆς ἐκδηλώσεως τῶν αἰσθημάτων: Γιὰ τὰ ζῶα εἶνε οἱ καθαυτὸ πρῶτες ἐρωτικὲς ἀψιμαχίες.

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΔΙΕΛΚΥΣΤΙΝΔΑ

Τὸ πιὸ... ἂν—βόσκ παιχνιδι τῶν ζῶων στὸ ὁποῖο δεῖχνουν ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία, εἶνε ἡ...διελκυστίνδα!

Οἱ νεαρὲς ἰδίως ἀλεπούδες περνοῦν τὶς ὥρες τῆς σχολῆς τους παίζοντας αὐτὸ τὸ παιχνίδι: ἡ μιά τραβᾷ τὴν ἄλλη μὲ δύναμιν, καὶ στὸ τέλος ἡ μιά ρίχνει τὴν ἄλλη κάτω στὸ ἔδαφος καὶ τὴν δαγκώνει. Ἡ διελκυστίνδα εἶνε ἐπίσης τὸ ἀγαπημένον σπορ τῶν κυνηγετικῶν σκύλων.

Τὰ πρόβατα καὶ οἱ κασίκες εἶνε πιὸ νραφικά στὰ παιχνίδια τους: Τὸ συνηθισμένον παιχνίδι τῶν ζῶων αὐτῶν εἶνε... «Ὁ βασιλεὺς τοῦ κάστρου».

Τὸ παιχνίδι παίζεται ὡς ἑξῆς:

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρόβατα ἢ τὴν κασίκα ἀνεβαίνει στὴν κορυφὴ ἑνὸς λοφίσκου καὶ ὑπερασπίζεται τὸ κάστρο τῶν ἀπὸ τοὺς ἐπιτιθεμένων ἄλλους συναδέλφους του ὅσο μπορεῖ. Τὸ πρόβατο ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀποθῇσῃ ἀπὸ τὴν δεσπότησαν αὐτὴ θέσι γίνεται βασιλεὺς τοῦ κάστρου κι' ἀρχίζει μὲ τὴ σειρά του τῶρα ν' ἀποκορύβῃ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἄλλων συναδέλφων.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ τὰ εὐθυμα ζῶα τὸ παίζουν μὲ πραγματικὸ μπρὶο ἐπὶ πολ-

λὲς ὥρες, ὥσπου νὰ ἐξαντληθοῦν καὶ τὴν κούρασιν.

Οἱ γάτες καὶ οἱ σκύλοι παίζουν τό... κρυφτό! Στὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴ ἡ γάτα πάντοτε θὰ κρύβεται καὶ ὁ σκύλος...«θὰ τὰ φυλάῃ!».

Κι' ἔτσι ἡ ζωὴ τῶν ζῶων, ὅπως καὶ τῶν ἀνθρώπων, κυλάει μὲ χαρὰ καὶ μὲ πίκρες.

ΟΛΙΒΕΡ ΠΛΙΚ

Σύγχρονοι μῦθοι

Παρ' ὀλίγον εὐτυχῆς

Ἡ Πέρλα Μπρούκ, κόρη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἰνδιάνους μαχαράγιαδες, παρ' ὀλίγον νὰ παντρευτοῦν τὸν μαέστρο μιᾶς λοντρέζικης τζάζ, τὸν Χάρρυ Ρόυ, ἂν δὲν ἔβαζε τὴν οὐρίτσα του ὁ διάβολος.

Στὴν ἀρχὴ φάνηκε ὅτι ἀνοίξε γιὰ καλὰ ἡ τύχη τοῦ μαέστρου. Ὁ ἔρως ὅμως τῶν δυὼ νέων ἄρχισε μέσα σὲ μιά σάλλα χοροῦ. Ἡ πριγκίπισσα, ποὺ ἔρχοταν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπη, εἶδε τὸν Χάρρυ νὰ διευθύνῃ καὶ ρώτησε ποιὸς εἶνε.

—Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας, τῆς εἰπαν.

—Καὶ αὐτοὶ οἱ μουσικοὶ ὑπακούουν δ. λοι σ' αὐτόν;

—Βεβαίωτα...

—Ἀσφαλῶς, τότε θὰ εἶνε ἕνα πρόσωπο μὲ μεγάλῃ δύναμιν.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥρα στὴ σκοτεινὴν ταράτσα ὁ Χάρρυ ἔδινε τὸ πρῶτον φιλὶ στὴν πριγκίπισσα.

Ἡ Πέρλα σκέπασε ντροπισμένη τὸ πρόσωπό της.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκαν χειροκροτήματα καὶ ὁ μαέστρος ὑποκλίθηκε καὶ ξαναφίλησε τὴν πριγκίπισσα.

—Μὲ συγχωρεῖτε, τῆς εἶπε. Ἦταν ἀπὸ συνήθεια. Ὅταν ὁ κόμοις μᾶς χειροκροτεῖ, ἐμεῖς οἱ διευθυνταὶ τῆς ὀρχήστρας κάνομε «μῆτις».

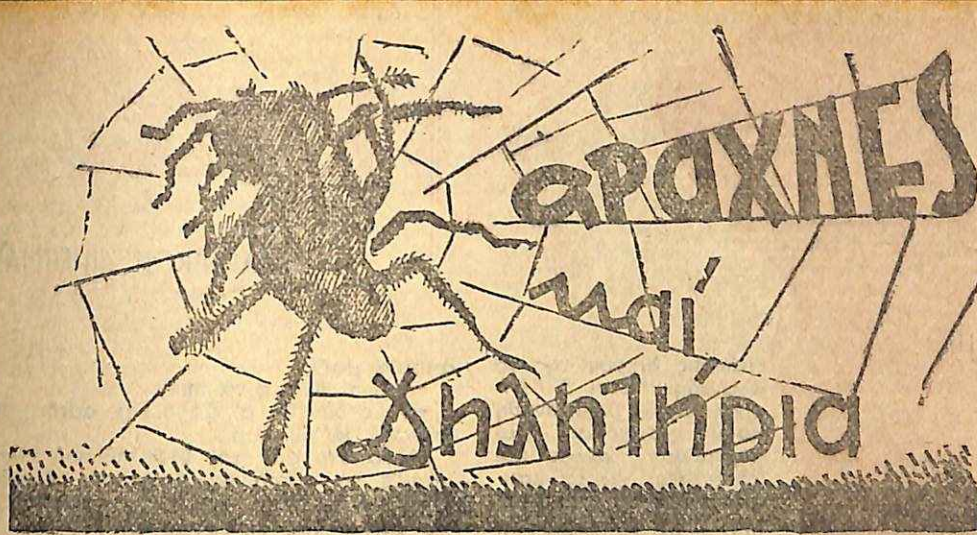
—Μὰ τότε σεῖς εἰσθε ὁ ἰδανικός μου σύζυγος!, εἶπε ἡ νέα. Ξέρετε ὅτι στὴν πατριδα μου, ὅταν μιά πριγκίπισσα παντρεύεται, ὁ λαὸς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας χειροκροτεῖ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ γοῆτευσεν περισσότερο τὴν Πέρλα, ἦταν ἡ ἐπιρροὴ ποὺ ἔλασεν ἐν ὅ ὁ Χάρρυ πάνω στοὺς μουσικοὺς του. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ συγκινηθῇ, βλέποντας τὸν μουσικὸ τῆς τρόμπας νὰ φυσᾷ φουσκώνοντας τὰ πλεμόνια του, τοὺς βιολονταὺς νὰ ἀνακατεῦναι τὰ δάχτυλά τους, καὶ ὅλ' αὐτὰ σὲ μιά ματιὰ ποὺ τοὺς ἔριχνε ὁ Χάρρυ.

Καὶ ὅμως τὴν τελευταία στιγμή, λίγο πρὶν γίνῃ ὁ γάμος, ἡ πριγκίπισσα πληροφόρησε τὸν Χάρρυ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὸν παντρευτῇ.

—Εἶσαι μεγάλος, δυνατός, τρομερός, τοῦ εἶπε στὴ γλυκεῖα γλῶσσα τοῦ τόπου της, ἀλλὰ δὲν ὑπακούουν ὅλοι οἱ ἄνδρες σου στὴ δύναμίν σου. Εἶδα κάποιον στὸ βάθος τῆς ὀρχήστρας ποὺ δὲν σὲ ὑπακούει. Αὐτὸς μάλιστα οὐτε καν σὲ κυτᾷ ζεῖ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ σημασία καὶ μόνον ὅταν τοῦ ἀρέσῃ χτυπᾷ δυνατὰ τὸ δρυνό του! Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, αὐτὸς δὲν σὲ φοβάται! Ἐγὼ λοιπὸν ἀγαπᾷ ἐκεῖνον, ἐκεῖνον ποὺ εἶνε κι' ἀπὸ σένα πιὸ δυνατός, αὐτὴν τὴν ὑπέροχην ἐπαναστατικὴ ψυχὴ!

Τὴ ἀπογοήτευσιν γιὰ τὸν καὶνόμενον Χάρρυ, ἡ μικρὴ ἀνδρὴν πριγκίπισσα, ποὺ ἐκτιμοῦσε μόνον τὴν δύναμιν καὶ τὸν ἐπαναστατικὸν χαρακτήρα, ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷ τὸν Χάρρυ... χάριν τοῦ παίκτου τῆς «γρανικάσας», ποὺ, ὅπως συνήθως, χτυποῦσε μὲ δύναμιν τὸ ταμπούρο του, χωρὶς καν νὰ κυτᾷ καὶ νὰ προσέχῃ τὸν μαέστρο του!

Ζωῦφια ποὺ σκοτώνουν

πέφτει μόνη της ἀπὸ πάνω του.

ΚΑΙ ΕΙΔΗ...ΣΑΡΚΟΒΟΡΑΙ

Παρ' ὅλη τὴ θηριωδία τῆς ἀράχνης τῆς Αἰγύπτου, ἡ Βραζιλία κατέχει τὰ σκήπτρα ὡς πρὸς τὴν ποικιλίαν σὲ δηλητηριώδεις ἀράχνες.

Τὰ πιὸ ἀξιοπερίεργα εἶδη εἶνε οἱ «σαρκοβόρες ἀράχνες». Αὐτὲς ἐπιτίθενται, δαγκώνουν, τρῶνε σάρκες καὶ γι' αὐτὸ εἶνε τρομερὰ ἐπικίνδυνες.

Πρὸ μηνὸς στὸν ζωολογικὸν κῆπον τοῦ Λονδίνου ὁ διευθυντὴς του εἶχε καλέσει πολλὰς ἐπιστήμονας γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα δείγμα τῆς αἰμοβορίας μερικῶν ἀράχων τῆς Βραζιλίας, μὲ τὶς ὁποῖες ἔχει ἐσχάτως πλουτίσει τὴ συλλογὴ του. Ἀπεμύνασε λοιπὸν μιά ἀράχνη μέσα σ' ἕνα μεγάλο γυάλινον κουτί. Μέσα στὸ κουτὶ αὐτὸ ἔβριζε ἕνα φεῖδι.

Πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν παρευρισκομένων ἐπιστημόνων, ἡ ἀράχνη ὤρμησε ἀμέσως ἐναντίον τοῦ φειδιοῦ καὶ μὲ τὰ πόδια καὶ τὰ δόντια τῆς ἀρχισε νὰ τοιμᾷ τόσο δυνατὰ, ποὺ σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ ἄφησε νεκρό.

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

Οἱ θηλυκὲς ἀράχνες εἶνε πολὺ περισσότερο αἰμοβόρες ἀπὸ τὶς ἀρσενικὲς καὶ δὲν φεῖδονται οὔτε αὐτῶν ἀκόμα τῶν ταριῶν τους. Σκεφθεῖτε τώρα τὴν κακὴν μορφοῦν νὰ κάνουν στὸν ἄνθρωπον!

Γι' αὐτὸ ἡ ἐπιστὴμη ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχεν νὰ παρασκευάσῃ ἕνα ἀντίδοτον ἐναντίον τοῦ δηλητηρίου τῶν ἀράχων. Κι' αὐτὸ τὸ φάρμακον κατασκευάζεται πάλιν ἀπὸ ἀράχνες κοπανισμένες, τὶς ὁποῖες ἀνακατεῦναι καλὰ μέσα σὲ λάδι. Αὐτὸ ἔπειτα παρασκευασμένον χημικῶς καταλλήλως, γίνεται ἐνεσις καὶ διοχετεύεται στὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμό.

Γιὰ τὸν ἐμβολιασμένον μ' αὐτὸν τὸν ὀρρό, ἡ ἀράχνη, ὅσο κι' ἂν εἶνε δηλητηριώδης, εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνος.

Ε. ΜΠΕΡΤΑΡΕΛΛΙ

Οἱ ἐρωτευμένοι καὶ τὰ περιστέρια

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια στὸ Ντορσέτ τῆς Ἀγγλίας διαδραματίσθηκε μιά παθητικὴ ἱστορία μὲ ἥρωες ἕναν νεαρὸ ἐρωτευμένον κι' ἕνα ταχυδρομικὸ περιστέρι.

Τὸ πουλὶ ἐκεῖνο εἶχε συνηθίσει νὰ πηγαίνει τὰ γράμματα τοῦ ἐρωτευμένου λέου στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικῆς του χτυπώντας μὲ τὸ ράμφος του τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ, γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν καὶ νὰ μῆνι μέσα.

Τρεῖς βδομάδες ὅμως πρὶν γίνοντο οἱ γάμοι τους, ἡ νέα ἀρρώστησε βαρεῖα ἀπὸ πλευρίτιδα καὶ πέθανε!...

Τὸ ἀναπάντεχον αὐτὸ κακὸ πλήγωσε βαθεῖα τὴν εὐαίσθητη καρδιὰ τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος κλειδωμένος μέσα στὸ δωμάτιόν του ἔκλαιγε σάν τρελλός, ἐνῶ τὸ περιστέρι διατελοῦσε σὲ μεγάλῃ νευρικότητι καὶ ἐκεῖνο, βλέποντας ὅτι περνοῦσαν οἱ μέρες δίχως νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶνται τὴ συνηθισμένη μεταφορὰ τῆς ἐπιστολῆς. Οἱ πρῶτες μέρες πέρασαν μέσα σ' ἕνα τραγικὸ περιβάλλον πένθους καὶ μονώσεως καὶ γιὰ τοὺς δυο: τὸν ἐρωτευμένον καὶ ἀπαρηγόρητον νέον καὶ τὸ περιστέρι.

Ἡ κατάστασις ὅμως αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ. Ὁ νέος, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ τὴν σκέψιν ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δὲν ὑπῆρχε πιά, ὕστερα ἀπὸ μιάς ἐβδομάδος πόνους καὶ ἀγωνίας καθυσχύασεν τὸ παραγμένο του μυαλόν, γράφοντας τῆς ἐρωτικὰ γράμματα μὲ τὸν ἴδιον ὅπως κι' ἄλλοτε τρόπον, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκείνη δὲν θὰ τὰ διάβαζε ποτέ.

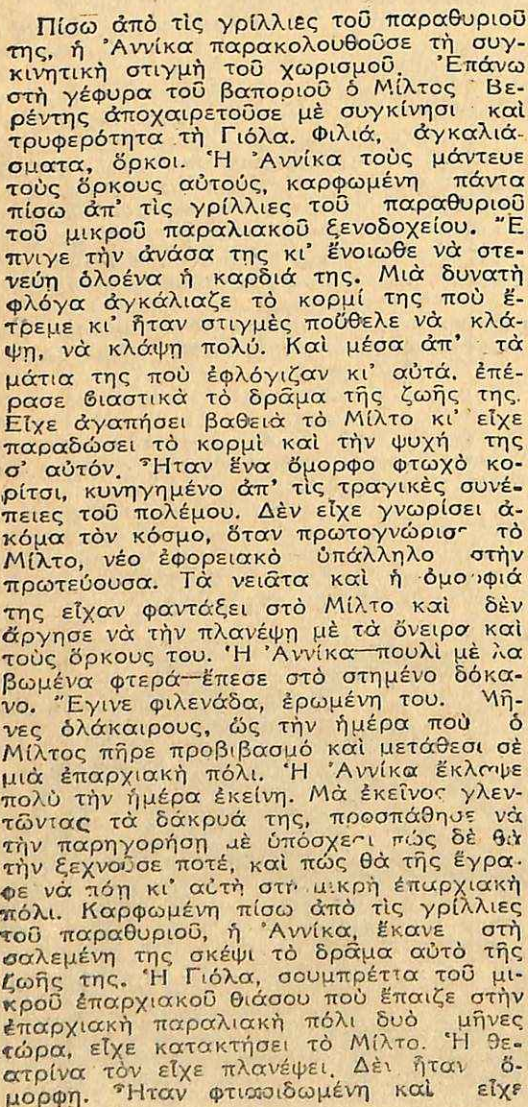
Τὸ περιστέρι, χαροῦμενον ὅπως πρὶν, μετέφερε τὰ τραγικὰ αὐτὰ ραβασάκια στὸ σπίτι τῆς νεκρῆς, ὅπου οἱ γονεῖς της, γιὰ νὰ παρηγορήσουν τὸν ἀξιολύπητον νέον, μόλις ἄκουσαν τὸ περιστέρι νὰ χτυπᾷ τὸ τζάμι τοῦ κλειστοῦ παραθυριοῦ, ἔτρεχαν καὶ τὸ ἀνοίγαν... Ὑποδύονταν μὲ κλάματα τὸ ἀνῆξερον πουλὶ, ἔβλυναν ἀπὸ τὰ φτερά του τὸ τραγικὸ σημεῖον καὶ ἄφοδὸ τὸ κατέστρεφαν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια, ἀφῆναν κατόπιν τὸν φτερωτὸ ταχυδρόμον νὰ ἐπιστρέφῃ στὸν κύριόν του.

Ἐπὶ δυὸ χρόνια ὁ δυστυχισμένος νέος ἔγραφε μὲ πάθος καὶ ἀγάπην στὴ νεκρὴ ἀρραβωνιαστικίαν του, δίχως νὰ ἐπισκεφθῇ ποτέ τοὺς δικούς της, ἀπὸ φόβον μήπως ἡ πραγματικότης τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν ψευδαίσθησιν...

Ἐπὶ τέλους πέθανε ἀπὸ θυμιάτωσι ἕνα φθινοπωρινὸν σούρουπον, ἐνῶ τὸ περιστέρι του ἔλειπε, πηγαίνοντας τὸ τελευταῖον του γράμμα, ὅπου τῆς ἔλεγε ὅτι σὲ λίγο θὰ τὴν ἀνταμώσῃ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤ
 8ον κ. ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗ

Ὁ Μίλτος ὅταν τὴν ἀντίκρουσε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ θαπὸρι, μόλις συγκράτησε τὴν ταράχην καὶ τὴν ὀργὴν του. — Ἀννίκα! Ξέρεις τί ἔκαμες;

καρδιά μου, απάντησε εκείνη, μόλις συγκρατώντας τὰ δάκρυα καὶ τὸ σπαραγμό.
 Ὁ Μίλτος θὰ ἤθελε νὰ τὴν βρῇ, νὰ τὴν χτυπήσῃ, νὰ τὴν ταπεινώσῃ. Στὰ χεῖλη τοῦ ἀνέβηκε μιὰ βαρεὶά λέξι. Φοβήθηκε ὁμοῦ τὸ σκάνδαλο καὶ προσπαθῆσαι νὰ τὴν συγκρατήσῃ μὲ μισόλογα καὶ μὲ ἀκατανόητες ὑποσχέσεις. Μέσα σὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο ποῦ τὴν ὠδήγησε, ἡ Ἀννίκα ἐξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμα. Ἐκεῖνοις τὴν ἔβλεπε μὲ ἀδιανομία. Δὲν εὕρισκε κανένα λόγο τυρφερό γι' αὐτὴν καὶ μόνο κινουῖς περιφρονητικὰ τὸ κεφάλι τοῦ.

Ἡ μικρὴ ἐπαρχία, ὡστόσο ἐπληροφόρηθη τὴν ἀπροσδόκητη ἀφίξι τῆς ὁμορφῆς ξένης. Ἡ Γίλλα ὅμως εἶχε πάντα τοὺς τρόπους γιὰ νὰ κρατήσῃ κοντὰ τῆς τὸ Μίλτο. Τὸ ἴδιο βράδυ μάλιστα τὸν εἶχε παρασύρει ἔξω στὴν ἐξοχή, σὲ κάποιον μεθόσι.

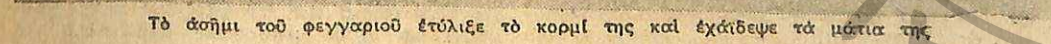
“Ὁλη ἡ παρέα ἐγέλασε μὲ τὴν πρόπο-
σιν αὐτῇ τῆς θεατρίνας. Κι’ ἐγέλασε κι’ ὁ
ἴδιος ὁ Μίλτος, ἀδειαίζοντας μουκάλες
γιά τὰ μαῦρα παιχνιδιάρικα μάτια τῆς
σουμπρέτας. Μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς
κατόπιν, τῆς μίλησε περιφρονητικά καὶ
εἰρωνικά γιὰ τὴν «Ξένη» ποὺ δὲν ἦταν
οὔτε συγγένισσα οὔτε καὶ ἀρραβωνια-
στικὴ τοῦ. Ἡ “Αννίκα δὲν ἔκλεισε μάτι
ἐκεῖνο τοῦ βράδου. “Ὅλο καὶ ἔλιπιζε πὼς
θὰ πῆγαινε νὰ τὴν ζητήσῃ, πὼς θὰ τὴ
λαχταροῦσε ὑστερα ἀπὸ τόσο καιρό.

—Θά φύγω, θά φύγω! Όχι όμως καὶ πρὶν φύγη αὐτή.
Ὁ Μίλτος τὴν ἐκύτταξε μὲ λύσσα καὶ

ἡ ψυχρότητα καὶ ἡ ἀδιαφορία κατόπιν τοῦ Μίλτου μπροστὰ στὰ γυναικὰ ἀγάπα-στρα τοῦ λοιμοῦ τῆς, ποὺ τὸν ἀγκολοῦσε καὶ δι' ἐφύλασσε τόσες φορές ἄλλοτε μὲ τόσο φλογισμένο πάθος, ἔξυπνοσε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἓνα ἀλλόκοτο αἶσθημα ποῦ δυνάμεινε τὴν φλόγα ποῦ ἀγκολοῦσε τὸ νεανικό της κορμὶ κάτω ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα αὐτῇ, μὲ τὰ ἀνοιξιάτικα θαλασσινὰ καὶ βουνιὰ ἀρώματα. Ἡ Ἀννίκα ἐκύλισθη ἀπάνω στὸ νιβάνι καὶ βυθίζοντας τὸ πρόσωπό της ἐπάνω στὸ πομπουλένιο μαξιλλάρὶ τῆς, ἀναλίσθηκε σ' ἓνα δυνατὸ σπαρακτικὰ λυγρὸ κλάμα.

Τὴν ἡμέραν αὐτήν ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ὤκνησεν εἰσελθεῖν ἐκεῖ.

αυτή στράψε στα ματιά της, που έβλε

(ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ)

—Νὰ σοὺ ἐξηγήσω, ἀγαπητέ μου. Εἶμαι καταθέτης σὴν Τράπεζα καὶ ἦρθα νὰ ἴδω ἂν οἱ καταθέσεις μου εἴναι ἐν τάξει.

Πώς εκδικούνται οι Παπούα

Η θηριωδία ενός πρωτόγονου λαού

«Παπούα» λέγονται οι ιθαγενείς της Νέας Γουινέας. Έχουν γραφή πολλά για τον λαό αυτόν, τίποτα όμως δεν μπορεί να απεικονίσει και να εξιστορήσει την υβόρρη τους.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Τόν φανατισμό και την αγριότητα που έχουν οι Παπούα την απέκτησαν κυρίως χάρις στις υποδείξεις των μάγων ιερέων, που θεωρούνται από τους ίδιους τους πιστούς των ως Θεοί.

Με τα διάφορα μαγικά μέσα που μεταχειρίζονται και τις ανθρωποθυσίες που επιβάλλουν, ο απλοϊκός λαός έχει τρομοκρατηθεί και υποτάσσεται τυφλά στη θέλησή τους.

Θύματα της μεγάλης τους σκληρότητας υπήρξαν οι διάφοροι ιεραπόστολοι, οι οποίοι, ενώ κατάρθωναν να τους ξεγελάσουν με διάφορα πειστικά λόγια και έργα και εισχωρούσαν στο έσωτερικό για να προπαγανδίσουν, ξαφνικά, επειδή δεν είχε εξυπηρετηθεί ο ένας ή ο άλλος μάγος, έσύρονταν και τους εσούβλιζαν ζωντανούς ψήνοντάς τους πάνω σε μεγάλες φωτιές.

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΚΟΥΑΚ

Τό πλέον ονομαστό σε σκληρότητα γεγονός είχε ίσως η εκδίκηση του Κουάκ.

«Άλλη σφαίρα, τρίτη, τετάρτη... Οι Παπούα όμως έβαλαν μπροστά τον δγκο τους και έσπασαν την πόρτα. Τότε ο ιεραπόστολος άνοιξε την πίσω πόρτα και άφησε να φύγει ένας Παπούα χριστιανός... Τόν έβγαλε για να τους άπασχολήσει...»

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο Κουάκ με δυο πηδήματα τόν έπρσφθασε και τόν έρριξε κάτω.

Τού έβαλε τα γόνατα στην πλάτη, με τó ένα χέρι τού σήκωσε τó κεφάλι και με τó άλλο έμπηξε τα νύχια του μέσα στα μάτια του και τα έχυσε μπροστά στους κατάνηκτους άλλους Παπούα.

Η σκηνή αυτή είχε τόση πολλήν επίδραση στο πλήθος τών χριστιανών Παπούα, ώστε παραδόθηκαν άμέσως στους ανθρώπους τού Κουάκ.

Ο ιεραπόστολος έψήθηκε πάνω στις φλόγες μιάς φωτιάς και άπετέλεσε τó δείπνο τού αίμοχαρούς εκείνου πλήθους τών ανθρωποφάγων.

ΜΑΙΗΝ ΡΑΙΗΝΤ

Η έπιστήμη για όλους

Ο ύπνος

Ο ύπνος μās φαίνεται τόσο άπλό και φυσικό πράγμα, ώστε δεν πολυσκοτίζομαστε για την ποιότητά του. Άρκεί νά διαπιστώσωμε ότι κοιμηθήκαμε όσο πρέπει για νά είμαστε εύχαριστημένοι.

Όσοτόο η έπιστήμη διαφωνεί στο σημείο αυτό. Όταν ο ύπνος, μās λέγει, δεν είναι καλής ποιότητας, δεν ώφελεί. Άπεναντίας μάλιστα, βλέπτει τόν όργανισμό μας.

Έχει αποδειχθή ότι ο ασφαλέστερος τρόπος για νά κοιμηθούμε άσχημα είναι ή πρό τού ύπνου βραδυή έξαψις. Π. χ. έπειτα από έναν συναρπαστικό ποδοσφαιρικό αγώνα, ένας νεαρός φιλάθλος θά κινηθή όλη τη νύχτα, ενώ κοιμάται, 140 φορές!

Κανονικώς ο άνθρωπος αυτός πρέπει νά κάμει 86 κινήσεις.

Η παρακάτω περίπτωση άποτελεί τόν πιό ταραγμένο ύπνο πού άνακάλυψε ή έπιστήμη:

Κάποτε ένας νέος τηλεφώνησε στην άρραβωνιαστικιά του, πού κατοικούσε σ' ένα μακρινό προάστειο. Η ώρα ήταν 9 1)2 τó βράδυ. Τόν πληροφορήσαν όμως από τó σπίτι ότι εκείνη βρισκόταν έξω κι' ότι δεν θά έπέστρεφε πορά στις δυο ύστερα από τά μεσάνυχτα.

Ο έρωτευμένος νέος μόλις έλαβε αυτή την άπάντησι, έπεσε στο κρεβάτι και κοιμήθηκε. Κατά τη διάρκεια όμως όλης της νύχτας έκαμε 200 κινήσεις, μολοντί συνήθως έκινείτο 62 φορές. Κι' όμως, παρ' όλον τόν έξαιρετικά ανήσυχο ύπνο του, δεν ξύπνησε καθόλου, πιστεύοντας κιόλας ότι κοιμήθηκε θαυμάσια.

Γι' αυτό τόν λόγο, προτοό κοιμηθούμε πρέπει—έφ' όσον είναι δυνατόν— νά παίρνουμε ένα λεπτό λουτρό. Καλό επίσης είναι, τά χρώματα της κρεββατοκάμαρας νά είναι μπλε ή κόκκινα. Τά χρώματα αυτά μās προετοιμάζουν έναν ήσυχο ύπνο.

Ένας άλλος κλέφτης τού ύπνου μας—έκτός από τόν θόρυβο—είναι ή πείνα.

Σύμφωνα με τις στατιστικές στριφογυρίζομε πάνω στο κρεβάτι μας—δασάκι κοιμάμαστε με άδειο στομάχι—10 έως 12 φορές την ώρα. Γι' αυτό όταν πέτωμε νά κοιμηθούμε πρέπει τó μυαλό μας νά είναι άδειο και τó στομάχι μας γεμάτο...έφ' όσον μπορούμε βέβαια!...

Δυο πληγές με τó ίδιο μαχαίρι

Ο όρκος της άρραβωνιαστικιάς

Τó ρολόι της εκκλησίας χτύπησε έξη. Άρχισε νά σκοτεινιάζει. Η Ζερμαίν άναψε τó ηλεκτρικό. Έπειτα μπήκε στο διπλανό δωμάτιο, ντύθηκε, φόρεσε τó καπέλλο της, κάθισε σε μιά καρέκλα και φορώντας τά γάντια της τού είπε:

—Έλαβα σήμερα τó πρωί ένα γράμμα από την κόμησσα. Φεύγοντας για τη Νίκαια έσχάσε τó χρυσό της ρολόι πάνω στο τζάκι της κρεββατοκάμαρας της και με παρακαλεί νά της τó στείλω.

—Θέλεις νά σε συνοδεύσω, Ζερμαίν;

—Όχι δά. Δεν φοβόμαι, τού είπε, χαϊδεύοντας τά μαλλιά του. Περιμένε με εδώ, γιατί όπου είναι θάρρη ή μαμά και θ' ανησυχήσει όταν δεν μās δει και τούς δυο έδω.

Ο Αντρέας κύτταξε με τρυφερότητα εκείνην πού θά γινόταν γυναίκα του ύστερα από λίγες μέρες.

—Αν δεν γυρίσης σε μισή ώρα, Ζερμαίν, της είπε, θάρρω νά σε θρώ στον πύργο.

Ο πύργος ήταν πεντακόσια μόλις μέτρα μακριά από τó σπίτι της Ζερμαίν, πού έφτά χρόνια τώρα ήταν δασκάλα τών παιδιών της κόμησσας, μά πού δεν την άκολουθήσε αυτό τó χρόνο στη Νίκαια, γιατί έπρόκειτο νά παντρευθή.

Η Ζερμαίν έφθασε στο σιδερένιο κιγκλίδωμα τού κήπου, άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Όταν έφτασε στην είσοδο τού μεγάρου, της έφάνηκε πώς άκουσε κάποιο θόρυβο, μά δεν έδωσε σημασία.

Ξαφνικά, δυο χέρια την άρπασαν από τó λαιμό και την έρριξαν κάτω. Έθγαλε μιάν άπελπισμένη κραυγή. Καθώς έπεφτε, διέκρινε πίσω απ' αυτόν πού την κρατούσε, κεφάλια άλλων ανθρώπων σκυμμένων άπάνω της με σκληρή έκφρασι.

—Κράτα την καλά! είπε ένας. Κι' έσύ, μικρούλα μου, αν κουνήσης, την έχεις άσχημα.

Εκείνος πού φαινόταν άρχηγός τους έσκυψε την έκύτταξε καλά στο θραυνό ήμίφως, και είπε:

—Βρέ, την έζρω έγώ αυτήν!

Μά κι' ή Ζερμαίν τόν άνεγνώρισε. Ήταν ένας παλιός υπηρέτης τού πύργου, Ένας συμμορίτης πρότεινε νά την σκοτώσουν, άλλ' ο άρχηγός αντίτεινε. —Θαρρή νά σε ζητήση κανένας; την ρώτησε.

—Ο άρραβωνιαστικός μου με δυο φίλους του.

—Λες ψέματα. Θάρρη μονάχος του.

—Ναι, μά έχει τó πιστόλι του μαζί του.

—Άσε τις σαχλαμάρες. Τόν αγαπās;

—Ναι.

—Λοιπόν, φεύγα. Σε λυπάμαι νά σε σκοτώσω. Μονάχα...

—Τί;

—Αν τόν θρής στο δρόμο, τραβάτε σπίτι σας, και κύτταξε ως αύριο νά μην πής λέξι, γιατί θά μετανιώσης. Σύμφωνοι;

—Ναι.

—Ορκίσου στη ζωή τού άρραβωνιαστικού σου.

Εκείνη έπανάλαβε:

—Ορκίζομαι στη ζωή τού αγαπημένου μου.

—Τράβα, λοιπόν.

Η Ζερμαίν έφυγε, τρέχοντας σαν τρελλή και προσπαθώντας νά διακρίνη μέσα στο σκοτάδι τη σιλουέττα τού άρραβωνιαστικού της.

Γύρισε τó σπίτι της και μπαίνοντας στο διάδρομο έπεσε χωρίς δύναμι πάνω σε μιά καρέκλα. Είχε άκούσει δυο φωνές μέσα στο σαλόνι. Η μητέρα της κι' ο άρραβωνιαστικός της την έπεριμέναν νά επιστρέψη. Εύχαρίστησε τó Θεό πού την έλυπήθηκε.

Η μητέρα της την βρήκε εκεί έξω και θισμένη.

—Τι κάνεις εδώ; την ρώτησε.

—Περπάτησα πολύ και κουράστηκα.

—Τó ρολόι τó θρής;

—Ναι, είπε ή Ζερμαίν.

Η μητέρα έξακολούθησε:

—Έλα μέσα. Έχω κάτι νά σοϋ πώ.

—Τί;

—Είπε μέσα ο παπās και σε περιμένει νά συνεννοηθούμε για τó γάμο σου.

—Α, έκαμε ή Ζερμαίν και κάποια άόριστη ανησυχία άρχισε νά την κυριεύη. Γιατί λοιπόν δεν συνεννοείται με τόν Αντρέα;

—Μά ο Αντρέας θγήκε για νάρρη νά σε θρή, έπειδή άργησες. Δεν τόν είδες;

—Τί είπες; φώναξε με πνιγμένη φωνή ή Ζερμαίν και τινάχτηκε άπάνω, ενώ στο πρόσωπό της άπλωνότανε μιά νεκρική ώχρότης. Δεν είναι δυνατόν, μη-

τέρα, δεν είναι έτσι; Άδύνατο νά βγήκε, άφοϋ έγώ δεν τόν άντάμωσα...

—Μά πώς κάνεις έτσι; Πήγε νά ρίξη ένα γράμμα στο ταχυδρομείο και θάρχόταν από τόν πίσω δρόμο τού πύργου.

Η Ζερμαίν κλονίστηκε. Σάν ένα άπαίσιο δράμα είδε τόν άνθρωπο εκείνον, πίσω από την πόρτα, με τó μαχαίρι στο χέρι, θυμήθηκε τόν άνόητο όρκο πού έδωσε και πετάχτηκε έξω.

—Αν ο Ανδρέας δεν είχε πάει ακόμα; —Αν τόν έπρόφτανε; Έτρεχε μέσ' στο δρόμο φωνάζοντας σαν τρελλή:

—Βοήθεια! Κλέφτες στον πύργο!

Πολλοί διαβάτες την άκολουθήσαν τρομαγμένοι. Σε λίγα λεπτά έφτασε, πέρασε τόν κήπο, μπήκε μέσα.

Μόλις μπήκε, τά πόδια της σκόνταψαν πάνω σε κάποιον δγκο πού ήταν έσπλω μένος στον διάδρομο.

Έσκυψε και τά χέρια της άγγιξαν ένα άψυχο πτώμα.

Κάποιος άναψε ένα φως. Και τότε άνεγνώρισε τόν άρραβωνιαστικό της. Με πρόσωπο αλλοιωμένο από την άγωνία, μ' ένα μαχαίρι μπηγμένο στο λαιμό του. Ήταν νεκρός!

Η Ζερμαίν, χωρίς νά φωνάξει, χωρίς νά προφέρη λέξι, έθγαλε με μιάς τó μαχαίρι και τώμηξε με δύναμι στην καρδιά της.

Τά γόνατά της έλύγισαν και σωριάστηκε πάνω στο πτώμα τού αγαπημένου της.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

— Θέλεις νά σε συνοδεύσω Ζερμαίν; ρώτησε ο άρραβωνιαστικός της

Καίτη...

Ένα λουλουδάκι σεμνό, θυμφο, χαριτωμένο—ή Καίτη, ή Καιτούλα... "Α, δέν είνε μοντέρνα ή Καίτη!—μήπως τά λουλούδια είνε «μοντέρνα»;... δέν μοιάζουν σάν τά λουλουδια της δικής μας της παιδικής εποχής, σάν τά λουλουδια που μεθούσαν με τίς δειλές ευωδίες των τούς παπούδες μας;...

"Α, ναι, ή Καίτη δέν είνε «μοντέρνα κορίτσι»... Καί γι' αυτό ίσως γιά μάς τούς κουρασμένους απ' τούς «μοντερνισμούς», ή ζωή κρύβει μερικές χάρες άκόμα: γιαντί υπάρχουν ευτυχώς πολλά κορίτσια γεμάτα δροσιά, γεμάτα όνειρα, γεμάτα χτυποκάρδι γιά κάποιαν φευγαλέα έλπιδα ολόγουρα μας—κλεισμένα μέσα σέ σπιτία παλαιϊκά, ή καί σέ μοντέρνες πολυκατοικίες...

Υπάρχουν πολλά τέτοια «κοριτσόπουλα» του παλιού καιρού, που δέν μαντεύομε την ύπαρξή τους όταν περνούν πλάι μας συλλογισμένα, άφηρημένα, με την καρδιά φουσκωμένη, βαρειά...

Γιατί, άχ ναι, νοιώθει θαθεία την καρδούλα της ή μικρούλα Καίτη... Είνε τόσο «δυστυχημένη» ή ζωή της...—ή ζωή που δέν έγνωρισε άκόμα...

—Τί έχεις, Καιτούλα;

—Τίποτα, μαμά...

Τό τελευταίο «μά» γίνεται σουρτό, σβύνει σ' έναν στεναγμό.

Ο μπαμπάς σταματά τό διάβασμα της έφημερίδος καί την κυτάξει.

Η Καίτη σηκώνεται από τη θέσι της, του χαμογελάει, τούς καθησυχάζει όλους γρήγορα—γρήγορα καί τρέχει στην καρδούλα της. Εκεί πέφτει στο κρεβάτι της ντυμένη. Χώνει τό κεφάλι της μέσα στο προσκέφαλο καί συλλογίζεται.

"Αχ, γιαντί τό τό πη αυτό, τ' άπόγεμα ο Γιώργος;... Γιατί νά πη μπροστά σ' όλους πώς «δέν είχε αγαπήσει ποτέ στή ζωή του»;... Ποτέ, λοιπόν; Ούτε αήν; "Η μήπως έκρυβε τά αισθήματά του γιά νά μή φανερώσει την αγάπη του μπροστά στα μάτια των βεβήλων;... "Αν δέν την αγαπούσε όμως; τότε γιαντί...; γιαντί...; Καί φουσκώνει από τό παράπονο ή καρδούλα της Καίτης... Καί με τη φαντασία της ξαναζή την ιστορία της αγάπης της, της πρώτης της αγάπης, με τόν Γιώργο...

Μαθήτριά αυτή στο Γυμνάσιο—δεκαπέντε χρόνων. Μαθήτης κι' αυτός—τρία χρόνια μεγαλύτερός της. Τότε γνωρίστηκαν. Πόσο δυνατά είχε νοιώσει, Θεέ μου, την καρδιά της νά χτυπά από την πρώτη στιγμή που τόν αντίκρισε!... "Η όπια σία των μαύρων του έκφραστικόν ματιών δέν την άφηνε ούτε στιγμή. Κι' όταν τόν ξανάδε, κατάλαβε πώς τόν αγαπούσε.

Ο Γιώργος γνωρίστηκε με τούς αδελφούς της, άρχισε νά πηγαίνει σπίτι της... "Ένα καλοκαίρι άκόμα θράδυ αλάζανε τό πρώτο φιλί. Καί του έδωσε την ψυχή της, την άθάνα παιδική της ψυχή, με τό πρώτο έκείνο φιλί, ή Καιτούλα. Από τότε άρχισε ή όνειρεμένη ζωή. Έβλέπονταν συχνά—στο σπίτι της φυσικά όπου έρχόταν της αγάπης.

αυτός, όπως πάντα, γιαντί έξω δέν έδιναν ραντεβο—αλλάζανε κλεφτά φίλια, λογάκια, χάδια, στεναγμούς... Κανέναν από τούς δυο δέν είχε τολμήσει νά πη στον άλλον τό «σ' αγαπώ»... Μήπως όμως δέν τώλεγον τά μάτια τους αυτό, όταν κυττάζονταν; Τό μόνο που της είχε πη αυτός με ύφος σοβαρό, ήταν πώς «θα τόν έβλεπε πάντα». Τίποτ' άλλο...

Σήμερα όμως, σήμερα γιαντί είχε πη εκείνη τη φράσι, μπροστά σ' όλους;

Καί τρέχει τό μαξιλλάρι της με τά δάκρυά της ή Καιτούλα, κι' αναστενάζει βαθεία...

...

...Καιτούλα, αγαπημένο μου παιδί... "Η μάλλον έσύ, μικρή ΚΑΠ—ΛΑΚ, που με τρεμουλιαστό χέρι μου έγραψες την άθωα ιστορία της πρώτης σου αγάπης, έίθε οί μεγαλύτεροι πόντοι που θα γνωρίσης στή ζωή, νά είνε σάν τόν πόνο που φουσκώνει την καρδούλα σου από τά άνα φυλλητά, αυτό τό βράδυ, καθώς βρέχεις με τά δάκρυά σου τό μαξιλλάρι του μικρού σου κρεβατιού. Θά σου πώ ένα μεγάλο μυστικό, σιγά σι' αυτό, νά μή μάς άκούση κανείς: δέν σ' αγαπά ο Γιώργος αλλά—ευτυχώς—ούτε καί σύ τόν αγαπάς!... Μή θυμώνεις, μή με κυττάς άγριμένα, μικρούλα ΚΑΠ—ΛΑΚ γιαντί είνε άθωα αυτή ή πρόβα της αγάπης που δοκιμάζει τώρα ή κοριτσάτικη καρδιά σου, άθωα όσο κι' ένας πραγματικός έρωας ίσως—σάν κι' αυτόν που θα νοιώσης άργότερα, όταν «μπής» στή ζωή, όταν παύσης νά είσαι μιά δροσερή διακόσμηση της μονάχα. Δέν τόν αγαπάς. Αγαπάς τόν έρωτα με τόν πόνο καί τά βράσανά του, που βιάζεσαι νά γνωρίσης—σάν τις παιδοδίδες που παίζουν με τίς κούκλες τους γιαντί βιάζονται κι' αυτές νά γίνουν νοικοκυροδίδες... Καί τό έξέρεις πώς σέ δυο—τρία χρόνια θα έρθη ο μεγάλος έρωας πρós έκείνον που θα σ' αγαπήσει καί που θ' άείξει την αγάπη σου—καί πώς τότε, σάν μιά παιδική άνάνινη θα συλλογιέσαι τό άθώο «είδύλλιο» σου με τόν Γιώργο... με τόν Γιώργο που τόν νοιώθεις επίσης πώς δέν σ' αγαπάς!... "Όχι γιαντί τό είπες μπροστά στους άλλους—άλλά γιαντί ή άγάπη είνε τόλμη, είνε θυσία, είνε κάθε άλλο παρά ύπολογισμός, ή άγάπη δέν περιμένει, δέν λογιεύεται. δέν...άποφεύγει νά έκδηλωθί γιά νά μήν... δημιουργήση ύπογεωσείες, δέν φροντίζει νά μή μαρτυρηθί ούτε στην αγάπημένη, γιά νά μήν έξη απαιτήσεις ύστερα αυτή, ή άγάπη θεωρεί την αγάπη κατά ίερο κι' όχι...πασατέμπο!

Κι' έτσι, ξέρεις τώρα, μικρούλα μου ΚΑΠ—ΛΑΚ, τί σοι μένει νά κάνης; μ' ένα χαμόγελο πές «άντιο» στον Γιώργο... Γρήγορα όμως—πρίν τύχη νά τόν συναντήσης καιμιά μέρα στο δρόμο, μαζί με τίποτε φίλους του καί τόν δής νά λήφ κρυφά κάτι στους φίλους του κι' αυτοί σέ κυττάζουν με περιέργεια καί χαμόγελο—κι' έτσι νοιώσης την πίκρα της άπογοητεύσεως πρίν γνωρίσης την γλύκα της αγάπης.

Κι' έτσι, ξέρεις τώρα, μικρούλα μου ΚΑΠ—ΛΑΚ, τί σοι μένει νά κάνης; μ' ένα χαμόγελο πές «άντιο» στον Γιώργο... Γρήγορα όμως—πρίν τύχη νά τόν συναντήσης καιμιά μέρα στο δρόμο, μαζί με τίποτε φίλους του καί τόν δής νά λήφ κρυφά κάτι στους φίλους του κι' αυτοί σέ κυττάζουν με περιέργεια καί χαμόγελο—κι' έτσι νοιώσης την πίκρα της άπογοητεύσεως πρίν γνωρίσης την γλύκα της αγάπης.

Κι' έτσι, ξέρεις τώρα, μικρούλα μου ΚΑΠ—ΛΑΚ, τί σοι μένει νά κάνης; μ' ένα χαμόγελο πές «άντιο» στον Γιώργο... Γρήγορα όμως—πρίν τύχη νά τόν συναντήσης καιμιά μέρα στο δρόμο, μαζί με τίποτε φίλους του καί τόν δής νά λήφ κρυφά κάτι στους φίλους του κι' αυτοί σέ κυττάζουν με περιέργεια καί χαμόγελο—κι' έτσι νοιώσης την πίκρα της άπογοητεύσεως πρίν γνωρίσης την γλύκα της αγάπης.

N. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Γάμοι...μετ' έμποδίων

Κάποτε σ' ένα ληξιαρχικό γραφείο ένός προαστίου του Λουδίνου παρουσιάσθηκε μπρός στον δημόσιο λειτουργό ένα ζευγάρι, ζητώντας νά παντρευθί. Άφού τούς κατέγραψε καί τούς έδωσε τίς άδειες του γάμου, ο γαμπρός άρχισε έξαφνα νά κοκκινίζει. Είχε αντίληφθί με τρόμο ότι δέν κρατούσε επάνω του δεκάρα.

Ψαχνότανε, ξαναψαχνότανε σ' όλες τις τσέπες του καί στο τέλος, άφού ζήτησε συγγνώμη, έγκατέλειψε την νύφη καί ήνίκε τούς άπ' τό γραφείο.

Η νύφη, που δέν είχε αντίληψί, πεί τον έπρόκειτο, περίμενε σέ μιά άγωνιώδη άβεβαιότητα επί δέκα λεπτά, ώστόσο ο γαμπρός, άκτινοβολώντας από χαρά, έπέστρεψε καί κατέθεσε τά έξοδα των άδειών καί της τελετής του γάμου που έπακολούθησε.

Κατόπιν έγινε γνωστό ότι, ο άφηρημένος γαμπρός είχε ξεχάσει όλα τά λεφτά του στο σπίτι κι' έτρεξε κι' ένεχυρίασε έκει κάπου κοντά τό χρυσό του ρολόι γιά νά σώση την κατάσταση.

Σέ μιά άλλη περίπτωση σ' ένα ληξιαρχείο του Σηκουάνα, την ώρα που ο δημόσιος λειτουργός πρέφανε στους μελ λονύμους τίς τελευταίες λέξεις της σύντομης τελετής, εισέβαλε ένα άτομο φωνάζοντας: «Σας άπαγορεύω νά τόν παντρεύεστε. Μου έκλειψε καί φορεί τά καινούργια μου παπούτσια!»

Ο δημόσιος λειτουργός φρόντισε τότε νά καθυστερήσει τά πνεύματα καί νά έξακριβώσει περί τίνος έπρόκειτο. Ίδου τό αποτέλεσμα των άνακρίσεων: Οί δυο άνδρες, ο γαμπρός καί ο άγνωστος, ήσαν άδελφία καί διεκδικούσαν την καρδιά της ίδιας γυναίκας: της νύφης. "Όταν λοιπόν ο ένας από τούς δυο που παντρευόταν τώρα, κατώρθωσε ν' άποκτήση την συγκατάθεσι της γιά νά την κάμη γυναίκα του, έπαψαν τότε νά μιλούν άναμεταξύ τους.

Τό πρώι της ίδιας ημέρας που έπρόκειτο νά γίνη ο γάμος, ο άδελφός που είχε παραγκωνισθί, άνακάλυψε ότι τό καινούργιο του ζευγάρι τά παπούτσια είχαν χαθί καί, παραδόξως, στή θέσι τους βρισκόταν ένα άλλο ζευγάρι καινούργια παπούτσια. "Ηξερε κάλλιστα ότι κανείς άλλος, έκτός από τόν άδελφό του, μπορούσε νά τά πάρη. Καί γιά νά τόν έκδικηθί, έτρεξε στο γραφείο του ληξιαρχου καί δημιούργησε όλη αυτή τη σκηνή. Τό αποτέλεσμα ήταν κι' οί δυο άδελφοί ν' αλλάξουν επί τόπου τά παπούτσια τους, ενώ ή κατάλληλη νύφη έλεγε στον δημόσιο λειτουργό:

—Ουδέποτε φανταζόμουν ότι θα παντρευόμουν έναν άνθρωπο που νά φορηί τά παπούτσια του άδελφου του.

"Ένας άλλος γαμπρός, βιαστικός καί προνοητικός καθώς φαίνεται, έφτασε στο ληξιαρχείο μιά ώρα νωρίτερα από την καθωρισμένη γιά την γαμήλιο τελετή καί κάθισε πλάι πλάι στο δημόσιο λειτουργό. Κρατούσε στο χέρι του ένα φλασκί γεμάτο ρούμι καί κάθε τόσο τό πησάσε στο στόμα του κι' έπινε τό περιεχόμενό του με νευρικήτητα.

—Θά είσαι πολύ διψασμένος, του είπες ο υπάλληλος ο οποίος δέν είχε αντίληψή τί περιείχε τό φλασκί.

—Τί διψασμένος, αγαπητέ μου, του είπες με τρεμουλιαστή φωνή ο ύποψιος γαμπρός. Είνε ρούμι 22 βαθμών καί τό πίνω γιά νά κάνω κουράγιο. Περιμένει καί θα με δικαιώσει.

Καί πράγματι, όταν κατέσβησε ή νύφη, την άκριβή στιγμή, ο δημόσιος λειτουργός που την είδε, δικαίωσε άπολύτως τόν γαμπρό γιά τά γειναία μέτρα που είχε λάβει.

Πάνε καμιά πενήντα χρόνια από τόν καιρό που ένα καράβι ξενικό ναυάγησε στις άκτές του Δουγκελές στο Παν βέναν.

Οί χωρικοί μάζεψαν καμιά δεκαριά πτώματα ναυαγών καί τά θάψανε στην άμμο, στο μέρος που τούς είχαν βρή.

Ανάμεσα σ' αυτά τά πτώματα ήταν καί τό πτώμα ενός ύψηλου καί ωραίου νέου πιδ πλούσιαν τυμένου από τούς συντρόφους του, που γι' αυτό τό λόγο ένόμισαν πώς ήταν ο καπετάνιος. Στόν παράμεσο του άριστερού του χεριού φορούσε ένα χοντρό δαχτυλίδι από χρυσάφι, όπου ήταν χαραγμένα μερικά γράμματα μιάς άγνωστης γλώσσας. "Όλοι οί κάτοικοι του Δουγκελές, σάν τίμιοι άνθρωποι, έθαψαν μέσα στην άμμο τόν ωραίο καπετάνιο, χωρίς νά του πάρουν τό δαχτυλίδι.

Χρόνια περάσανε από τότε. Η άνάμνησις αυτού του ναυαγίου σιγά—σιγά είχε σβύσει. "Όσάκι, όταν οί γυναίκες έαγρυπνούσαν περιμένοντας την έπιστροφή των συζύγων τους, που ήταν στή θάλασσα, μιλούσαν άκόμη γιά τόν ωραίο καπετάνιο, που τόν ώνόμαζαν «ο ξένος καπετάνιος», καί γιά τό χρυσό άρραβώνα που φορούσε στο δάχτυλο.

Την πρώτη φορά που ή Μόνα Παρανθέν, μιά νέα μοδίστρα από τά περιχώρα, άκούσε νά λένε αυτή την ιστορία, όλη τη νύχτα ώνειρευόταν αυτό τό δαχτυλίδι, που έλεγαν πώς ήταν τόσο ωραίο. Την άλλη μέρα τό συλλογιζόταν άκόμη, καθώς κι' αυτές ποϋρθαν κατόπιν.

Αυτό τό ζήτημα την άπασχολούσε συνεχώς. "Ηταν πολύ κοκέτα, όπως είνε δά όλες οί νέες, κι' έλεγε μέσα της ότι ένα δαχτυλίδι τό φτιάχνουν γιά νά λάμψη στο φώς του εδλογημένου ήλιου κι' όχι γιά νά θρωμίζει μέσα στα θάθη του τάφου. "Εν τούτοις, μ' όλο τόν πόθο που είχε γιά τό δαχτυλίδι, έδιωχνε μακριά τόν πειρασμό νά τό άποκτήση.

Η δουλειά της ώστόσο, ή ίδια την έκανε νά θυμάται πάντα τό δαχτυλίδι. "Όταν έπήγαγε γιά νά ράψη στο σπίτι του Δουγκελές, πράγμα που γινόταν σχεδόν κάθε μέρα, ήταν ύποχρεωμένη νά κάθεται στο τραπέζι, μπρός τό παράθυρο που έβλεπε στην άμμουδιά όπου ήταν θαμμένοι οί ναυαγοί. Στο τέλος ή δυστυχισμένη μοδίστρα δέν κρατήθηκε πιά.

"Ένα βράδυ, όταν τελείωσε ή δουλειά της, έκανε πώς γυρίζει σπίτι της κι' έπειτα, όταν βεβαιώθηκε ότι δέν την έβλεπε κανείς, κατέβηκε κλεφτά στην άκρογιαλιά.

Τό μέρος όπου είχαν θάψει τούς ναυαγούς ήταν σημαδεμένο μ' έναν χοντροκαμωμένο σταυρό, που είχαν φροντίσει νά τόν στήσουν ακριβώς πάνω απ' τό πτώμα του καπετάνιου.

"Όταν νύχτωσε καί οί ψαράδες έγύρισαν στα σπιτία τους, ή Μόνα Παρανθέν μπορούσε ν' άρχισή τη δουλειά της χω-

ρίς νά φοβάται ότι θα την άνησυχήση κανείς. Γονάτισε, λοιπόν, κι' άρχισε νά βγάξη την άμμο σάν μανιασμένη με τά νύχια της. Σέ λίγο κατάφερε νά βγάξη έξω τό άριστερό χέρι του πτώματος. Τό δαχτυλίδι βρισκόταν στο δάχτυλο του νεκρού. Προσπάθησε νά τό βγάξη μ' ά τό δέρμα είχε ξυλάσει κι' είχε κάνει γύρω χοντρούς ρόζους. Δοκίμασε τότε τό ψαλίδι της. Χαμένος κόπος. Τό ψαλίδι δέν μπορούσε νά κόψη αυτό τό χοντρό περσο, που τό είχε ξεράνει ή άρμύρα της θάλασσας. Τότε, έρεθισμένη, άσπαξε τό δάχτυλο με τό χέρι της κ' έπείτα από πολύ κόπο κατώρθωσε νά βγάξη τό δαχτυλίδι.

Την άλλη μέρα πήγε στή δουλειά της όπως πάντα. Είχε τυλιχτή σ' ένα μάλλινο μποξά καί ήταν κατάκαλωμη.

—Τί έχεις σήμερα, Μόνα, την ρώτησε ή νοικοκυρά του σπιτιού που έρραβε.

—"Ω! τίποτα, άπάντησε, λίγο πονοκέφαλο. Θά περάση.

Μά αντί νά περάση ο πονοκέφαλος, δυνάμωνε όλοένα, ώσπου άνάγκασε τη Μόνα Παρανθέν ν' άφήση τη δουλειά της καί νά πάη σπίτι της βογγώντας.

Δέν είχε άκόμη καλά—καλά στρίψει τη γωνιά του μονοπατιού, όταν μιά μεγάλη όχλοβή άκούστηκε μέσ' στο χωριό. Τά παιδιά που έπαιζαν στην άκρογιαλιά, είχαν νυρίσει έφηνικά φωνάζοντας:

—Έλάτε νά δήτε!... Έλάτε νά δήτε!...

—Τί τρέχει;

—"Όλο τό Δουγκελές, άνδρες καί γυναίκες, κατέβηκαν τότε ως τη θάλασσα.

"Όταν έφθασαν στον τάφο, είδαν κάτι που τούς έκανε νά φοιούν. Κάτω από τόν ξύλινο σταυρό έβγαίνει ένα χέρι με τό δαχτυλίδι σφιγμένο, έκτός από τόν παράμεσο που ήταν αλύγιστος κι' άπειλητικός. Θάλεγε κανείς ότι τό δάχτυλο αυτό έδειχνε κάποιον, έκεί πάνω, πίσω από τά καλύβια των ψαράδων. Στή βάση του δαχτυλιδιού φαινόταν μιά βαθεία κυκλική πληγή.

Μιά από τίς γυναίκες που βρισκόταν εκεί, φώναξε τότε:

—Είνε τό δάχτυλο που φορούσε τόν άρραβώνα. "Εκλεψαν τό δαχτυλίδι του νεκρού καπετάνιου καί τώρα ζητά νά του τό δώσουν πίσω.

—"Ας ξαναθάψουμε γιά πάντα αυτό τό χέρι, είπες ένας από τούς άνδρες. Καί τό ξανασκέπασε με την άμμο.

Η συγκεντρωσις διαλύθηκε κατόπιν όχολιάζοντας τό ζήτημα.

Την άλλη μέρα μόλις έφεξε, οί πιδ άνυπόμονοι έτρεξαν στον τάφο των πνιγμένων. Κι' αλλοίμονο! Τό χέρι του καπετάνιου βρισκόταν έξω από την άμμο!

—Νά δοϋμε τί θα γίνη ως τό τέλος, είπαν, καί ξανάθωναν τό χέρι, όπως είχαν κάνει καί την προηγούμενη μέρα. "Επειτα μάζεψαν μεγάλες πέτρες καί κομμάτια βράχους καί τά σφύρισαν άπάνω στον τάφο.

Τί τό όφελος όμως; Μέσα σέ δυο άρες τό χέρι είχε παρουσιασθί πάλι.

Οί πέτρες φαίνονταν σάν νάχαν παραμερίσει μονάχες τούς από σεβασμό καί είχαν σχηματίσει κύκλο γύρω απ' αυτό.

Τότε οί χωρικοί κατέφυγαν σέ άλλα μέρη. Ο έφημέριος της Πανθενών με τόν φάλη καί μ' ένα παιδί πήγαν νά ξεοκίσουν τόν πνιγμένο, βρέχοντάς τον με άγίασμα.

Μά φαίνεται ότι ο ώραίος καπετάνιος δέν ήταν χριστιανός, γιαντί δέν άκουσε τά εόρκια, καί τό χέρι του έμεινε στή θέσι του, έξω από την άμμο.

—Γυρεύει πίσω τόν άρραβώνα του, ξανάπη τότε ή γυναίκα που είχε μιλήσει την πρώτη φορά.

"Εκείνη τη στιγμή φάνηκε στο δρόμο ή Μόνα Παρανθέν. Παράξενο πράγμα, όμως! Είχε τό χέρι της τυλιγμένο μέσα σέ πανιά.

Προχωρούσε άργά, βογγώντας βαθεία σέ κάθε βήμα της.

"Όταν έφτασε στο πλήθος, παρακάλεσε μ' ένα κίνημα νά την άφήσουν νά περάση.

Μέσα στο χέρι της, που ήταν τυλιγμένο μέσα στα πανιά, κρατούσε ένα χρυσό δαχτυλίδι. Μαντεύετε τά παρακάτω: Οί άνδρες θέλησαν νά μεταχειρισθουν άσχημα την Μόνα Παρανθέν. Τότε εκείνη έλυσε τά πανιά του χεριού της. Οί άνδρες έξόγυσαν καί είδαν ότι τό χέρι είχε προση. Είχε προση τόσο, που προκαλούσε φρίκη. Είχε γίνει σάν χέσι τέρατος. Τό δάχτυλο από παντός που είνε φορέσει τό δαχτυλίδι είχε ξυλάσει κι' έμοιαζε με δάχτυλο γίγαντος. Οί χωρικοί έφριξαν. Χωρίς νά χάσουν καιρό, έδωσαν τη μοδίστρα από την περιοχή τους.

"Επειτα από χρόνια συνάντησα τη δύστυχη αυτή γυναίκα νά πλανιέται στους δρόμους, με τό χέρι της πάντοτε τυλιγμένο μέσα σέ κουρέλια. Δέν μπορούσε πιά νά μιλήση. "Όλο καί στενάζε πένθιμα.

"Όσο γιά τόν ξένο καπετάνιο, αυτός από τότε που πήρε πίσω τό δαχτυλίδι του άναπαύεται ειρηνικά με την άραία του χρυσή άρραβώνα στο δάχτυλο καί δυνειρεύεται την αγαπημένη του, που του την είχε δώσει...

ΑΝΑΤΟΛ ΛΕΜΠΡΑΖ

Οί τάρανδοι

"Ο αριθμός των τάρανδων που υπάρχουν σ' όλον τόν κόσμο άνέρχεται στον αριθμό 2.972.000. Η Σοβιετική Ρωσία έχει 1.800.000 τάρανδους, ή Αλάσκα 800.000, ή Σουηδία 168.000, ή Νορβηγία 110.000, ή Φινλανδία 84.000 καί ο Καναδάς 10.000. Οί τάρανδοι είνε πολύτιμα ζώα σ' όλες αυτές τίς βόρειες χώρες, όπου όλον τόν χειμώνα σκεπάζονται με χιόνι, χρησιμοποιούνται αντί άλλων στα έλκυθρα, ή δέ δύναμις των είνε τεράστια. Επί πλέον τά μεγάλα καί πολύτιμα κέρата τούς τροφοδοτούν έναν μεγάλο κλάδο του έμπορίου καί της βιομηχανίας. Στην Ρωσία ειδικές περιοχές τρέφουν καί παράγουν τάρανδους, οί οποίοι είνε απαραίτητοι στην άχανή καί χιονισμένη αυτή χώρα.

Την έπαθε

—Καί τί άπέγινε αυτή ή νέα που την έσώσε πέρισι;

—Καλλίτερα νά την άφηνα νά πνιγί.

—Γιαντί;

—Γιαντί την παντρεύθηκαν...

Αγάπη που σκολύνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ΥΠΟ ΛΟΥΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

Η Σίλλη, μιά νέα ξανθεία με άφελή αλλά ανήσυχη ταυτόχρονα ψυχή, με «μάτια αγνά» όπως τὰ χαρακτήριζε και ὁ ἀρχιτέκτων Τζοβάννι Μπάρντι, πού τὴν εἶχε συναντήσει στὰ μπάνια, σχετίζεται με τὸν φοιτητὴ Κάρλο, φίλο τοῦ ἀρχιτέκτονος.

Η Σίλλη ἐμπιστεύεται στὴ Νέρα, τὴ φίλη της ζωγράφου, πόσο ἀπογοητεύθηκε καὶ συχάθηκε τὴν ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ νέου. Τὰ συχνὰ τηλεφωνήματα ἐνὸς ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος τῆς λέει ὅτι τὴν γνωρίζει καὶ τὴν ἀγαπᾷ, τὴν κάνουν νὰ ρεμβάζει, νὰ πλάθει ὄνειρα καὶ ἀκόμα περισσὸτερο νὰ ἀνησυχεί.

Οφείλει νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴ Βενετία, γιὰ τὸ Λίντο, με τὴ φίλη της Νέρα. Στὸ στήθος συναντᾷ τὸν ἀρχιτέκτονα Μπάρντι, ὁ ὁποῖος φεύγει κι' αὐτὸς γιὰ τὴ Τζένοβα.

3. (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

«Ἀπλώσε τὸ χέρι της ἡ Σίλλη νὰ πιάσῃ ἕνα περιοδικό. Καὶ πάνω στὸ ἀπλωμένο χέρι της ἀκούμπησε τὸ χέρι ἑνὸς νέου.

—Εἶμαι ἐνθουσιασμένος πού σὰς βλέπω δεσποινὶς Σίλλη!

Ἐοσέκωσε τὰ μάτια της κατάπληκτη καὶ κύτταξε τὸ ἀντρικό πρόσωπο, με τὰ γαλανὰ μάτια, τοῦ ἀγνώστου.

—Δὲ θυμώσατε ποῖος εἶμαι; Ἄ, αὐτὸ δὲν με κολακεύει. Γνωριστήκαμε στὰ μπάνια.

—Ὁ ἀρχιτέκτων Μπάρντι, ἀνεφώνησε ἡ Σίλλη, καὶ χαμογέλασε πονηρά, ἀλλὰ τὰ μάτια πού τὴν κυττάζανε, τὰ δλοκάθαρα ἐκεῖνα ἀντρίκια μάτια, μείνανε ἀνοιχτά, σὲ μιά ἔκφρασι γλυκειά, χαϊδευτική.

—Ἐχω γνωρίσει σὲ κάποιο φιλικὸ σπὶ τι ἔσαν ἱατρὸ Μπάρντι. Εἶνε συγγενῆς σας;

—Ἀδελφός μου.

—Δὲν σὰς μοιάζει. Ἐκεῖνος ἔχει μᾶλλον ἕνα παιδικίστικο μουτράκι.

Τὸ χέρι ἐκεῖνου κρατοῦσε σφιχτὰ ἀκόμα τὸ δικό της χέρι.

Ἐκεῖνη ἀμέσως ἐσέκφθηκε: «Εἶνε ἐρωτευμένος τρελλὰ μαζί μου», καὶ τὸ μικρὸ χεράκι της ἀφηνότανε ἀβίαστα με μιά κίνησι γεμάτη φιλαρέσκεια καὶ αἰσθηματισμό.

—Φεύγετε καὶ σεις; Ἐγὼ πηγαίνω στὴ Βενετία: στὸ Λίντο.

Οἱ δρόμοι μὰς εἶνε διάφοροι. Ἐγὼ πηγαίνω στὴ Τζένοβα, νὰ βρῶ τὸν ἀδελφὸ μου, αὐτὸν πού γνωρίσατε.

—Κρίμα! Θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε τὸ ταξεῖδι μαζί.

Αὐτὸ δὲν τὴν ἐνδιέφερε, Μᾶλλον προτιμοῦσε νὰ μείνῃ μόνη με τὴ Νέρα, γιὰ νὰ γελᾷ καὶ νὰ κουσομπολεῖ ἐλεύθερα. Τὸ εἶπε ὅμως γιὰ νὰ τοῦ ἀρέσῃ, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι κι' αὐτὴ ἀνταποκρινότανε στὴ συμπάθειά του.

Ἡ βενζινάκατος πλησιάζει, φτάνει στὴν προκυμιά, ἀγγίζει τὴν ξηρά. Τὸ παιδί τοῦ ξενοδοχείου τῆς προσφέρει μ' ἕνα χαμόγελο τὸ χέρι γιὰ νὰ πηδήσῃ.

••

Ὁ βασιτάζος πού μετέφερε τὶς ἀπειράριθμες βαλίτσες τῆς Σίλλης καὶ τὴ μιά καὶ μόνη τῆς Νέρας, μῆκε στοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου. Οἱ δυὸ νέες προσπέρασαν ἕνα κόκκινο κορινθῶ στολισμένο με βιτρίνες διαφόρων καταστημάτων καὶ φθάσανε μπρὸς τὸ γραφεῖο.

—Ἡ δεσποινὶς Ντάτσι; ἐρώτησε με ὁ ἄλλος διακριτικὸς ὁ γραμματεὺς, ἀπαντώντας ταυτοχρόνως σὲ κάποιον ἐγγεγέζο γεροντάκο.

—Δωμάτια 365, 366.

—Κατάλαβες; εἶπε ἡ Νέρα, παίρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀφηρημένη Σίλλη.

Ἐκείνη ἐκύτταξε περιέργη μέσα στὸ χῶλ. Τὸ μεγάλο τετράγωνο χῶλ, με μιάν ἀτμόσφαιρα γαλαζοπράσινη, περιείχε τόσα καὶ τόσα ἀντρίκια προσωπάκια.

Ἦταν τόσο ἀνυπόμονη, ν' ἀνακαλύψῃ μιά φιλικὴ φυσιογνωμία.

Ἐνας ξανθὸς νέος, με γαλανὰ μάτια, ἀσφαλῶς θὰ ἦταν Γερμανὸς, περνώντας δίπλα ἀπὸ τὴ Σίλλη, τὴν κύτταξε. Ἐπειτα εἶπε με κάποιο τόνο αὐταρχικό.

—Τὶς βαλ'τσες μου, σὰς παρακαλῶ.

—Ἦς βαλ'τσες μου, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ Σίλλη γέλασε. «Βρήκα κάποιον πού μοῦ ἀρέσει καὶ αὐτὸς φεύγει!», σκέφθηκε.

Ἀκολούθησε με τὴ Νέρα ἕναν ἄλλο γραμματέα ἀπὸ κάποιο ἄλλο κόκκινο κορινθῶ.

Τὰ δωμάτιά τους εἶχαν ταπετσαρία με λουλούδια. Τὰ παράθυρα δὲν βλέπανε στὴ θάλασσα, ἀλλὰ σ' ἕνα κομμάτι τοῦ κήπου.

Δὲν ὑπάρχουν καλλιτέρα δωμάτια; ρώτησε ἡ Σίλλη συνηθισμένη ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα της, πού ἀπαιτοῦσαν διαρκῶς ὅπου κι' ἂν ἦσαν διαρκῶς τὸ καλλίτερο.

Ὁ γραμματεὺς ὅμως τὴν πληροφοροῦσε ὅτι τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν κατὰμεστο, ἐπειδὴ βρίσκονταν στὴν πρώτη πανηγυρικὴ βραδυὰ τῶν κινηματογραφικῶν θεαμάτων. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας πού ἔφθασε κι' ἐκεῖνος τὴν ἴδια μέρα, ἱκανοποιήθηκε μ' ἕνα δωμάτιο χωρὶς μπάνιο. Ἡ κυρία Χάρισον, μιά γρηὰ πελάτισσα δισεκατομμυριοῦχος, κοιμότανε στὸ πέμπτο πάτωμα.

Μήπως ἦρθαν καὶ ἀστέρες ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ; ρώτησε ἡ Σίλλη περιέργη.

Μὰς ἀνηγγέλθη ὅτι καταφθάνουν πάρα πολλοί. Πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Ντοῦγκλας Φάιρμπαנקς θὰ φέρῃ μαζί του ἀεροπορικῶς τὴν τελευταία του ταινία καὶ ὅτι ταξιδεύει με ἄλλους πέντε συναδέλφους του.

Συνηθισμένος σὲ τέτοιες ἐρωτήσεις ὁ γραμματεὺς, εἶχε ἔτοιμες καὶ τὶς σχετικὲς ἀπαντήσεις του.

••

Δυὸ φωτογραφίες, ἕνα ζευγάρι παντῶδες, ἕνα μπανιερό καὶ λίγη ζωὴ ἀπὸ τὴ Σίλλη, ἀποτελοῦσαν τὸ διάκοσμο τοῦ δωατίου της.

Στὸ δωμάτιο ὅμως τῆς Νέρας ὅλα εἶνε σοβαρά. Ὅλα σοβαρά. Ὅλα ἀποπνέουν τὸ βαρὺ καὶ ἰδιότροπο ἐκεῖνο ἄρωμα πού τῆς ἀρέσει νὰ φέρῃ πάντα μαζί της γιὰ νὰ ὑποβάλλῃ τὴν περιέργη δύναμὶ της.

Ἡ Σίλλη βγάζει ἀπὸ τὸ μπασούλο ἕνα βραδυὸν φορεματάκι. Ἦταν τὸ καλλίτερό της φόρεμα πού θὰ ἔκανε τὴ θριαμβευτικὴ τῆς εἰσοδο γιὰ πρώτη φορὰ στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐβγαλε ἔπειτα ὅλα τὰ φορέματά της καὶ τ' ἀπλώωσε.

Μέχρι τὶς ὀκτώ δὲν ἦταν ἀκόμη ἔτοιμη....

Μὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ δείξῃς ὅλα ἀπὸψε;... Ἐχομε μπροστὰ μας τόσες μέρες.

Εἶμαι ἀνυπόμονη νὰ μάθω ποιοὶ εἶνε κάτω, νὰ δῶ ποιά εἶνε τὰ πρόσωπα πού ἡ μοῖρα ὡδήγησε ἐδῶ, μαζί μου!

Φαίνεται πὼς ἡ μοῖρα ἀσχολεῖται μόνον με σένα καὶ θεωρεῖ τοὺς ἄλλους ἀνδρείκελα γιὰ τὸ περιβάλλον σου, εἴπε ἡ Νέρα εἰρωνικά.

••

Δεῖπνο στὴν ταράτσα. Συμφωνία λευκοῦ με κόκκινο. Οἱ προβολεῖς σκιάζανε ὅλη τὴν ἀκρογιαλιά. Πολλὰ ἀστέρια στὸν οὐρανὸ.

Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε τὴ μελωδία τῆς πάνω σὲ πέντε νότες: «Τὸ τραγοῦδι τῶν σειρήνων». Τὸ ἴδιο διαρκῶς μοτίβο. σὲ διάφορους τόνους καὶ χρώματα.

Στάθηκε γιὰ μιά στιγμὴ νὰ ἴδῃ κάποιον πού φεύγει... ἴσως νὰ ἦταν ἐκεῖνος πού θὰ τὴν ἀγαποῦσε.

Λιγάκι μουσικὴ γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται ὁ θόρυβος ἀπὸ τὰ μαχαίροπῆρουνα. Λουλούδια, πολλὰ λουλούδια στὰ τραπέζια.

Ὅλες οἱ κυρίες με ἔξωμες ἐσθῆτες. Διαδήματα στὸ κεφάλι, καὶ διαμαντικά παντοῦ, σ' ὅλο τὸ κορμί.

Μέσα στὴν τραπεζαρία ὅλες οἱ κυρίες μοιάζανε με κοῦκλες πολυτελείας, πού μόλις νᾶχαν βγῇ μέσα ἀπὸ ἕνα λεπτεπίλεπτο καὶ ὄνειρεμένο κόσμο, ἀπὸ ἕνα ἀρμονικὸ βασίλειο χάριτος καὶ κομψότητος.

Ἡ Σίλλη, με τὸ φορεματάκι της τὸ μεταξὺ τὸ μετὰ ὁ μαῦρο φοιογάκι, ἔνοιωσε ξαφνικά τὸν ἑαυτὸ της δυστυχισμένο. Εἶχε τὴν πεποίθησι πὼς δὲν τὴν ἐπρόσπεχε κανεὶς.

—Ὁ μαῖτρ—ντ—ὁτέλ σὲ ρωτᾷ ἂν σ' ἀρέσῃ τὸ μενού, τῆς ψιθύρισε ἡ Νέρα. Τὶ σκέπτεσαι; Γιατί εἶσαι ἀφηρημένη;

Ἡ Σίλλη δὲν κύτταξε τὸ μενού, δὲν κύτταξε τὸ ὠραῖο ψάρι πού εἶχαν σερβίρει, οὔτε τὸ μανταρίνι πού ἦταν γεμάτο παγωτό. Ἐτρώγε με τὰ μάτια της τοὺς παρακαθημένους, στὰ διάφορα τραπέζια: ἔψαχνε ἀφελέστατα περιέργη ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ὄνειρεμένο πρόσωπο. Μὰ ἡ ἀπόλαυσις πού τῆς διοχέτευαν τ' ἀστέρια, ἡ μουσικὴ, ἡ νέα ἀτμόσφαιρα, τῆς ἔδιναν μιά μελαγχολία καὶ τῆς μεγάλωναν τὴ θλίψι πού δὲν εἶχε στὸ πλάι της κανέναν, μὰ οὔτε ἕνα χέρι ἀντρίκιου πού ν' ἀγγίξῃ τὸ χεράκι της, πού τρεμούλιαζε ἀπὸ νευρικότητα.

Δὲν ὑπῆρχε κανένας γι' αὐτὴν. Κανένας.

Κάθε γυναῖκα εἶχε στ' ἀριστερά της ἀπὸ ἕνα «ντίνερ—ζακέ», ἕναν κομψοντυμένο με βραδυὸν κοστοῦμι ἄντρα.

Μονάχα ἕνας κύριος βρισκότανε δίχως συντροφιά, ἕνα ἀσπρομάλλικο γε-

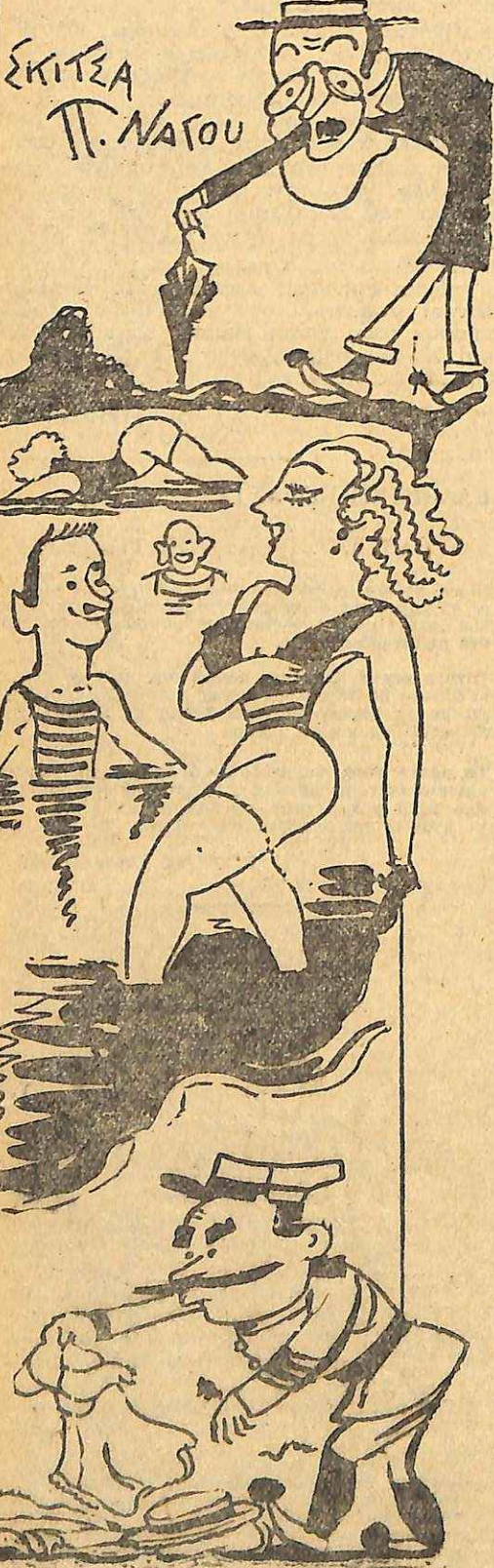

ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΤΟΥ ΕΝΦΟΜΟΤΑΡΧΟΥ
ΦΩΝΟΤΣΑΡΟΥΧΟΥ

ΥΠΟ ΝΙΚ ΤΣΕΚΟ

Εκείνο το απόγευμα, στο καφενείο, ο δάσκαλος του χωριού, ο κύρ Πληθυντικός, που είχε «πί πολλὰς ἰδουμάδας ἰνδιατριψί» στὰς Ἀνθίνας πρὸς τιλειουποίησιν τὸν...σπουδῶν τ', ἦταν καταγανακτισμένος. Τὸ πρωί, περνώντας ἀπὸ τὸ ποτάμι γιὰ νὰ πάσῃ στὸ μπουστάνι του — ἡ καρδιά τῆς κυρὰ δασκάλας εἶχε «ἀ-πυθυμῆσ' ἀντζούρ» — εἶδε κάτι, πού ἄ-κόμη δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ...χωνέψουν οἱ «διδασκαλικοί τ' οὐφθαλμοί»!...

Μιά παρέα παραθεριστῶν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀνακατεμένους «κὶ ἀναμίξ'» εἶχαν βγάλει τὰ ρούχα τους καὶ φορώντας κά-τι τόσα δά πουκαμισάκια σάν κι' αὐτὰ πού φορᾶν τὰ «βυζαστιαρούδια» — ὅπως διαβεβαίωσε — κολυμποῦσαν σὲ μιά γούρ-να τοῦ ποταμοῦ «φουνασκούντες κὶ χα-ριεντίζομενοι»!...

Μόλις οἱ «οὐφθαλμοί» τοῦ κύρ Πλη-θυντικοῦ ἀντίκρισαν τὸ «πουταπὸν ἱφτοῦ νο θέαμα» περιστράφηκαν στὶς κόγχες τους πέντ'—ἐξ ἑφθ'—καὶ μετὰ προσηλώ-θηκαν στὸν οὐρανὸ, ἐνῶ ἕνα ἐπιφώνημα «ἰδού» ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν ἐξασκημένο στὰ ἀνώμαλα ρήματα λάρυγγά του.

—Πῶ! Πῶ! ἑαδιαντροπιά!... «Ἀμ' θὰ πέσ' φουτιά νὰ μὰς κάψ' κὶ μὰς κὶ τὰ ζουντόβουλὰ μας, ἐφέλλισε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ γύρισε κατ' εὐθείαν στὸ χωριό.

Μόλις τὸν εἶδαν στὸν καφενὲ ἔτσι ξα-ναμμένο, τρέξαν νὰ τὸν ρωτήσουν τί ἔ-χει.

—Τὶ ἔπαθες κύρ Πληθυντικέ; ρώτησε πρῶτος ὁ Κόλιας ὁ Σθερκιάς, μήπως ἐξέχασε πούς κλίνιτι ἢ θρίε τῆς θριχὸς κὶ γαυτοῦνο ἐχ'ς χάσ' τοῦ χρώμα τοῦν παρειῶν σ'.

—Ὅχι, ὄχ, εἶπε ὁ κύρ Πληθυντικός, σκουπίζοντας τὸν ἰδρωτὰ πού ἔτρεχε ἀ-πὸ τὸ κούτελό του. «Ἰφτὸ κὶ ἱφτὸ εἶδα γι' αὐτοῦνο ἔχω ἀναστατουθῆ...

Μόλις οἱ χωριανοὶ ἀκούσαν τὶς ἐξηγή-σεις τοῦ κύρ Πληθυντικοῦ, μόνο πού δὲν λιποθύμησαν.

—Πρίεπ' νὰ τοῦ ποῦμ' στοὺν κύρ Νου-ματάρχ', ἐπρότεινε ὁ κύρ Μελιδώνης, δὴν θὰ πέσ' τοῦ γουριό μας στὴ δυσμένεια τοῦ Ὑψίστ' ἰεῖ ἱτίας ἱφτοῦνων τοῦν ἱδιάν τρουπουνί!...

—Κὶ βέβαια, συμφώνησαν καὶ οἱ ἄλλοι χωριανοὶ πού θρίσκονταν στὸν καφενέ.

—Ἰμπρός τότενις, πᾶμ' νὰ μὴ χάνουμ' κινό...

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, οἱ χωριανοὶ βρῖσκονταν στὸ ἀστυνομικὸ κατάστημα.

—Κύρ Νουματάρχ' μ' εἶπε πρῶτος ὁ κύρ Πληθυντικός, οἱ παραθεριστὰ πρὸς βάλαν τὴν δημοσίαν ἰδῶ!...

—Τὶ λιές, οὐρέ, φώναξε ἑμφανισμένος ὁ κύρ Νουματάρχης, κὶ τὶς εἶπαν;

—Νὰ τίς λέγανι μόνουν θὶ νὰ ἦταν κα-λά, ἀλλά...

—Τὶ ἀλλά, οὐρέ χαϊβάν', μήπως τὴν χτυπήσανι κιάλας;

—Ὅχι, κύρ Νουματάρχ' μ', θὰ ἐξη-νότανι τοῦ χέρ' τ'ς ἂν κάνανι κατ' τέ-τοιου!...

—Ἰμ' τότενις;

—Νά, κύρ Νουματάρχ' μ', ἐξήγησε ὁ κύρ Πληθυντικός, εἶνε τώρα στοῦ ποταμ' κὶ κουλυμπᾶν' ἄντρις κὶ γόναια μαζὶ φουρνώντας μόνουν ἀπὸ ἰένα βυζασταρὲ θρακού!...

—Τὶ λιές, οὐρέ!...

—Ναί, κύρ Νουματάρχ' μ'!... Ἡ καρ-δούλα μ' τοῦ ξέρ' πούς ἀνθίνα μόλις εἶδο ἱφτοῦνο τοῦ ποταπὸν θέαμα. Ἄν δὴν σκιφτόμουνα δτ' ἱφétους τοῦ μπουστάνι μ' ἰέχ' καν' ἰξινταδούου ἀντζούρια κὶ δτ' θὰ πᾶν χαμένα, θὰ ἰέπεφτα στοῦ ποταμ' νὰ πνιγῶ!...

—Μὴ σὲ γνοιάζ', τὸν καθυσῆχασε ὁ κύρ Νουματάρχης πού ἡ «ἀστυνομικὴ τ' οὐξυδέρκεια ἀφυπνίσθ' ἀμέσους», θὰ ἰ-νιργήσ' αὐθουρεῖ ὅπως μοῦ ἱπιβάλλ' τοῦ ἀστυνομικόν μ' καθήκουν... Τσαρουχὸ προυκαα!...

—Οὐρίστ', κύρ Νουματάρχ' μ'!...

—Πάρι τὸν τσουβάλ' πού ἰέχουμι στὸ κατῶγ' κὶ ἀκολούθα μ'!...

Χωρὶς δεύτερη κουβέντα, «οὐ γινναί-ους ὑπουδικανέους» ἐξέτέλεσε τὴν διαταγὴ τοῦ ἀνωτέρου του κὶ ἔπειτα ἀπὸ μισή ὥ-ρα καὶ τὰ δυὸ «ἀστυνομικὰ ὄργανα» θρί-σκονταν στὸ ποτάμι.

—Πρὸςουχὴ νὰ μὴ μὰς ἀντιληφθοῦνι, εἶπε ὁ κύρ Νουματάρχης μόλις πλησιά-σανε.

Καί.. τραβώντας τ' αὐτὶ τοῦ Τσαρουχό-προκα κοντὰ στὸ στόμα του, ἐπιθύρισε:

—Θὰ πᾶς μπουσουλῶντας κοντὰ στὴν πικροδάφνη πού ἔχ'ν ἀρήκ' τὰ ρούχα τ'ς, θὰ τὰ βάλ'ς μίς' στοῦ τσουβάλ' κὶ θὰ τὰ φέρ'ς ἰδῶ. Κατάλαβες;

—Κατάλαβε, ἐφέλλισε ὁ Τσαρουχόπρο-κας ξερογλειφόμενος στὸ ἀντίκρουσμα μι-ᾶς στρουμπουλῆς «κουπιλλοῦδας» πού ἔ-παιρνε...μακροβούτια. Φοβούμι, ὁμως, κύρ Νουματάρχ' μ', ἐσυνέχισε κομπιά-ζοντας, δτ' δὴν θὰ τὰ καταφέρου νὰ γυ-ρίσ' πίσου....

—Γιατί, οὐρέ;

—Γιατί θὰ λιποθυμήσου, κύρ Νουμα-τάρχ' μ'... Σιχνᾶς δτ' εἰμι ἀγὼρ' τοῦ ἔρ-μου κὶ ἡ ἱρουτουπαθὴς καρδούλα μ' δὴν ἀντέχ' οἱ τέτοιου εἰδους θιάματα!...

—Σκαμὸς, παληουκάθαραμ, τὸν ἀ-ποστόμωσε ὁ κύρ Νουματάρχης ἀγανακτι-σμένος, ἰάν δὴν ἱκτιλέσ' τοῦ καθήκουν σ', θὰ καθιριθῆς διότ' ἀναξίους φέρν' τις λαμπιρὲς σαρδέλις στοὺς θραχίονές σ'!...

—Ἀφοῦ θὰ χάσου τοῦν θαθμό μ', κύρ Νουματάρχ' μ', θὰ κάνου πέτρα τὴν καρ-διά μ' κὶ θὰ πάου, εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Τσαρουχόπροκας καὶ ἔφυγε μὲ προσο-χὴ γιὰ νὰ πάρη τὰ ρούχα.

Πλησίασε μὲ τρόπο τὴν πικροδάφνη, τὰ ἔβαλε μέσα στὸ τσουβάλι κὶ ἑτοιμά-στηκε νὰ φύγῃ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁμως τὸν πῆρνε χαμπάρι οἱ παραθεριστὰ κὶ ὄρchiαν νὰ φωνάζουν:

—Πιάστε τον... Κλέφτης!...

Μόλις ἀκούσε τὶς φωνές ὁ κύρ Νουμα-τάρχης, ἐπλησίασε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

—Τὶ φουνάζιτι, παληουεδιαντροπιές, εἶπε ἀγανακτισμένος. Βουλῶσι το κὶ μὴ δυσφημίζιτι τοῦν γινναίου ὑπουδικα-νέα Τσαρουχόπροκα, διότ' θὶ νάβρητι μεγαλείτερος μιπλάδης!...

—Τὰ ρούχα μας!...

—Τὰ ρούχα σας δὴν θὰ τὰ χάσιτι. Θὰ κλειδωθοῦνι στοῦ ἀστυνομικοῦ ἱριμάρι-ουν κὶ θὰ τὰ πάριτι ὄντας πιρατουθῆ ἢ ἀνάκρισ'ς, διότ' ἱπρουσβάλατι τὴν δημο-σίαν ἰδῶ ὅπως εἶπι κὶ οὐ κύρ δάσκαλος, πού εἶνι γραμματιζούμενος κὶ ὄχ' σάν τὰ μοῦτρα σας!...

—Δὲν φέρομε καμιά ἀντίρρηση, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς παραθεριστὰς, νὰ γίνῃ ἡ ἀνάκρισις, ἀλλά γι' αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ εἴμαστε γυνοί.

—Χρειάζιτι κὶ παραχρειάζιτι τὸν διέ-κοψε ὁ κύρ Νουματάρχης, διότ' τὰ ἀστυ-νομικὰ ὄργανα συμφώνους τοῦ νόμ' πρὶ ἐπ' νὰ ἔχ'ν πρό τοῦν οὐφθαλμῶν τ'ς τοὺς

Καὶ βέβαιος ὅτι ἡ διαταγὴ τοῦ θὰ ἐκ-τελεσθῇ κατὰ γράμμα, καθῆσε στὸ πα-ράθυρο γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν τρα-γικὴ σκηνή, δίνοντας συγχρόνως στοὺς ὑπάσπιστάς του οδηγίες νὰ ἑτοιμάσουν τὸ ἀμάξι γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Βιάζονταν νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι ὅσοτο ἂν θὰ ἔ-φερνε μαζί του καὶ τὴν Μαγδαληνὴ ντὲ Μπλανζίς.

... ..

Ἐνῶ στὴν αὐλὴ ἑτοιμαζόταν τὸ ἱκρίω-μα τοῦ δυστυχοῦς Κλαυδίου, ἡ Μαγδαλη-νὴ, μὲ τὰ μάτια βουρκαωμένα, στεκόταν σὲ μιά γωνία τῆς καλύβας σάν ἀποχαυ-νωμένη. Χίλιες φορές ἐπεχείρησε νὰ πε-ταχθῇ στὴ μέση καὶ νὰ φωνάξῃ τὴν ἀ-λήθεια, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανε. Κάθε φορὰ τὴν τελευταία στιγμὴ θυμῶταν τὶς συ-στάσεις πού τῆς εἶχε κάμει ὁ Κλαύδιος, θυμῶταν τὸν ἀγαπημένο τῆς Λουδοβίκο καὶ τὸ χαριτωμένο τῆς ἀγγελουδι πού τώρα κοιμῶταν ξέγνοιαστο στὴν κούνια τοῦ.

Ἡ θέσι πού θρίσκοταν ἦταν πολὺ τρα-γικὴ. Ἡ ἔπρεπε νὰ τὰ μαρτυρήσῃ ὅλα καὶ νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς, τὸ παιδί τῆς καὶ τὸν Λουδοβίκο, ἡ ἔπρεπε νὰ σιω-πήσῃ καὶ νὰ δῇ μπροστά τῆς νὰ κρεμοῦν τὸν Κλαύδιο, τὸν εὐεργέτη, τὸν πατέρα τῆς...

Γιὰ μιά στιγμὴ ἀκούσε τὸν μαρκήσιο πού ἔδινε τὶς τελευταῖες διαταγές γιὰ τὴν ἐκτέλεσι κὶ ἡ καρδιά τῆς ἔπαψε νὰ χτυπᾷ. Τὸ γόνατά τῆς λυθίκανε.

Γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὸν Ὑψιστὸ μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

—Θεέ μου, μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς!... Μὴ θελήσῃς νὰ πέσον θύματα μπροστά στὰ μάτια μου ἐκεῖνοι πού ἀγαπῶ, ἐκεῖνοι πού μ' ἐπροστάτευσαν, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τοὺς βοηθῶ... Βοήθησέ με, Θεέ μου, πές μου τί πρέπει νὰ κάνω...

Ἡ δυστυχισμένη νέα σταμάτησε ἑα-φνικά τὴν προσευχὴ τῆς. Ἀπὸ τὸ ἐπάνω πᾶτωμα ἀκούστηκε «λαυθυρισμός» βρέ-φους.

Ἡ ψυχὴ τῆς ἀνεσκήρτισε. Σάν νὰ ἄ-κούσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού τῆς ἔλεγε: «Μὴ ξεχνᾶς ὅτι εἶσαι μητέρα».

Τότε ὁλόκληρη ἡ ἐνεργητικότης τῆς διαλύθηκε. Δὲν εἶχε πιά δύναμι ὅσα νὰ σηκωθῇ. Ἐμεινε γονατισμένη, συντετριμ-μένη, ἐκμηδενισμένη.

... ..

Στὴν αὐλὴ τῆς καλύβας ἔκαναν τὶς τελευταῖες προετοιμασίες γιὰ τὴν θα-νατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ Κλαυδίου.

Ὁ ἐυλοκόπος καὶ ἡ κόρη του, παίρνον-τας θάρρος ἀπὸ τὰ βλέμματα πού ἔρρι-χναν μετὰξὺ τους, παρακαλοῦσθον ἀ-παθείς τὶς προετοιμασίες.

Οἱ στρατιῶτες γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ υποφέρουν ἀκόμη περισσότερο, τοὺς εἴ-χαν τοποθετήσῃ στὴ ρίζα τοῦ δένδρου γιὰ νὰ βρῖσκονταν κοντὰ καὶ νὰ μὴ τοὺς διαφεύγει τίποτα ἀπὸ τὴν ἐργασία γιὰ τὸ στήσιμο τῆς ἀγγλῆς. Ἀλλὰ ὁ Κλαύ-διος καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν ἐξεδήλωσαν κα-νένα τρόμο στὴ θέα ὅλων ἐκείνων τῶν προετοιμασιῶν τοῦ θανάτου.

Ἡ στάσις τους αὐτὴ ἐξερέθιζε τὸν μαρ

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ ὑποκείμενο ἱππολικο μυθιστόρημα ΤΟΝ ΣΟΝΑ ΚΑΡΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ ἐυλοκόπος Κλαύδιος πολεμοῦσε ἄλλοτε ἐναν-τίον τοῦ βασιλέως καὶ εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον. ἐγλύτωσε ὁμως τὴν τελευταία στι-γμὴ ἀπὸ τὴν κρεμάλα δραπετεύοντας, κὶ ἀ-πὸ τότε ζοῦσε ἀποτραβηγμένος στὴν καλύβα του μαζί μὲ τὸν Λουδοβίκο, πού τὸν εἶχε υιο-θετήσῃ ἀπὸ μικρὸ, καὶ τὴν πραγματικὴν του κόρη, τὴν Ἰωάννα. Ὁ Λουδοβίκος βγαίνοντας μιά μέρα στὸ δάσος γιὰ ἔξυλα γυναικτικὴν κόρη ἐνὸς παλίου ἀντιπάλου τοῦ βασιλέως, τὴν ὁποία ἀγάπησε καὶ παντρεύθηκε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁμως, ἡ Μαγδαληνὴ ἑξαφ-νίστηκε—τὴν εἶχαν κλείσει ἄνθρωποι τοῦ βα-σιλέως σ' ἕνα μοναστήρι γιὰ νὰ τὴν παντρε-ύθῃ ὁ χρῆσκοπιμένος μαρκήσιος ντὲ Κριβεγί. Ὁ Λουδοβίκος φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ κωδωνοκρούστη τοῦ Σαῖν Με-ρὺ κατορθώνει νὰ κλέψῃ τὴν Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ νὰ τὴν φέρῃ στὴν καλύβα του.

Δὲν εἶχαν περάσει τρεῖς μέρες, ὅταν καταφθάνει στὴν καλύβα τοῦ Κλαυδίου ὁ κωδωνοκρούστης τοῦ Σαῖν Μερὺ καὶ τοὺς λέει ὅτι ἡ Μαγδαλη-νὴ πρέπει νὰ φύγῃ ἀμέσως, γιατί οἱ ἄνθρω-ποι τοῦ βασιλέως ἔμαθαν τὸ κρησφύγετό τῆς κὶ ἔρχονται νὰ τὴν συλλάβουν. Δὲν προ-ετοιμοῦν νὰ τελειώσουν τὶς προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεως καὶ καταφθάνει ὁ μαρκήσιος ντὲ Κριβεγί μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Ὁ κω-δωνοκρούστης μὲ τὸν Λουδοβίκο κρύβονται στὸ ὑπόγειο. Παρουσιάζεται ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Ἰωάννα, ἡ ὁποία λέει ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ Μα-γδαληνὴ καὶ τὴν συλλαμβάνουν. Τὴν τελευ-ταία στιγμὴ ὁ Μαθουρέν, ὁ νεαρὸς ἐξάδελφος τῆς Ἰωάννας, πού ὅπως πάντα ἦταν μεθυσι-μένος, μαρτυρᾷ ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ Μαγδαλη-νὴ. Ὁ μαρκήσιος ἀγριεμένος λέει στὸν Κλαύ-διο νὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος σιω-πᾷ, διατάζει νὰ τὸν κρεμάσουν.

... ..

δράστας στὴν κατάστασ' πού βρίσκον-ταν ὄντας διέπραξαν τοῦ ἀδίκημ'!... Ἰμ-πρὸς τώρα ἀκολουθῆτι μ' κὶ λίγα λό-για!...

Οἱ παραθεριστὰ, ἀφοῦ εἶδαν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν ἄλλοιως, ἀκολού-θησαν τὸν κύρ Νουματάρχη μὲ τὰ μπα-νιέρα!

Μόλις ἔφθασαν στὴν ἀστυνομία, ὁ Τσα-ρουχόπροκας ρώτησε τὸν κύρ Νουμα-τάρχη:

—Κὶ τώρα τί θὰ τοὺς κάνουμι; Ἄν μεί-νουνε πολλὰ ὥρα ἰδῶ ἱφτοῦνις οἱ κου-πιλλοῦδεις, κύρ Νουματάρχ' μ', δὴν πι-στεύου νὰ ἀντέξ' οὐ καφίρός!...

—Σιουπῆ, ἐγινανουμέν' τζέτζερ', τὸν διέκοψε ὁ κύρ Νουματάρχης, δὴν θὰ χά-σουμ' τὰ γαλόνια μας γιὰ ἱφτοῦνα τὰ παληουέδανα. Θὰ ρουτήσουμ' τὴ διοίκησ' κὶ μιτὰ θὰ τοὺς ἀφήκουμ' ἱλῆφθερους. Φέ-ρι γρήγορις χαρτί κὶ μιτάν'...

Ὁ Τσαρουχόπροκας ἔφερε ἀμέσως τὰ ζητηθέντα «ἱργαλεῖα τοῦ γρεψίματος» κὶ ὁ κύρ Νουματάρχης ἔγραψε τὸ κάτωθι τη-λεγράφημα στὴ διοίκησιν:

«Ἰρουτήσατι πρὸςβληθεῖσαν δημοσίαν ἰδῶ ἰάν ἱπιτρέπ' νὰ δώσουμι τὰ ρούχα στοὺς πρὸςβαλόντας κὶ τηλιγραφῆσατι ἀμέσους διότ' ἀστυνομία κινδυνεύ' νὰ χάσ' ὑπουδικανέα Τσαρουχόπροκα, ὁ-στις ἱκ τοῦ βδύλωρο θιάματος παθαί'ν ἱπριβαυλικὴν ἀνακαφούρα, πράγμα που-λὺ ἱπιθλαές διὰ τοῦν ἀρσινικόν τ' οὐρ-γανισμόν.

Νουματάρχ'ς Φουντουσάρουχους».

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

κῆσιον ντὲ Κριβεγί πού εἶχε θρονιασθῇ στὸ παράθυρο καὶ παρακολουθοῦσε τὴν ἐργασία τῶν στρατιωτῶν του μὲ ὕψος Ρωμαῖου αυτοκράτορος.

Καὶ χωρὶς νὰ σεβασθῇ ἕναν μελλοθά-νατο, πού τὸν καταδίκασε χωρὶς κανένα σοβαρὸ λόγο, χωρὶς νὰ ἐυπλαχνισθῇ μιά δυστυχισμένη νέα πού μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ἐπρόκειτο νὰ θανατωθῇ ὁ ἀ-γαπημένος τῆς πατέρας, ἀποφάσισε νὰ παρατείνῃ τὰ βάσανά τους. «Ἦθελε ὁ ἀ-νάξιος αὐτὸς εὐπατρίδης νὰ περάσῃ σὲ κυνισμὸ κὶ αὐτοὺς τοὺς δικαστὰς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

—Λοιπὸν, παληοχωριάτη, φώναξε σκύ-βοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ τὸν ἀ-κούσουν καλλίτερα οἱ ἀπ' ἔξω, προτὸ παραδώσῃς τὴν βρωμερὴ σου ψυχὴ στὸ διάβολο, δέχομαι ν' ἀκούσω τὴν ἐξομο-λόγησί σου.

—Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτα, ἀπεκρί-θη ὁ Κλαύδιος χωρὶς νὰ συγκινηθῇ.

Καὶ ἐπρόσθεσε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Ὁ Θεὸς θὰ κρίνῃ καὶ τοὺς δυὸ μας!..

Πρέπει νὰ τοῦμε ὅτι ὁ Κλαύδιος, κα-τὰ βάθος ἦταν βέβαιος πῶς ὁ μαρκήσιος τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν θ' ἄφηνε τοὺς στρατιῶτες του νὰ ἐκτελέσουν τὴν δια-ταγὴν του. Φανταζόταν ὅτι ὁ ντὲ Κριβεγί ἐχρησιμοποιοῦσε ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπάνθρω-πα μέσα γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ ὁ-μολογήσῃ.

Παραδέχονταν ὅτι ὅσο καὶ εὐνοοῦμε-νος τοῦ βασιλέως ἦταν ὁ ντὲ Κριβε-γί δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ προβῇ σὲ μιά τόσο ἐγκληματικὴ πράξι.

Ἄν στενοχωριῶταν, λοιπὸν, δὲν ἦταν γιατί φοβόταν μήπως τὸν κρεμάσουν, ἀλ-λά μήπως ὁ Λουδοβίκος κὶ ὁ Κωδωνο-κρούστης πού βρῖσκονταν στὸ ὑπόγειο ἔ-χαναν τὴν ὑπομονὴν τους, ὅπότεν τὸ κα-κὸ θὰ ἦταν ἀνεπανόρθωτο.

Τὸ βλέμμα πού ἔρριξε ὁ Κλαύδιος στὴν Ἰωάννα μαρτυροῦσε τὶς σκέψεις του, γιατί ἑαφνικά ἡ νέα ἔγινε κάτω-χρος.

Ὁ μαρκήσιος ἀντελήφθηκε ἀμέσως τὸν τρόπο τῆς Ἰωάννας καὶ νομίζοντας ὅτι ἐπέτυχε τὸ μυστὸρ τοῦ σχεδίου, ἐκραύγα-σε μὲ θριαμβευτικὸν τόνο:

—Φοβάσαι, παληάνθρωπε, τὸ βλέπω, γιατί ὁ Θεὸς πού προσκαλεῖς γιὰ δικα-σίαν θὰ σοῦ ζητήσῃ λογαριασμὸ γιὰ τὰ κακουργήματά σου. Ἄν θέλῃς, λοιπὸν, νὰ σὲ συγχωρήσῃ κάνε ἐδῶ τὴν ἐξομο-λόγησιν τοῦ ἐγκλήματός σου! Ὁμολόγη-σε δυστυχισμένη ὅτι ἀπείθησες στὴ θέλη-σιν τοῦ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος παρέχοντας ἄστυλιν τοῦν δεσποινίδα ντὲ Μπλανζίς.

—Δὲν ἔχω τίποτα νὰ ὁμολογήσω ἐπα-νέλαβε ὁ Κλαύδιος.

Μόλις ὁ μαρκήσιος ἀκούσε τὴν ἀπάν-τησι αὐτῆς τοῦ Κλαυδίου, ἔγινε ἔξω φρε-νῶν.

—Νὰ τὸν κρεμάσουν, διέταξε μὲ βρον-τώδη φωνή.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Κλαύδιος αἰσθάνθηκε ἕνα ρίγος νὰ διατρέχῃ ὅλο του τὸ κορ-μί, γιατί ἀρχισε νὰ καταλαβαίῃ ὅτι ὁ

837

μαρκήσιος τυφλωμένος από τον θυμό του, θα έφθανε ως τα έσχατα, ως το έγκλημα. Έβλεπε τον έαυτό του χαμένο, αν εξακολουθούσε να σιωπά, αλλά το ίδιο και αν ομολογούσε.

Ένδ' αὐτὲς οἱ σκέψεις τὸν τυραννοῦσαν, τὸν ἐπερικύκλωναν οἱ στρατιῶτες. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ ἐδέχθηκαν νὰ παίξουν τὸν ρόλο τοῦ δημίου, ἐτοίμαζαν τὸ σκηνίμιο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κρεμοῦσαν τὸν Κλαύδιο.

Μόλις οἱ προετοιμασίες ἐτελείωσαν, οἱ στρατιῶτες ἐστάθηκαν περιμένοντας τὴν τελευταία διαταγὴ τοῦ μαρκησίου.

Καὶ ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ μαρκησίου:

—Νὰ ἐκτελεσθῶν οἱ διαταγές μου!...

Δυὸ ρωμαῖοὶ ἄνδρες ἐπέρασαν τὸ σκοινὶ στὸ λαιμὸ τοῦ ξυλοκόπου, μετὰ τὸ ἔσυραν καὶ ὁ δυστυχὴς Κλαύδιος βρέθηκε μονάχος στὸ κενόν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἡ Μαγδαληνὴ ὤρμησε σὰν τρελλὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀγχόνης φωνάζοντας:

—Σταθῆτε!... Σταθῆτε!...

Ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ σύντροφοί του ὤρμησαν σὰν κατὰπληκτοὶ νὰ πιάσουν τὴν νέα.

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΤΟΥ

Ὁ κωδωνοκρούστης μὲ τὸν Λουδοβίκο στεκόντουσαν στὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου, ποὺ ὅπως εἶδαν πρὶν εἶχαν κρυφθῇ, κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούγαν ὅλα ὅσα ἐλέγχθησαν μεταξὺ τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ Κλαυδίου.

Μόλις ὁμως ὁ Λουδοβίκος ἀκουσε τὴν σπαρακτικὴ κραυγὴ τῆς Μαγδαληνῆς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ. Ἀνέσυρε τὸ εἶφος τοῦ κι' ἐτοιμάστηκε νὰ βγῇ ἔξω γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Κλαύδιο.

Ὁ κωδωνοκρούστης ὁμως τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Λουδοβίκε, εἶπε, ἔκανες ἕναν ὄρκο ποὺ πρέπει νὰ τὸν κρατήσης. Ὁρκίστηκες ὅτι θὰ ζήσης γιὰ νὰ προστατεύης πάντα τὴ ζωὴ τῆς Μαγδαληνῆς...

—Αὐτὸ θέλω νὰ κάνω, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος, προσπαθώντας νὰ ἀναλλάξῃ τὸ μπράτσο τοῦ ἀπὸ τὸ στιβαρὸ χέρι τοῦ κωδωνοκρούστη.

—Ἀδίκως ὁμως. Εἶνε τόσοι πολλοί, ποῦ δὲν θὰ μπορέσης νὰ κάνης ἀπολύτως τίποτα. Σοῦ λέω ἀκόμη ὅτι ἂν συλληφθῇς κι' ἐσύ, τὸ παιχνίδι τὸ ἔχομε χαμένο. Τώρα ἂν θέλεις μπορεῖς νὰ πᾶς... Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ σκοτωθῇς χωρὶς κανένα ὄφελος μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Μαγδαληνῆς.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ κωδωνοκρούστη ἔκαναν τὸν Λουδοβίκο νὰ παρατηθῇ τοῦ σχεδίου του. Ἐπείσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ προστάτη του καὶ ἐψιθύρισε:

—Ὁχι... Ἀφοῦ πρέπει νὰ ζήσω δὲν θὰ πᾶω!...

Μόλις οἱ στρατιῶτες ὠδήγησαν τὴν Μαγδαληνὴ μπροστὰ στὸν μαρκήσιο, ἐγονάτισε καὶ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή:

—Ζητᾶτε τὴν Μαγδαληνὴν ντὲ Μπλανζίς... Ἐγώ... ἐγώ εἰμαι αὐτή...

—Ἐρεῖς; ρώτησε ὁ μαρκήσιος κατὰπληκτος.

—Μάλιστα, ἐγώ, ἐπανελάβε ἡ νέα.

—Λέτε ἀλήθεια; τὴν ξαναρώτησε ὁ ντὲ Κριβεγί.

—Ἀμφιβάλλετε ἴσως, εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ μὲ σβυσμένη φωνή.

Ὁ ντὲ Κριβεγί ἐκούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικῶς.

—Δεσποίνε, εἶπε, σὲ μιά τόσο κατηγορηματικὴ διαβεβαίωσι δὲν μπορῶ παρά νὰ ὑποταχθῶ. Θὰ δώσω διαταγὴ νὰ φύγωμε ἀμέσως.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς στρατιῶτες τοῦ:

—Ἐτοιμάστε ἀμέσως τὸ ἀμάξι.

Ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Ἰωάννα ἐδοκίμασαν νὰ τὴν σώσουν. Ἐκείνη ὁμως ἐπέμεινε.

—Δὲν θὰ μποροῦσα, εἶπε, νὰ παραδεχθῶ τὴ θυσία ποὺ ἔκανες Ἰωάννα, οὔτε ἔπρεπε ν' ἀφήσω νὰ κρεμάσουν τὸν πατέρα σου...

Ὁ μαρκήσιος δὲν τὴν ἄφησε νὰ συνεχίσῃ γιατί τὸ ἀμάξι ἦταν ἐτοιμο καὶ οἱ στρατιῶται ἀνεβασμένοι στ' ἀλογά τους ἐπερίμεναν τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

—Σταθῆτε μιά στιγμὴ, εἶπε ὁ μαρκήσιος, ἀφοῦ ἐποθετήσατε τὴν Μαγδαληνὴ μέσα στὸ ἀμάξι καὶ πῆγε πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Ἰωάννα.

—Δέχομαι νὰ σᾶς χαρίσω τὴ ζωὴ, εἶπε. Θὰ σᾶς πᾶω στὸν Βασιλέα γιὰ νὰ διατάξῃ ἐκεῖνος τὴν τιμωρία ποὺ σᾶς χρειάζεται.

Καὶ μετὰ στρεφόμενος πρὸς τοὺς στρατιῶτες:

—Ἐμπρός, τοὺς διέταξε.

Οἱ στρατιῶτες ἐπῆραν τὴν Ἰωάννα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Κλαυδίου καὶ παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὶς φωνές τῆς τὴν ἔσυραν πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ ἄμαξα. Ἐνας στρατιώτης τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του κι' ἕνας ἄλλος τῆς ἔδεσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Κλαύδιος, δεμένος πισθάγκωνα καὶ μὲ φιμωμένο τὸ στόμα εἶχε τοποθετηθῇ μεταξὺ δύο ἱππέων οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ Παρίσι.

Ὅλα ἦσαν ἐτοιμα. Δὲν ἔμεινε πιά παρά νὰ δοθῇ τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ μαρκήσιος ὄρθιος ἐπὶ τῶν ἀναβολέων τοῦ ἐσήκωσε τὸ σπαθί του.

Ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος ἐκινήθη ἀμέσως, βοηθουμένη ἀπὸ τὸ φῶς τῶν δαδίων, ποὺ καθὼς οἱ λάμπες τοὺς ἔπεφταν στὸ δάσος, ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πυρκαϊᾶς.

Ἡ ἄμαξα ἐεκίνησε φρουρούμενη, ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας τοῦ ντὲ Κριβεγί.

Μόλις ὁμως ἔφθασαν μπροστὰ στὴν καλύβα τοῦ Κλαυδίου, ἀκούστηκε ἡ χοντρή φωνὴ τοῦ μαρκησίου.

—Νὰ βάλετε φωτιά σ' αὐτὸ τὸ παληοκάλυβο, διέταξε. Νὰ γίνῃ στάχτη τὸ παληοκάλυβο τοῦ ἀθλοῦ ποὺ ἤβελησε νὰ παρακούσῃ τὶς διαταγές τοῦ βασιλέως.

Μιά τρομερὴ κραυγὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἰωάννας. Μιά κραυγὴ ποὺ ἀντήχησε στὴν καρδιά τῆς Μαγδαληνῆς σὰν ἀγγελία μιάς τρομερῆς καὶ ἀνεπαρόρθωτης συμφορᾶς.

Ὁ Κλαύδιος ἔβγαλε ἕναν βρυχηθμὸν θηρίου καὶ τὰ δόντια του ἐβρυθίσθηκαν στὸ φίμωτρο ποὺ τὸν ἔπνιγε.

Ὁ δυστυχὴς προσπαθοῦσε νὰ ἀπαλλαγῇ μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὰ δεσμά ποὺ τοῦ ἐξέσχιζαν τὶς σάρκες καὶ τοῦ συνέτριβαν τὰ κόκκαλα.

Ὁ μαρκήσιος στεκόταν ἀπαθὴς μπροστὰ στὸ θέαμα αὐτὸ ποὺ ἦταν ἱκανὸ νὰ συγκινήσῃ καὶ τὴν πιὸ σκληρὴ καρδιά. Παρακολουθοῦσε μὲ ψυχρότητα τὴν ἐκτέλεσι τῶν διαταγῶν ποὺ εἶχε δώσει.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἔβαλαν φωτιά μὲ τὰ ἀναμμένα δαδιά τους καὶ ἡ καλύβα τοῦ Κλαυδίου ἀναψε σὰν πυροτέχνημα.

... ..

Στὴν ἀρχὴ ἡ Μαγδαληνὴ, ποὺ ἦταν κλεισμένη μέσα στὸ ἀμάξι, δὲν μπόρεσε νὰ ἀντιληφθῇ τί συμβαίνει. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ γίνεταν γύρω ἀπὸ τὸ ἀμάξι, ἀπὸ τὶς φωνές καὶ τοὺς ἀλλελα-

γοῦσους, προαισθάνθηκε ὅτι κάτι συμβαίνει.

Μὲ μιά ἀπότομὴ κίνησι ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ ἄλλα γὰ τρομαγμένα ἀπὸ τὶς φλόγες εἶχαν σηκωθῇ στὰ πσινά τους πόδια, καὶ πῆδησε ἔξω.

Στὴ θέα τῆς φωτιάς ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα. Τὸ προσάσθησε νὰ φωνάξῃ ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε. Ἡ φωνὴ τῆς ἐπνίγηκε στὸν λάρυγγά της.

Μετὰ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβας μὲ κίνδυνο νὰ τσαλαπατηθῇ ἀπὸ τὰ ἀφηνιασμένα ἄλογα.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ ντὲ Κριβεγί εἶχαν ξεπεζέψει καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀρπάξουν τὴν νέα. Εἶχαν περικυκλώσει τὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὴν ἐξώρκιζαν νὰ μὴ ἐκτεθῇ περισσότερο στὸν κίνδυνο. Γιὰ νὰ τὴν καθυσχύσουν, τῆς ἔλεγαν ἀκόμη τὸν μαρκήσιο θὰ ἄφηνε ἐλευθέρους τὸν Κλαύδιο καὶ τὴν Ἰωάννα κι' ἀκόμη ὅτι θὰ ἐπλήρωνε τὴν ἀξία τῆς καλύβας στὸ διπλάσιο.

Ἡ Μαγδαληνὴ τοὺς κυτοῦσε μὲ βλέμμα τρελλῆς. Μὲ τὰ χέρια πρὸς τὰ ἔμπροσθα προσπαθοῦσε νὰ ἀπωθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὴν ἔχουν περικυκλωμένη.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τῆς ἔλαμψαν.

—Μὴ μὲ κρατεῖτε!... Μὴ μὲ κρατεῖτε!... ἔκραύγασε. Θέλω νὰ τὴν σώσω... Τὸ θέλω... Τὸ θέλω!...

Κοινοῦσε τὰ χέρια τῆς ἀπελπισμένα καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ:

—Ἡ φωτιά!... Ἡ φωτιά!... Ἡ φωτιά!... Ἀπὸ εὐσπλαχνία ἀφήστε με νὰ τρέξω. Ἀφήστε με νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὰς φλόγες!... Εὐσπλαχνισθῆτε μιά μητέρα!... Γλυτώστε τὸ παιδί μου!...

Ἐπείσε ἐξαντλημένη στὸ ἔδαφος μὲ τὰ χέρια σηκωμένα πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπλησίασε ὁ μαρκήσιος.

—Σᾶς παρακαλῶ, ἐψέλλισε ἡ δυστυχισμένη νέα, διατάχτε νὰ τὴν σώσουν... νὰ μοὺ τὴν δώσουν!...

Μὲ μεγάλو κόπο εἶχε κατορθώσει νὰ σηκωθῇ καὶ βαδίζοντας πρὸς τὸν μαρκήσιο ἔφώναξε:

—Θέλω νὰ σώσω τὸ παιδί μου... Δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσετε!...

Ὁρμησε. Ἀλλὰ ὁ ντὲ Κριβεγί καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ βρέθηκαν μπροστὰ της γιὰ νὰ τὴν σταματήσουν. Ἡ δυστυχισμένη νέα ἐκλονίσθηκε. Ὁ νοῦς της χανόταν. Μὲ τὸ σῶμα πρὸς τὰ πίσω ἔπείσε κραυγάζουσα:

—Κόρη μου!... Κόρη μου!...

Ὁ μαρκήσιος ἐσήκωσε τὸ ἀνείσθητο σῶμα τῆς νέας καὶ τὸ πῆγε στὸ ἀμάξι. Οἱ φίλοι του στεκόταν σιωπηλοὶ γιατί τὰ λόγια τῆς Μαγδαληνῆς τοὺς εἶχαν κάνει μεγάλην ἐντύπωσι.

Ὁ μαρκήσιος ἐπρόλαβε τὶς ἐρωτήσεις ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ τοῦ κάνουν.

—Ἡ δεσποίνε ντὲ Μπλανζίς, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ δὲν διακρινόταν οὔτε ἡ παραμικρὴ συγκίνησις, ἔπαθε νευρικὴ κρίσις. Ἡ σκηνὴ ποὺ ἔγινε ὀφείλεται σὲ κάποιον περαστικὸ παραλογισμό. Δὲν πρέπει νὰ δώσῃ κανεὶς σημασία σ' αὐτὸ ποὺ λέει γιατί εἶνε μιά ἔξαψις τρέλλας ποὺ ἐλπίζω νὰ εἶνε περαστικὴ. Πρέπει νὰ τὴν ἀπομακρύνωμε ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, ποὺ δὲν μπορεῖ παρά νὰ τῆς φέρῃ λυπηρὲς ἀναμνήσεις.

Ὁ μαρκήσιος μετὰ ἔδωσε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως καὶ τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα ἐξανάρησε τὸν δρόμο του ἐνῶ γρηγόταν ἀπὸ τοὺς σπινθηρὲς ποὺ ἡ πυρκαϊὰ ἐξάκοντιζε πρὸς τὸν οὐρανόν.

Η ΠΥΡΚΑΙΑ

Οἱ δυὸ ἄνδρες, ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ

κωδωνοκρούστης, ποὺ τοὺς ἀφήσαμε στὸ ὑπόγειο, εἶχαν βαδίσει πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε ἀναλάβει νὰ φυλάξῃ ὁ Κλαύδιος. Ἰραβώντας πίσω τοῦ τὸν Λουδοβίκο, ὁ κωδωνοκρούστης ἤθελε νὰ τὸν πᾶῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ νέος τὸν εἶχε ἀκολουθήσει μὴχανικά, σὰν νὰ μὴν αἰσθανόταν πιά τὸν κίνδυνο στὸν ὁποῖον εἶχε ἐκτεθῇ ἡ γυναίκα του.

Ὅπως ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς φοβερὲς σκέψεις του, δὲν ἀκούγε κανέναν ἐξωτερικὸ θόρυβο.

Ἐν τούτοις τὸ ὑπόγειο ἦταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους ποὺ διέσχιζε τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν δημόσιο δρόμο. Ὁ κωδωνοκρούστης τὸ ἤξερε γι' αὐτὸ καὶ ἀκούγε μὲ προσοχὴ τὸν θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ πόδια τῶν ἀλόγων καὶ οἱ ρόδες τοῦ ἀμαξιοῦ. Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά ἐψιθύρισε:

—Φεύγουν!...

Ἡ ὀργὴ ἔβραζε μέσα του στὴ σκέψι ὅτι ἀρπαῆαν τὴ Μαγδαληνὴ ἀλλὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ κρῦψῃ ἀπ' τὸν Λουδοβίκο τὴν ἀγωνία του.

Τὰ ποδοπατήματα τώρα ἀκούγονταν εὐκρινέστερα. Συγχρόνως ἕνας θόρυβος σὰν μούγκρισμα ἐκκλόνιζε τὸ ἔδαφος.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Λουδοβίκος ἀκουσε κι' ἕνα ρίγος διέτρεξε τὸ σῶμα του.

Ἐβγαλε μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ ἐπεχείρησε νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου. Ἀλλὰ βρῆκε τὸν σύντροφό του ἐτοιμο νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὸ πέρασμα.

Ὁ κωδωνοκρούστης μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος καὶ μὲ αὐστηρὸ βλέμμα τὸν κυτοῦσε.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ πιά.

—Μαγδαληνὴ, Μαγδαληνὴ, ἐφώνασε συντετριμμένος.

—Μὴ φωνάζης ἀδίκως, Λουδοβίκε, τὸν διέκοψε ὁ κωδωνοκρούστης, αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ κάνης, εἶνε ἀνωφελὲς καὶ ἐπικίνδυνον.

—Θέλω νὰ σώσω τὴ Μαγδαληνὴ!...

—Ὁχι μόνο δὲν θὰ τὴν σώσης, ἀλλὰ θὰ γίνῃς ἡ ἀφορμὴ νὰ χαθῶμε ὅλοι...

—Εἶσαι ἀσπλαχνικὸς ἀνέκραξε ὁ νέος, προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ συντρόφου του.

—Μὴν ἐπιμένῃς, Λουδοβίκε, τοῦ εἶπε.

—Ἄν δὲν σ' ἀφήνω τὸ κάνω γιατί θέλω νὰ σᾶς σώσω καὶ τοὺς δυὸ. Ἐσένα πρώτα καὶ ὕστερα ἐκείνη...

—Αὐτὴν... αὐτὴν... θὰ σώσης; Ποιὸς μοὺ τὸ βεβαιώνει; Χίλιες φορὲς προτιμώτερος ὁ θάνατος, παρά νὰ ξέρω ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ μου βρίσκεται σὲ χέρια ἄλλου.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχε κατορθώσει ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κωδωνοκρούστη.

Μὲ ἕνα πῆδημα ἔφθασε στὸ ἄκρον τοῦ ὑπογείου καὶ ἐτοιμαζόταν ν' ἀνοίξῃ τὴν καταπακτὴ γιὰ νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν τῆς συζύγου του. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιά τρομερὴ κραυγὴ ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του εἶχε συσπασθῇ ἀπὸ τὸν τρόμο. Κύτταξε τρομαγμένος τὸν κωδωνοκρούστη ποὺ τὸν εἶχε πλησιάσει.

Τὸ μούγκρισμα τῆς πυρκαϊᾶς ἀκούγόταν τώρα εὐκρινέστατα.

—Φωτιά!... Φωτιά!... ἐφώνασε κλονιζόμενος.

—Φωτιά!... ἐπανελάβε ὁ κωδωνοκρούστης σὰν λυσσασμένος.

Μιά σκέψι πέρασε ἀστραπιαίως ἀπὸ τὸ μυαλό του. Θυμήθηκε τὸ παιδί τῆς Μαγδαληνῆς ποὺ αὐτὸς εἶχε πῆ στὴν Ἰωάννα νὰ τὸ τοποθετήσῃ στὴν κούνια του.

Ὁ κωδωνοκρούστης δὲν μπόρεσε πιά νὰ συγκρατηθῇ. Ἀρπαξε τὸν Λουδοβίκο ἀπ' τὸ χέρι κραυγάζοντας:

—Σταθῆτε! Σταθῆτε! ἔφω ναε ἡ Μαγδαληνὴ.

—Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ καὶ νὰ μᾶς προστατεύσῃ. Ἀκολουθήσε με Λουδοβίκε μὲ θάρρος!... Ἐμπρός!...

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἀνοίγε τὴν καταπακτὴ ὁ τοῖχος τοῦ μαγειρείου κατέπιπε μὲ τρομερὸ πάταγο. Καὶ μέσα σὲ δυὸ λεπτά τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου στὸ ὁποῖο ἔμπαινε κανεὶς ἀπὸ τὸ μαγεῖο ρεῖο προτοῦ πείσῃ τὸ κινητὸ σανίδωμα, ἐγέμισε ἀπὸ πέτρες καὶ χρώματα.

—Κατάρτα!, ἐβρυχήθη ὁ κωδωνοκρούστης.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Λουδοβίκο ποὺ στεκόταν ἀκίνητος σὰν ἀπολιθωμένος, τοῦ εἶπε:

—Δὲν μποροῦμε πιά νὰ βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ...

—Θὰ βγοῦμε, ἐκραύγασε ὁ Λουδοβίκος, θὰ βγοῦμε γιατί πρέπει...

Καὶ ἀρπάζοντας τὸ μπράτσο τοῦ συντρόφου του ἐπρόσθεσε μὲ παραφορ:

—Βοηθήστε με νὰ ἀνατρέψωμε κάθε ἐμπόδιο. Πρέπει νὰ παραμερίσωμε ὅλες

αὐτὲς τὶς πέτρες, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσωμε οὔτε στιγμὴ. Κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνᾷ αὐξάνει τὸν κίνδυνο γι' αὐτὴν... γι' αὐτοὺς!... Δὲν θ' ἀρνηθῆτε πιά νὰ με βοηθήσετε, φαντάζομαι. Ἐλάτε... Ἐλάτε!...

Ὁ κωδωνοκρούστης κι' ὁ Λουδοβίκος ἀκούγαν τώρα τὸν θόρυβο τῶν λίθων ποὺ ἀπεσπῶντο ἀπὸ τοὺς βράχους ποὺ προσέβαλλε ἡ φωτιά...

Ξαφνικὰ μιά διαπεραστικὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο πάταγο.

—Ἀκούσε! εἶπε ὁ Λουδοβίκος. Γι' ἀγματικὰ, ἕνας ἀνθρώπος ἐκραύγαζε ἀπελπισμένα.

Ἡ φωνὴ στὴν ἀρχὴ φαίνετο ὅτι ἔσβυνε, ἀλλὰ μετὰ ἔπαιρνε νέα δύναμι γιὰ νὰ φωνάξῃ:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

μέ τους σκελετούς

'Από τὰ δράματα τῆς θάλασσης

—Καπετάνιο, μπορῶ νά σοῦ πῶ δυό κουβέντες;
—Τί τρέχει μάστρο—Πάολο;
—Κάτι τὸ ἐμπιστευτικό. Μποροῦμε νά πάμε στὴν καμπίνα σου;
Χρόνια τώρα ὁ καπετάν Σαλόρμο, εἶχε γυρίσει ὅλες τὶς θάλασσες καὶ εἶχε ταξιδέψει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον θαλασσινοῦ.
Μὲ τὸ «Μάγνο», τὸ περίφημο καράβι, ὁ καπετάν Σαλόρμο μποροῦσε νά πάει καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου... Στὸν Βόρειο ἢ στὸν Νότιο πόλο. Τόση πεποίθησι εἶχε στὸ καράβι του μὰ καὶ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ πληρώματος.
Ὁ μάστρο—Πάολο ἦταν πάλι τὸ δεξὶ τοῦ χέρι, ἕνα γερὸ θαλασσινοῦ κόκκαλο, ποὺ χάριε ἀπὸ τὶς ἄλλες τοῦ ἱκανότητες, ἦταν καὶ πιστὸς φίλος τοῦ κυβερνήτου.

—'Ενα κονιακάκι, μάστρο—Πάολο;
—Νὰ τὸ πιούμε, καπετάνιο.
Τὰ δυό ποτηράκια ἄδειασαν καὶ ὁ μάστρο—Πάολο σκουπίζοντας τὰ χεῖλη του, κύτταξε κατὰματα τὸν καπετάνιο.
—Καπετάν Σαλόρμο, νὰ μὲ συχωρέσης, ποὺ μπαίνω στὶς υποθέσεις σου, μὰ ἐπειδὴ ἀκουσα μιά κουβέντα πάνω στὴ γέφυρα...κατάλαβες... γιὰ κείνους τοὺς δυό ξένους, ποὺ πήρες μαζί σου ἀπὸ τὴν 'Αμ βέρσα.
—'Ε, λοιπόν;
—Λοιπόν...ξέρω πιά καλὰ καὶ ποὺ πᾶνε, καὶ τί πᾶνε νὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι...
—'Ωραία! Κι' ὕστερα;
—Σὰν φίλοι ποὺ εἴμαστε, νομίζω πὼς πρέπει νὰ σέ προσειδοποιήσω γιὰ κάτι...
—Σωστό, πολὺ σωστό.
—Τὸ τσέιδι αὐτὸ τὸ ἔχω ξανακάνει κι' ἐγὼ κάποτε.
—Πῶς;
—Ναί, βέβαια... Καὶ μάλιστα πετύχαμε αὐτὸ ποὺ θέλαμε. Μόλις δηλαδὴ ξεμπαρκάσαμε στὸ νησί τοῦ «Ἡλίου» βρήκαμε τόσο πολὺ χρυσάφι, ποὺ δὲν ξέραμε ποὺ νὰ τὸ βάλλουμε.. 'Αλλά...
—'Ωστε ἔχει λοιπὸν τόσο πολὺ χρυσάφι στὸ νησί τοῦ «Ἡλίου»;
—Ναί, ἀλλά...

Ὁ μάστρο—Πάολο κύτταξε μὲ ἐπιφυλακτικότητα τὸν καπετάνιο. Φοβώτανε μὴ δὲν τὸν πιστέψῃ.

—'Απὸ ὅλους ὅσοι πήγαμε...μόνο ἐγὼ γύρισα πίσω...
—Τί θέλεις νὰ πῆς;
—Τὸ νησί εἶνε στοιχειωμένο, καπετάνιο!...
—'Ελά, μὴ λές ἀνοησίες!...
—'Ε, λοιπόν, ἀκουσε, σὰν δὲν πιστεύῃς!... Τώρα ποὺ θὰ ξεμπαρκάω, θὰ δῇς ἀπέναντι στὸ ἀκρωτήριο δυό βουνά. Στὴ μέση ἔχει μιά χαράδρα. Αὐτὴ ἡ χαράδρα, καπετάνιο, εἶνε γεμάτη σκελετούς. Πῶς βρεθῆκανε ἐκεῖ...κάνεις δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πῇ. 'Αγρίμια ζῶα δὲν ὑπάρχουνε γιὰ νὰ κάνουνε τὴ σκέψη πὼς ἐσπάραξαν ἀνθρώπους. Σίγουρα θὰ σκοτωθῆκανε ἀναμεταξύ τους. 'Αλλά κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιζήσανε δὲν θὰ βρῆκανε καλὸ τέλος. Λοιπόν, μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαράδρα, μόλις κάνεις νὰ περάσῃ κανεὶς, ἀκούει ἕνα μουγκρητό, ἕνα βουητό, λές καὶ μιλάνε χίλιες ψυχές μαζί. Τὸ χρυσάφι μᾶς ἔκανε νὰ μὴν προσέξουμε καθόλου. Πάνω ὅμως στὸ βουνὸ ὑπάρχει μιά πλάκα ἀπὸ μαλακὴ πέτρα. Σ' αὐτὴ τὴν πλάκα ἐπάνω ἔχουνε χαράξει ἀγγλικά γράμματα: «Καταραμένος, ὅποιος ἀγγίξῃ καὶ μιά πέτρα τοῦ νηιοῦ!». 'Εμεῖς βέβαια δὲν λογαριάσαμε τίποτα μπρὸς στὸ χρυσάφι... Γελᾶσαμε ἴσως κιόλας. Μὰ ὅταν μπήκαμε ξανά στὸ καράβι γιὰ νὰ φύγωμε, δὲν προφτάσαμε νὰ ξανοιγτοῦμε ἀπὸ τὰ νερά τοῦ νηιοῦ καὶ τρακάραμε πάνω σὲ μιά ξέρα. Καταφέραμε νὰ ἐπιδιορθώσουμε τὸ καράβι στὰ πρόχειρα, μὰ μόλις βγήκαμε σ' ἀνοιχτὰ βρῆκαμε ομίχλη, ἕνα τέτοιο μπουρίνι, ποὺ δὲ βλέπαμε οὔτε ποὺ πηγαίναμε οὔτε ποὺ βρισκόμαστε. Τέλος χτυπήσαμε πάνω σ' ἕνα παγόβουνο καὶ βουλιάξαμε. Πάει καὶ τὸ χρυσάφι, πᾶμε κι' ἐμεῖς. 'Εγὼ βρέθηκα στὴ θάλασσα. Εἰκοσι ὥρες πολεμοῦσα μ' ἕνα σωσίβιο περασμένο στὴ μέση μου. Τὴ δεύτερη μέρα τὸ πρωὶ ἕνα περαστικὸ πλοῖο μὲ εἶδε, ἔστειλε μιά βάρκα καὶ μὲ μάζεψε...»
Ὁ καπετάνιος κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ μουρμούρισε:
—Μάστρο Πάολο, τὸ καράβι εἶνε ναυλωμένο ἀπὸ τοὺς δυό ξένους ποὺ εἶδες. 'Εγὼ ἔχω καθῆκον νὰ τοὺς πάω στὸ νησί. Στους ναυτεῖς μου δὲ θὰ πῶ τίποτα. Οὔτε θ' ἀφήσῃ κανεὶς νὰ βγῇ ἔξω. Τὸ καράβι θὰ μείνῃ μὲ ἄρχα τρεῖς μέρες, ὅσο εἶνε καὶ ἡ συμφωνία μας. Γι' ἄλλο τίποτα δὲν μὲ νοιάζει.

—Μάστρο Πάολο, τὸ καράβι εἶνε ναυλωμένο ἀπὸ τοὺς δυό ξένους ποὺ εἶδες. 'Εγὼ ἔχω καθῆκον νὰ τοὺς πάω στὸ νησί. Στους ναυτεῖς μου δὲ θὰ πῶ τίποτα. Οὔτε θ' ἀφήσῃ κανεὶς νὰ βγῇ ἔξω. Τὸ καράβι θὰ μείνῃ μὲ ἄρχα τρεῖς μέρες, ὅσο εἶνε καὶ ἡ συμφωνία μας. Γι' ἄλλο τίποτα δὲν μὲ νοιάζει.

«'Εκθεσις πλοιάρχου Σαλόρμο πρὸς τὸ Λιμεναρχεῖον 'Αυβέρης».

»Τὴν παρακάτω ἔκθεσι προσυέγραψαν ἐνὸρκως καὶ 20 ἄνδρες τοῦ πληρώματος τοῦ «Μάγνο»:

»Τὴν 21 Μαΐου 1932 ἐναύλωσα τὸ πλοῖο μου στοὺς κ. Τζὼν Κάρτον καὶ Κάρλ Σίμ, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρω στὸ ἀκατοίκητο νησί τοῦ «Ἡλίου». Πράγματι ἐφθάσαμε ἔπειτα ἀπὸ 25 ἡμερῶν ταξίδι. Οἱ δυό ὡς ἄνω κύριοι, ὅπως ἦταν ἡ συμφωνία μας, ἀποβιβάσθηκαν μόνοι. Καγείς ἀπὸ τὸ πλήρωμα, οὔτε κι' ἐγὼ κατεβήκαμε στὸ νησί.

»'Επὶ τρεῖς ἡμέρες τὸ καράβι περίμενε τὴν ἐπιστροφὴν τους. Δὲν ἐπέστρεψαν. Τὴν τετάρτη ἡμέρα ἐσχμήτισα μιά ἀνιχνευτικὴ ὁμάδα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν μου καὶ ἐψάξαμε ὅλο τὸ νησί, ποὺ ἐξ ἄλλου εἶνε τόσο μικρὸ, ὥστε μέσα σὲ δώδεκα ὥρες τὸ ξεκαθαρίσαμε. Τὸ νησί δὲν εἶχε ἄγρια ζῶα οὔτε ἀνθρώπινη ζωτανὴ ψυχὴ. Δὲν εὐρήκαμε ἴχνος τῶν δυό ἀνωτέρω κυρίων. Κάνσαμε τὸ καθῆκον μας. Περιμένουμε ἄλλες δυό ἡμέρες. 'Ερευνήσαμε ἄλλες τρεῖς φορές. 'Αλλά καὶ πάλι δὲν βρήκαμε τίποτα.

»Μέσα σὲ μιά χαράδρα μόνο τοῦ νησιοῦ, πιστοποιοῦμε ὅτι βρήκαμε περὶ τοὺς 40 σκελετούς.

»Ὅλοι ἦσαν ξεροί, παλτοί, μισοκατεστραμμένοι, ἐκτὸς ἀπὸ δυό, ποὺ τὰ κόκαλά τους φαίνονταν νωπὰ, σάμπως ἡ σάρκα νὰ εἶχε ξυστῇ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ πάνω τους...

Τίποτ' ἄλλο...
»Ταῦτα πρὸς γινῶσιν...κλπ...
ΡΟΜΟΛΟ ΜΟΙ-ΖΟ

Ὅντα ποὺ σκέπτονται

Χωρὶς μυαλό

Κάτι ποὺ ἔχει ἀναστατώσει ὅλους σχεδὸν τοὺς φυσιοδίφες εἶνε καὶ τὸ ἐξήν. 'Υπάρχουν μερικά ὄντα στὸ ζωικὸ βασιλεῖο, τὰ ὁποῖα ἐνῶ δὲν ἔχουν ἐγκέφαλο καὶ νευρικὸ σύστημα, ὥστόσο σκέπτονται σὰν σοφοί!

»'Ενα ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ πλάσματα τῆς φύσεως εἶνε ἡ ἀνεμώνη τῆς θάλασσης.

Τὸ ὑδρόβιο αὐτὸ ὄν ἐγκαθίσταται καὶ παραμένει ἀκίνητο στὰ στάσιμα νερά. Πολλὰκις ὅμως θὰ τὸ δοῦμε νὰ φυλάει καραοῦλι ἐπάνω στὶς ράχες τῶν διαφόρων ὁστράκων. Καὶ τοῦτο γιὰ τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὸ ὁδηγεῖ στὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰ νὰ τρώγῃ τ' ἀποφάγια τῶν ὁστράκων!

Ὁ ἀγγλὸς φυσιοδίφης Ὀλιβερ Πάικ πῆρε κάποτε μιὰν ἀνεμώνη ἀπὸ τὴν ράχη ἑνὸς ὁστράκου καὶ τὴν τοποθέτησε μακριὰ του. Τὸ ὁστράκο ὅμως αὐτὸ ποὺ ἀντελήφθη τὴν ἐγκατάλειψί του ἀπὸ τὴν ἀνεμώνη, ἔκανε ἕνα γύρο καὶ μόλις τὴν ἀντελήφθη, ἔτρεξε κοντὰ της.

»Υπάρχουν ἐπίσης μερικά εἶδη ὁστράκων, ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ ἔχουν πάντα μιὰν ἀνεμώνη στὴ ράχη τους καὶ τοῦτο γιὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς ἐκεί τὰ προφυλάσσει ἀπὸ διαφόρους ἐχθρούς.

»Εἴτσι, ὁσάκις πλησιάζει τὸ ἀνύποπτο ὁστράκο ἕνα μεγάλο ψάρι, ἡ ἀνεμώνη, ποὺ τὸ ἀντιλαμβάνεται, εἰδοποιεῖ τὸ ὁστράκο—ὄχι μὲ φωνὴς φυσικά—καὶ ἐκεῖνο ἀμέσως κλείνει ἐρημικά.

»Εἰάν τὸ ὁστράκο τύχῃ καὶ χάσῃ τὸν προστατὴν του, ἀμέσως θ' ἀναζητήσῃ ἕνα ἄλλον. Καὶ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὰ ὁστράκα αὐτά, νὰ σηκώνουν μὲ τρυφερότητα καὶ προσοχὴ τὶς ἀνεμώνες ἀπὸ τὰ στάσιμα νερά, νὰ τὶς τρεπτοῦν στὴ ράχη τους, καὶ νὰ τὶς κρατοῦν ἐκεῖ καλὰ, ὥς ὅτου νὰ προσκολληθοῦν γερά.

Οἱ στάρμας λένε τὰ μυστικά τους

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ;

Τὴν ἐρώτησι αὐτὴ ἀπηύθυνε σὲ πολλοὺς ἄρρενας ἀπέρρας τὸ γυναικὸ περιόδο «Σινέ—μόντ». 'Ιδού μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀραιότερες ἀπαντήσεις:

Ὁ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ: Τὸ παράστημά της!... Τὸ παράστημα εἶνε ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν γυναῖκα, τόσο ὅταν περπατᾷ ὅσο καὶ ὅταν κάθεται. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω ἕνα ἄσχημο παράστημα στὴ γυναῖκα. 'Ακόμα μακάρι καὶ νὰ εἶνε καλλονὴ κατὰ τὰ ἄλλα.

Ὁ ΚΛΑΡΚ ΓΚΕ'Ι'ΜΠΛ: Εγὼ τραβιέμαι ἀπὸ κάθε λεπτομέρεια τῆς γυναίκας, στὴν ὁποία λεπτομέρεια αὐτὴ ἡ ἴδια προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ἀξία. Τόσο πολὺ τὸ ἔχω αὐτό, ὥστε κάθε γυναῖκα ποὺ προσφέρει μόνη της τὴν ἐκλογὴ καὶ τὴν προτίμησι ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχω ἐγὼ. 'Υποθέτω πὼς κάθε γυναῖκα ξέρεῖ τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάνει περισσότερὴ ἐντύπωσι ἐπάνω της. Κι' αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ παρατηρῶ. 'Ενῷτε καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρὰ γνωριμία, τυχαίνει νὰ ἀνακαλύψω σὲ μιά γυναῖκα ὅτι ἔχει κι' ἄλλες χάρες ποὺ δὲν εἶχα προσέξει ἐξ ἀρχῆς. Αὐτὸ ὅμως εἶνε σπάνιο.

Ὁ ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ: 'Εκεῖνο ποὺ προτιμῶ πάνω σὲ μιά γυναῖκα εἶνε ὁ τόνος τῆς φωνῆς της. Μιά φωνὴ γλυκεῖα καὶ ἀρμονικὴ ἀποκαλύπτει σὲ μένα μιά γλυκεῖα καὶ ἀρμονικὴ προσωπικότητα κι' ἕνα ὠραῖο χαρακτήρα. Θὰ μπορούσα νὰ ἐρωτευθῶ τρελλὰ μιά ἀρμονικὴ φωνὴ ἔστω καὶ χωρὶς νὰ δῶ τὸ πρόσωπο τῆς κατόχου της.

Ὁ ΡΙΤΣΑΡ ΑΡΛΕΝ: Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ παρατηρῶ σὲ μιά γυναῖκα εἶνε τὰ χεῖλη της καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει βάλει πάνω σ' αὐτὰ κοκκινάδι. Κάποτε αὐτὸ τὸ κάνω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διαιστώσω ἂν αὐτὴ ἔχῃ γίνῃ μὲ φυσικότητα καὶ ὄχι μὲ ἐκζητήσι. Τὶς περισσότερες φορές ὅμως τὸ κάνω γιὰ τὸ αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα ἕνας τρόπος ἐκτιμήσεως. Τὰ χεῖλη μίας γυναίκας μοῦ δηγοῦνται ὅλη τὴν ἱστορίαν καὶ μοῦ δείχνουν ὅλο τὸ χαρακτήρα της.

Ὁ ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ: Στὴν γυναῖκα προτιμῶ τὰ μάτια της. Εἶνε μιά πολὺτιμη ἐνδείξις αὐτά. Κατόπιν τὸ στόμα της, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει τὸν χαρακτήρα της. 'Αν τὰ χεῖλη εἶνε ἄσχημα βαμμένα, ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶνε ἀμελής καὶ τεμπέλα. 'Αν εἶνε πολὺ προσεκτικὰ βαμμένα, δὲν μπορεῖ παρά νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικὴ καὶ πολὺ κοκέττα. Τὸ σῆμα ἐπίσης τοῦ στόματος δείχνει ἂν πρόκειται περὶ κοκέττας μὲ τὴν καλὴ ἢ κακὴ σημασίαν αὐτῆς τῆς λέξεως.

Ὁ ΡΟΝΑΛΤ ΚΟΛΜΑΝ: 'Εκεῖνο ποὺ προτιμῶ σὲ μιά γυναῖκα εἶνε τὰ μάτια της. 'Ιδιαίτερος κυττάζω μιά γυναῖκα στὰ μάτια ὅταν ἐκείνη γελά. Τὰ μάτια ἔτσι λένε ὅλη τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὸν χαρακτήρα τῆς γυναίκας.

Ὁ ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ ΕΧΕΙ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ

»Ενας μεγάλος καθηγητὴς, ὁ διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Μουσείου Τεχνῶν καὶ 'Ιστορίας τῶν Βρυξελλῶν ἔκανε τελευταῖα μιά πολλὴν περιεργὴ ἀνακάλυψιν. 'Αν τὸ πιστέψετε, ὁ Μίκυ—Μάους, ὁ χάρτινος αὐτὸς ἥρωας τῶν ἐξυπνότατων ταινιῶν τοῦ βλέπομε, ἔχει ἕναν ἐνδοξὸ πρόγονο... 1200 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

Πραγματικά, σ' ἕνα ἀρχαῖον καὶ γνήσιον πάπυρο ποὺ ἀνεκαλύφθη τελευταῖα μέσα στοὺς τάφους τοῦ Φαῶα στὶς πυραμίδες μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἀνάμεσα σὲ σχέδια καὶ εἰκόνες ποὺ παριστάνουν τοὺς Φαραῶ, καὶ ἕναν...Μίκυ—Μάους.

Τρομερὸ. Πάει νὰ πιστέψῃ δηλαδὴ κανεὶς πὼς οἱ Αἰγύπτιοι 1200 χρόνια πρὸ Χριστοῦ εἶχαν ἐπινοήσῃ κι' αὐτοὶ τὸν Μίκυ Μάους, τὸν ὁποῖον ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι—τὶ ἐγωῖσμός!—θεωροῦσαμε ὡς μοναδικὴ ἀνακάλυψιν τοῦ αἰῶνος μας!...

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΗΣ

»Υστερα ἀπὸ τὶς γυναῖκες, νὰ καὶ οἱ

ἄντρες ποὺ ἀρχίζουν νὰ προσέχουν τὶς «γραμμές» τους.

Ὁ Μπίγκ Κρόσμπυ ἀπέκτησε τελευταῖως τὴν μανίαν τοῦ ποδηλάτου. Μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἐπιζητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ «γραμμὴ».

Ὁ Οὐίλλιαμ Φήλντ κάνει μασσάζ ... μέρα—νύχτα μὲ τὸν ἴδιο σκοπὸν...

Ὁ Τζάκ Γονάκι ἐφαρμόζει τὴν δίαιτάν τῆς πείνης, γιὰ νὰ ἀδυνατίσῃ κι' αὐτὸς καὶ νὰ ἀποκτήσῃ «γραμμές».

Τέλος, ὁ περίφημος Φρέντερικ Μάρς ἀρκεῖται ὅλη τὴν ἡμέραν σὲ μιά σοῦπα κι' ἕνα ποτήρι γάλα, κρατώντας συντροφίαν τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, ἡ ὁποία κάνει τὰ ἴδια...

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΤΟΧΗΣ

Στὸ Λὸς 'Αντζελες ἔλαβε χώραν ἕνας πρωτότυπος διαγωνισμὸς ἀντοχῆς μπαλλέτων.

124 μπαλλέτα διαφόρων ὁπερετικῶν θιάσων διαγωνίσθηκαν χορεύοντας σὲ 124 πίστες, ἐναλλάξ, διαφόρους χορούς, ὑπὸ τοὺς ἤχους 10 τζάζ—μπάντ.

Τὸ μπαλλέτο ποὺ κέρδισε σὲ ἀντοχὴ, χορεύοντας 14 ὥρες συνεχῶς, ἦταν τὸ «Κρούπ—Κολούμπια».

Τὸ ἔπαθλο ἦταν ἕνα ἑκατομμύριο δολάρια καὶ ἐξασφάλισι μισθοῦ παχυλοῦ καὶ ἀγκαζμάν γιὰ ὅλες τὶς γκέολς ἐπὶ τρία ἔτη.

Ἡ στάσις τῆς Φίβ Ρέϋ δὲν δείχνει τὸν ἀντιστοίχον χαρακτήρα της

Έκείνη δὲν ἀ- πήντησε...

τὸ ἀθάνατο ποίημα τῆς καρδιάς Υπὸ ΜΑΤΘΙΑΛΗΣ ΣΕΡΑΦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ρώμη, 28 Ἀπριλίου

Σήμερα σὲ παρακολούθησα κρυφά. Ἄν καὶ μόλις βγῆκες ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο κύτταξες με προσοχὴ τριγύρω σου, δὲν με ἀντελήφθηκες.

Ἐπρωχόρησες ἀργά, διέσχισες τὴν πλατεῖα Βαρβερίνι καὶ μῆλκες στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου. Ἐμεινες καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας γονατισμένη.

Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία σηκώθηκες καὶ προχώρησες ἀργὰ πρὸς τὴν πόρτα. Ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνθέξω στὸ αἶσθημα πού με ἔσπρωχνε κοντά σου. Βρέθηκα στὸ πλευρό σου τὴν στιγμή πού ἐτοιμαζόσουν νὰ βουτήξεις τὸ γαντοφορὲ μένο σου χέρι στὸ ἁγίασμα.

Μόλις με εἶδες ἔσπευσες νὰ βγῆς ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ με ταχύ βῆμα. Σκληρή, σκληρή, σκληρή, Διάνα.

Ρώμη, 30 Ἀπριλίου

Ὅπως προχθὲς στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, ἔτσι καὶ χθὲς στὸν χορὸ τῆς Γιοβανέλλα Φαρνεζέ ὅταν με εἶδες παρὰ μόνον ὅταν, μὴ μπορώντας πιά νὰ συγκρατηθῶ, παρουσιάσθηκα μπροστά σου. Ἡ Γιοβανέλλα Φαρνεζέ εἶνε ἐξαστέλφη μου. Τὴν ἐπλησίασα, λοιπόν, καὶ τῆς εἶπα:

—Γιοβανέλλα, θέλω νὰ με παρουσιά-

σης στὴν λαίδη Μονταγκιού.

—Πῶς; Δὲν τὴν γνωρίζεις; Εἶν' ἡ Διά-

να Σφόρτσα. Ἐλὰ νὰ σὲ παρουσιάσω.

Μὰς εἶδες πού ἐρχόμαστε κι' οἱ δύο

πρὸς τὸ μέρος σου. Δὲν κουνηθήκες κα-

θόλου ἀπὸ τὴν πολυθρόνα πού καθόσουν.

—Ἀγαπητὴ μου Διάνα, σοῦ παρουσιάζω

τὸν ἐξάδελφό μου Παύλον Ρούφο. πού

ζήτησε νὰ σὲ γνωρίσῃ.

Μετά τὸν σύστασι ἡ Γιοβανέλλα ἔμει-

ναι καὶ στοὺς δύο μας καὶ ἀπομακρύν-

θηκε.

Ἐγὼ ὑποκλίθηκα βαθύτατα μπροστά

σου. Σὺ ἐκλίνεις ἐλαφρά τὸ κεφάλι σου

καὶ με χαιρετῆσες με ὑπερφάνεια. Δὲν

μοῦ ἔδωσες τὸ χέρι σου, οὔτε μοῦ εἶπες

λέξι. Κι' ἐγὼ ἐξακολούθησα νὰ μένω

μπροστά σου ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

Τὸ βλέμμα σου ἐστράφη μετὰ γύρω,

στὸ θέαμα τῆς ἐορτῆς. Ἐμένα δὲν μ' ἀ-

ξίωσες οὔτε ἐνός βλέμματός.

Ὅρθος καὶ σιωπηλός, φαινόμενον σάν

ἀγνωστός σου, σάν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολ-

λοὺς προσκεκλημένους τῆς ἐορτῆς.

Πόσες στιγμὲς πέρασαν ἔτσι δὲν ξέρω.

Πάντως μοῦ φανήκαν αἰῶνες δλόκληροι.

Δὲν ἤξερα με τί τρόπο νὰ δώσω ἕνα τέ-

λος στὸ μαρτύριό μου, νὰ βρεθῶ μα-

κριὰ ἀπὸ σένα πού ποτὲ δὲν με γνωρί-

σες, πού ποτὲ δὲν θὰ με γνωρίσεις.

Κάποιος ἦλθε καὶ σοῦ ὑπενθύμισε τὴν

ὕπασχεσι πού τοῦ εἶχες δώσει νὰ χορέ-

ψης μαζί του. Σηκώθηκες καὶ ἀπομα-

κρύνθηκες μαζί του, χωρίς νὰ με χαιρε-

τήσης, χωρίς κἀν νὰ στραφῆς νὰ με κυ-

τάξης.

Φαίνεται πῶς εἶνε πεπρωμένο νὰ μὴν

γνωριστοῦμε ποτέ, νὰ μὴ μιλήσωμε

ποτέ, νὰ μὴ χαιρετήσῃ ποτέ ὁ ἕνας τὸν

ἄλλον. Ἀς εἶνε, λοιπόν, ἔτσι, ἀφοῦ ἔτσι

τὸ θέλεις. Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ χρησιμοποιήσης κάθε ἀ-
πανθρηπία, κάθε σκληρότητα γιὰ νὰ με τιμωρήσης ἐπειδὴ σ' ἀγάπησα.

Ρώμη, 12 Μαΐου

Χαῖρε, λοιπόν, Λαίδη Μονταγκιού!

Τὰ ἀνὰ σου χέρια κρατοῦν αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ τελευταῖο γράμμα αὐτοῦ πού με τόσο παράφορο πάθος σ' ἀγάπησε. Ἐκείνου πού μόνο ἀπάνω στὸ χαρτί με λόγια ἀψυχα κατάρθωσε νὰ ἐξωτερικεύ-
σῃ τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης του. Δὲν αὐ-
τοκτονῶ, λαίδη Μονταγκιού, γιὰτὶ εἶμαι ἄνδρας, γιὰτὶ εἶμαι χριστιανός. Παύω μόνον νὰ γράφω, γιὰτὶ παύω νὰ σ' ἀ-
γαπῶ.

Ἐπαῖα νὰ σ' ἀγαπῶ γιὰτὶ ἐσὺ δὲν μ' ἀγάπησες κι' οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μ' ἀγαπήσῃς ποτέ. Ἡ καρδιά μου θὰ ἔμεινε δική σου, ἂν ὑπῆρχε ἔστω καὶ ἡ παρα-
μικρὴ ἐλπίδα ὅτι κάποτε θὰ μ' ἀγαποῦ-
σες. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ τὴν περίμενα, ὅσο καὶ μακριὰ νὰ βρισκόταν.

Ἄν, ὅμως, εἶνε δυνατόν νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς εὐτυχία, εἶνε ἐντελὴς ἀδύνατο νὰ ζῇ χωρὶς ἐλπίδα. Καὶ σὺ, Διάνα, ἐσκώτω-
σες τὴν ἐλπίδα μου. Μοῦ ἔδωσες νὰ κα-
ταλάβω ὅτι ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν, ἐσὺ θὰ μένης πάντα ψυχρὴ ἀπέναντί μου.

Πάντα με ἀπέφευγες. Δὲν γνωρίζεις, ὅμως, ὅτι ὅπως τὸ ἄνθος χρειάζεται νε-
ρὸ γιὰ νὰ τρέφεται, ἔτσι κι' ὁ ἔρως χρει-
άζεται ἕναν ἄλλον ἔρωτα.

Δὲν εἶμαι τρελλός οὔτε παιδί. Εἶμαι ἕ-
νας ἄνθρωπος με τίς ἐπιθυμίες του. Κι' ἂν οἱ ἐλπίδες κι' οἱ ἐπιθυμίες δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν, γιὰτὶ τότε νὰ ἀγαπᾶμε; Τώρα πού ὁ μάταιος ἔρως μου ἔσβυσε, τώρα μόνον ἀντιλαμβάνομαι σὲ τί ἀπέραντη ἀθλιότητα μ' ἔρριξες, Διάνα.

... ..

Αὔριο, λαίδη Μονταγκιού, ἀφήνω τὴ
Ρώμη γιὰ ἕνα μακρινὸ ταξίδι, σὲ χώ-
ρες πού βρίσκονται στὸ τέλος τοῦ κό-
σμου.

Ἄν καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς μυστηριώ-
δεις χώρες με ἐλκύσῃ, θὰ μένω ἐκεῖ γιὰ
πάντα. Δὲν θὰ ἐπιστρέψω ποτέ στὴν πα-
τρίδα μου. Ἡ ἀδελφὴ μου Λίζα ἔρχεται
μαζί μου. Ἐδέχθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ προσ-
κύνημα αὐτὸ τῆς ἀδελφικῆς εὐσπλαχνίας.

Στὸν ἀγνωστο κόσμον πού θὰ ἐγκατα-
σταθῶμε, ἀγνωστοί μέσα σ' ἀγνώστους,
θὰ περιμένουμε χωρὶς καμμιὰ ἐπιθυμία
ἀλλὰ καὶ χωρὶς κανένα φόβο, τὴν ὥρα
τοῦ μεγάλου ταξιδιοῦ.

Σὺ πού ὑπῆρξες ἡ Εὐρυδική μου, σὺ
τὸ πλάσμα ἐνός μεγάλου μου ονείρου, σὺ
ἡ μοναδικὴ καὶ τελευταία μου ἀγάπη,
δέξου τὴν ἐπιστολή αὐτὴ καὶ τὸ τελευ-
ταῖο μου «χαῖρε».

Les autres jours ne viendront pas.

(Μ. Μαίτερλιγκ.—Τραγουδιὰ)

Ἦταν ὁ τέταρτος χειμῶνας πού ἡ λαί-
δη Μονταγκιού ἐπῆγαινε νὰ μείνῃ στὴν
Μπορδιγκέραν.

Τὸ ξενοδοχεῖο «Ἄνστ» ἐφύλαγε κάθε
χρόνο γι' αὐτὴν ἕνα δωμάτιο τοῦ πρώ-
του πατώματος πού τὸ χτυποῦσε ὁ ἥλιος
καὶ τὸ ἔκρυβαν τὰ δένδρα τοῦ κήπου.
Τὸν πρώτον χειμῶνα δὲν εἶχε πάει μονα-
χὴ τῆς στὴν Μπορδιγκέραν. Τὴν σὺν-
ώδευε ὁ σύζυγός της, πού ἔμεινε μαζί της
μιὰ βδομάδα κι' ἔπειτα ἔφυγε γιὰ νὰ
πάσῃ στὸ Μόντε—Κάρλο.

Ἦλθε μετὰ ἡ δόνα Βιβίνα Σφόρτσα
κι' ἔμεινε μαζί με τὴν ἀδελφὴ τῆς τρεῖς
περίπου μῆνες.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα πού ἔμεινε ἡ
Λαίδη Μονταγκιού στὴν Μπορδιγκέραν,
φαίνονταν πολὺ κουρασμένη. Ἐβγαίνει
σχεδὸν κάθε μέρα περίπατο, πότε πεζή,
πότε με βάρκα καὶ πότε με αὐτοκίνητο.
Ὅταν ἐγύριζε, ὅμως, ἦταν πάντα με-

λαγχολικὴ καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀναπαύσεως.
Ὅταν στὸ τέλος τῆς σαζὼν ἡ λαίδη
Μονταγκιού ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Πετροῦ-
πολι, ἡ ὑγεία της δὲν εἶχε βελτιωθῇ κα-
θόλου.

Τὸ δεύτερο χειμῶνα ἡ λαίδη Μονταγ-
κιού ἔφθασε στὴν Μπορδιγκέραν με τὴν
συντροφιά μιᾶς γρηᾶς Ἀγγλίδος, τῆς μίς
Ἄννας Φόρδ. Ἡ καλλονὴ τῆς λαίδης
Μονταγκιού ἔλαμπε πάντοτε, ἀλλὰ ἡ
λάμψις τῆς αὐτῆς τῆ φορὰ ἦταν θλιβερή.

Ἦταν φανερό πῶς ὑπέφερε. Ὅταν βρι-
σκόταν μπροστά σὲ ἄλλους κατάρθωνε
νὰ κρῦψῃ τὸν πόνο της. Ὅταν ὅμως βρι-
σκόταν μόνη δὲν μπορούσε νὰ συγκρα-
τηθῇ.

Τὰ βράδια, ὅταν ἦταν μόνη στὸ σα-
λόνι της ἔπαιζε πότε—πότε πιάνο, πολὺ
σιγὰ ὅμως, καὶ με ὕφος ἀνθρώπου πού
ἀγαποεῖ τὰ παραμέμμενα χωρὶς νὰ ἐλπίζει
ὅτι θὰ ξανάρθουν. Κάποτε ἐτραγουδοῦ-
σε κιόλας, ἀλλὰ με πολὺ χαμηλὴ φωνή.

Στὴν Ἄννα Φόρδ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ
γεγονός ὅτι ἡ κυρία τῆς ἐπροτιμοῦσε τὴν
ἄρια τοῦ Γκλόουκ:

«Ἐχασα τὴν Εὐρυδική, πού εἶνε ὁ θησαυρός
μου».

Στὸ τέλος τῆς σαζὼν ἡ λαίδη Μον-
ταγκιού ἔφυγε μαζί με τὴν μίς Φόρδ.

Οἱ περίεργοι τῆς Μπορδιγκέρας ἐρω-
τοῦσαν τὸν ἱατρὸ Ἐβαν, πού ἦταν ἐγ-
κατεστημένος ἐκεῖ, μήπως ἡ λαίδη Μον-
ταγκιού ἦταν ψυμακτική.

—Ψυμακτική; Οὔτε νὰ σὰς περνᾷ ἀπὸ
τὸ μυαλό, ἀπαντοῦσε ὁ ἱατρός. Ἦταν
μόνο ἀδύνατη, πολὺ ἀδύνατη. Ἡ ἀδυ-
ναμία της ὅμως θὰ θεραπευθῇ πολὺ γρή-
γορα.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο).

Τὰ περίεργα τῶν γάμων

Μιὰ Μεξικάνικα, ἡ κυρία Ρεῦ Καστίλλο.
ἔχασε ἀπὸ τὸ 1925 ἕως τὸ 1934 ἐφτά
συζύγους.

Κατὰ περίεργη μάλιστα σύμπτωσι ὅλοι
πέθαναν ἀπὸ βίαιο θάνατο.

Ὁ πρώτος σκοτώθηκε σ' ἕνα τροχιο-
δρομικὸ δυστύχημα, ὁ δεύτερος δηλητη-
ριάστηκε, ὁ τρίτος ἐξαφανίσθηκε σὲ μιὰ
ἐκρηξὶ μεταλλείου, ὁ τέταρτος αὐτοκτά-
νησε, ὁ πέμπτος ἔπεσε ἀπὸ τ' ἀλογό του
καὶ σκοτώθηκε, ὁ ἕκτος...γκρεμοτσακί-
στηκε κι' ὁ ἕβδομος πνίγηκε.

Μολαταῦτα, μιὰ ἄλλη κυρία Ἰσπανικῆς
καταγωγῆς, κατέρριψε τὸ ρεκόρ τῆς Κασ-
τίλλο. Ἡ γυναίκα αὐτὴ, ἡ ὁποία ὀνομά-
ζεται Κλεμέντε Ρούιτς, παντρεύθηκε ἐν-
τὸς τριῶν ἐτῶν με δέκα τρεῖς ἄνδρες!

Ἡ πρώτη της περιπέτεια ἦταν ἕνας
γέρος Ρώσος εὐγενὴς, ὁ κόμης Τόλφ-
σκιφ, τὸν ὁποῖον χωρὶς δυὸ μῆνες με-
τὰ τὸν γάμον της, γιὰ νὰ παντρευθῇ τὸν
βαρῶνο Μπάλνιτς. Μιὰ βδομάδα ὅμως
συμβίωσης ἦταν ἀρκετὴ γιὰ τὴν ἄστατη
Ρούιτς. Τὸν ἐγκατέλειψε λοιπὸν καὶ ἐ-
κείνον, γιὰ τὸ χατήρι ἐνός τρίτου, κά-
ποιου Τζῶν Οὐίλπαρ.

Κατόπιν, με γρήγορη διαδοχῇ, ὡδηγή-
θηκε στὸν παπὰ ἀπὸ ἕναν γλεντζέ τζέν-
τλεμαν, μετὰ ἀπὸ ἕναν ἐπιχειρηματία,
μετὰ ἀπὸ ἕνα ἰδιοκτῆτὴ ἀποθηκῶν ἀπὸ
τὸ Τεξάς, μετὰ ἀπὸ ἕναν ὑποδηματοποιό,
μετὰ ἀπὸ ἕναν κτηνοτρόφο, μετὰ ἀπὸ ἕ-
ναν ἀξιομακτικό, μετὰ ἀπὸ ἕναν κοσμημα-
τοπώλη, μετὰ ἀπὸ ἕναν...τυμπανιστή, με-
τὰ ἀπὸ ἕναν κουρέα καὶ τέλος ἀπὸ τὸν
ἥδη σύζυγό της, τὸν Κάρλο Κότυ, κτη-
νοτρόφον καὶ αὐτόν, με τὸν ὁποῖο μετρί-
της στιγμῆς τὸ θάνατος. Πάλι καλέ!

Σὲ μερικά λεξικά ἡ χειρομαντεία πα-
ρουσιάζεται ὡς τέχνη πού ἔχει τὴν ἀξίωσι
νὰ μαντεύῃ τὸ μέλλον ἀπὸ τίς γραμμὲς
τοῦ χεριοῦ. Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα πάν-
τοτε, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντιλαμβάνεται, κατὰ
τὸ παραγινώριζε καὶ τὸ καταδιώκει. Ὁ
Παπῖνος με τὸν λέσθητά του, ὁ Στέφενσον
με τὴν ἀτμάμαξά του, ὁ Φούλτων με τὸ
ἀιμόπλοιο του, ὁ Μουρδὼν με τὸ ἀεριό-
φωσ του, οἱ ἀδελφοὶ Μογγολφιέροι με
τὴν ἀερόσφαιρά τους, ὁ Φραγκλῖνος με
τὸ ἀλεξικέραυνό του, ὁ Μὸρς με τὴν τη-
λεγραφικὴ του συσκευή, ὁ Κολόμβος, ὁ
Γαλιλαῖος, ὅλοι αὐτοὶ στοὺς ὁποίους στη-
ρίχθηκε ἡ σημερινὴ πρόοδος τῆς ἀνθρω-
πότητος, στὴν ἀρχὴ ἐσαρκώστηκαν, ἐπρο-
πληκίστηκαν, καταδιώχθηκαν.

Ἐπρεπε λοιπὸν καὶ ἡ χειρομαντεία νὰ
πληρώσῃ τὸν φόρον της στὴν ἀνθρώπινη
δικαιοσύνη. Ἡ χειρομαντεία σήμερα δὲν
εἶνε τίποτα ἄλλο, παρὰ μιὰ τελεία γνώ-
σις τοῦ σχήματος καὶ τῶν γραμμῶν τοῦ
χεριοῦ. Εἶνε ἀπλῶς μιὰ ἐπιστήμη. Αὐτὸ τὸ
ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης στοὺς ταιγγάνους
πού αὐτοὶ μονάχα ἐξασκοῦσαν τὸ ἐπάγ-
γελμα τοῦ χειρομάντεως στὴν Αἴγυπτο,
στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ Ρώμη.

ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ καταγωγή τῆς χειρομαντείας εἶνε
πολὺ παλῆα. Εἶνε σύγχρονος με τὴν ὕ-
παρξί τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ
τὴν ἡμέρα πού γεννήθηκε θέλησε νὰ μάθῃ
τί τὸν περιμένει. Γι' αὐτὸ βρίσκομε πολὺ
πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ τοὺς χει-
ρομάντεϊς νὰ ἐξασκοῦνε ἐπιτυχῶς τὴν ἐ-
πιστήμη των. Τότε ἐπικρατοῦσε ἡ συνή-
θεια νὰ ἐξετάζουν ἐιδικοὶ μάντεϊς τὰ
χέρια τῶν νεογεννητῶν γιὰ νὰ κανονί-
ζουν τὴν μόρφωσί τους σύμφωνα μ' ἐκεῖ-
να πού σημειώνουν οἱ γραμμὲς τῶν χε-
ριῶν καὶ νὰ ἀποδιώχνουν καὶ καταπολε-
μοῦν τίς κακές ροπὲς καὶ κλίσεις.

Σὲ κάποιο ἰνδικὸ δρᾶμα τοῦ 400 π.Χ
βρίσκομε ἕναν βραχυμᾶνο πού τὸν προσκά-
λεσε κάποιος Μουάρχης νὰ ἐξετάσῃ καὶ
νὰ μελετήσῃ τίς γραμμὲς τῶν χεριῶν ὁ-
λῶν τῶν παιδιῶν τῆς ἐπικρατείας του γιὰ
νὰ ἐκλέξουν τὸν ἄλλο διάδοχο τοῦ θρό-
νου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀγία Γραφή ἔχει ἕνα σω-
ρὸ ὑπαινιγμοῦς πού ἀναφέρονται στὴν
χειρομαντεία. Μεταξὺ αὐτῶν θρίσκομε
τὸ στόμα τοῦ Ἰώβ τῇ φράσι: «ὁ Θεὸς
ἐχάραξε μερικά σημεῖα στὰ χέρια ὁλῶν
τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐξέ-
ρουν τὰ ἔργα τους». Καὶ τὴν ἄλλη: «Ἡ
μακρότης τῶν ἡμερῶν εἶνε σημειωμένη
στὸ δεξιὸ χέρι, τὰ πλοῦτη καὶ οἱ τιμὲς
στὸ ἀριστερό».

Ἀλλὰ μήπως τὴν ἐποχὴ πού ἡ Ἑλλάς
ἦταν στὰ εὐτυχεσμένα της χρόνια, ὅταν
ἦταν τὸ πνευματικὸ κέντρο ὅλο τοῦ κό-
σμου, δὲν ἐθεωρεῖτο ἡ ἐξέτασις τοῦ χε-
ριοῦ κατὰ τὸ ἀπαραίτητο, μόλις ἀρχίζαν
τὴν ἀγωγή καὶ μὴπως καλλιτέχνες, σο-
φοὶ καὶ ἱερωμένοι δὲν ἀσχολοῦντο στὴν
χειρομαντεία;

Θαρὲς λέξεις πού ἂν τίς συναρμολογήσῃ
κανεὶς θ' ἀποτελέσουν ὁλόκληρες σελι-
δες τῆς ζωῆς.

Γιὰ νὰ μάθωμε τὴν σημασίᾳ τῶν γραμ-
μῶν καὶ νὰ μπορέσωμε νὰ διαβάσωμε ἐ-
λεύθερα ἐξετάζοντας τίς γραμμὲς με τὴν
πρῶτη ματιά, εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίσω-
με μερικά μυστικὰ τῆς χειρομαντείας.

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ

Τὸ σπουδαιότερον εἶνε τὸ σχῆμα τοῦ
χεριοῦ. Τὸ χέρι τοῦ ὀκνηροῦ καὶ φιληδό-
νου εἶνε κοντὸ καὶ παχὺ, τοῦ ἐγωῖστοῦ
εἶνε ἐπίμηκες καὶ λευκὸ, τοῦ φιλαργύρου
κοντὸ κι' ἀδύνατο, ἐκείνου πού μέλλει
νὰ ζῇ πολὺ εἶνε σαρκώδες καὶ στερεό.

Ὁ καλλιτέχνης κι' ὁ ἔμπορος δὲν ἔ-
χουν τὸ ἴδιο χέρι, οὔτε ὁ φιλάργυρος κι'
ὁ γενναῖος ὁδωρός.

Ἀκόμη καὶ τὰ δάχτυλα παίζουν ρόλο.
Φυλαχθῆτε ἀπὸ γυναῖκα με μωτερά χέ-
ρια καὶ νύχια μωτερά ἀμυγδαλωτά.

Τὸ ἀριστοκρατικὸ αὐτὸ χέρι με τὰ
γυαλιστερά καὶ ἀτρακτοεῖδη δάχτυλα,
με τὰ ὠραῖα ρόδινα νύχια, προδίδει καλὴ
λιτεχνικὴ φύσι, ποιητικὴ, ἐξυπνὴ, ἀλλὰ
χωρὶς ἠθικὸ, εὐμετάβλητη στὶς ἰδέες, ἄ-
πιστη στὴν φιλία καὶ στὸν ἔρωτα, ἐπι-
πόλαιη. Μὴν τὴν πάρετε γιὰ γυναῖκα
σας. Εἶνε εὐχάριστη ὡς ἐρωμένη κι' ἀ-
παίσια ὡς αἰχμώρ.

Τὴν καλὴ φύσι μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν
καταλάβῃ ἀπὸ τὰ συμμετρικὰ δάχτυλα.
Τὸν ἄχαρι καὶ τὸν ἀγροῖκο ἀπ' τὰ χον-
τρά σὰν λουκανικά δάχτυλα.

Δάχτυλα τὸ ἕνα μακριὰ ἀπὸ τ' ἄλλο
προδίδουν ἐλαφρότητα, περιέργεια, ἐ-
γωῖσμό. Τὸ ἐναντίον δέ, σωφροσύνη καὶ
οἰκονομία.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΥΠΟΙ ΧΕΡΙΩΝ

Ἄς δοῦμε τώρα τοὺς κλασσικοὺς τύ-
πους τοῦ χεριοῦ.

1. Ὁ πρῶτος τύπος. Αὐτὸν τὸν δια-
κρίνει τὸ μεγάλο χέρι με κοντὰ δάχτυλα
καὶ βαρὺ ἀντίχειρα καὶ πολὺ ἐνωμένον
με τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ χεριοῦ.

Ὁ κάτοχος αὐτοῦ τοῦ χεριοῦ ἀνήκει
στὴν πῖν ταπεινὴ τάξι τῆς διανοητικῆς ἱε-
ραρχίας. Τὰ ἐνστικτα καὶ οἱ ἐπιθυμίες
του δὲν εἶνε ἀντάμα ἀπὸ τοῦ κτήνους.
Ἡ ὁμορφιά, ἡ μουσικὴ κι' οἱ ἄλλες τέ-
χνες δὲν τὸν ἐλκύουν καθόλου.

Εὐτυχῶς αὐτὸς ὁ τύπος ἀρχισε νὰ
ἐκλείπῃ τώρα με τὴν ἐλεύθερη καὶ φυ-
σικὴ ἀγωγή πού θεραπεύει τόσο τὸ σῶ-
μα ὅσο καὶ τὴν ψυχὴ.

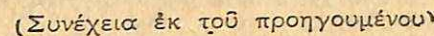
2. Τὸ τετράγωνον χέρι. Ἐκεῖ-
νοι πού ἔχουν τέτοιο χέρι ἀγαποῦν τὴν
πειθαρχία, τὴν τάξι, καὶ φυλάττουν καὶ
τηροῦν τοὺς νόμους.

Εἶνε ἀκριβεῖς, μεθοδικοί, τίμιοι, φιλό-
νομοι καὶ φιλοδίκαιοι, ἡ ἄνδρες εἶνε ἡ
γυναῖκες, σὲ κάθε ὑπόθεσι βλέπουν τὸ
πρακτικὸ μέρος ἂν καὶ ἔχουν μιὰ προ-
τίμησι γιὰ τίς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες.

Εἶνε κομψότατοι στὸ ντύσιμο.

Τὸ μεγαλειότερό τους ἐλάττωμα εἶνε ὅ-
τι κρίνουν τὰ πράγματα βλέποντας τα
ἀπὸ τὴ δικὴ τους μονάχα ἀποψι καὶ πι-<

844

5 Κουμπάροι
1 Βαφτισιμίδες

6 μπελάδες του ΝΙΚΟΤ

Από την πρώτη μέρα που παντρεύτηκα το μόνο μου όνειρο ήταν ν' αποκτήσω έναν γυιό. Μπορώ να σάς πω, μάλιστα, ότι αν αποφάσισα να παντρευτώ τώκαμα γι' αυτό. Κι' είχα δίκιο. Για φαντασθήτε να πέθαινα μία μέρα και να μην υπήρχε ο αντικαταστάτης που θα ευνέχιζε το έργο μου! Έ! σάς λέω ότι θα σηκώνομουν από τον τάφο μου, θα θρυκαλάκιζα!...

Ευτυχώς, όμως, βρήκα μία καλή γυναικούλα — καλή, τρόπος του λέγειν — την παντρεύτηκα και σε έννεα μήνες τρεις μέρες, δώδεκα ώρες και εικοσιδύο λεπτά έγινα μπαμπάς! Και τί. Μπαμπάς ένο παιδαρου με όλη τη σημασία της λέξεως. Και βέβαια, όταν ένα παιδί μόλις γεννηθεί ζυγίζει πέντε και τρακόσια — μόλις πέντε και τρακόσια πρόσθα-ρα — δεν είναι παιδί αυτό πιά, είναι... παίδαρος!...

Μόλις μαθεύτηκε το γεγονός φίλοι και γνωστοί τρέχανε να με συγχαρούνε.

—Τα συγχαρητήριά μου κύρ Νίκο, να σου ζήση!, μου είπε ο κύρ Αντρέας ο Φαύρναρης και μου έσφιξε το χέρι. Δεν πιστεύω νάχης θρή κουμπάρο, ευνέχισεν, άλλωστε μου το έχεις υποσχεθή κιόλας.

—Τι λές Αντρέα μου, και θέλω καλύτερο από σένα...

—Κόλλα το, το λοιπόν...

—Νά μας ζήση!...

Αλλά ή ίδια στιχομυθία επανελήφθηκε πολλές φορές από εκείνην την ημέρα. Και ο προϊστάμενός μου που με είδε στο γραφείο, τα ίδια μου είπε. "Ήθελε να γίνη κουμπάρος μου. Τα ίδια και ο ράφτης μου, κι' ο μπακάλης μου, κι' ο μανέρας και καί!...

Βρέθηκα σε πολύ δύσκολη θέση. Σε ποιόν ν' αρνηθώ την κουμπαριά; Στόν

προϊστάμενό μου; Πάει περίπατο ο προδίκας και οι προστάτες. Στο ράφτη μου; Προς Θεού! Θά τον δυσαρστούσα κι' το αποτέλεσμα θά ήταν να μου κόψη την πίσωσι. Και μόνο αυτό; Θά μου ζητούσε κι' αυτά που του χρωστούσα. Νά κοροϊδέσω πάλι τον μανέρα ή τον μπακάλη μου; Αυτό δεν θά είνε να ποτέ. Θά ξέρετε εκ πείρας ότι ο μπακάλης και ο μανέρας παίζουν παιχνιδιό ρόλο στη συζυγική ευτυχία ενός άνδρου-γύνου. Όταν δεν υπάρχουν γά απαιτούμενα για την παρασκευή του ημεμερι-ατού φαγητού αποστέλλεται επειγόντως ή μικρή στον κύρ Γιώργη, παίρνει μία δόκα μπρόκολλα, ο μπακάλης συμπληρώνει ότι άλλο χρειάζεται, λάδι, αλάτι κλπ. και όλα χρεώνονται προχείρως για να τὰ πληρώση ο κύριος το βράδυ.

Τι έπρεπε να κάνω το λοιπόν; Σάς θα βαιώνω ότι ούτε εγώ δεν ήξερα. Τους πρώτους μήνες τέλος πάντων κατόρθωνα να τους κοροϊδεύω. Όταν όμως, ο γυιός έχρυνισε το πράγμα δεν έπαιρνε νερό.

Η γυναίκα του προϊσταμένου μου έρχόταν κάθε μέρα στο σπίτι και μās έδειχνε τα ρούχα του... βαφτισιμιού της! Γά ίδια και οι γυναίκες του μανέρα, του μπακάλη, του ράφτη και του φουρνάρη μου!

Έ! λοιπόν, ο Θεός να μη σάς αξιώση να ρθήτε στη θέσι μου!... Κυριολεκτικά κόντευε να μου στρίψη!

Αφού έμεινα πολλές νύχτες άπνους, άφου σκέφθηκα και ζύγισα το ζήτημα άπ' όλες τις μεριές πήρα την απόφασί μου. Αμέσως φώναξα τη γυναίκα μου και της είπε:

—Άκουσε Φιλομήλα μου, τὰ πράγμα-τα έχουν ζοριστή πολύ. Πρέπει ν' αλλά-ξουμε γειτονιά ή να ριξώμε το γυιό μας στο Βρεφοκομείο!...

—Νά φύγωμε; Βρεφοκομείο; Πώ! Πώ! ή ζέστη σε πείραξε καυμένε!...

—Άκου με που σου λέω. Είνε ο μόνος τρόπος να απαλλαχθώμε άπ' όλους τους κουμπάρους και να αφήσωμε να το θα-φτίση το παιδί ο προϊστάμενός μου που τον έχομε και περισσότερο ανάγκη.

—Τί; Ο κ. Χαμηλοθάρης να θαφτίση το γυιό μου; Δεν θά είμαστε καλά φαίνεται. Εγώ τράθηξα τόσους πόνους για να το κάνω και έχω την άπαιτησι να γίνη αυτό που θέλω εγώ.

—Μά Φιλομήλα μου...

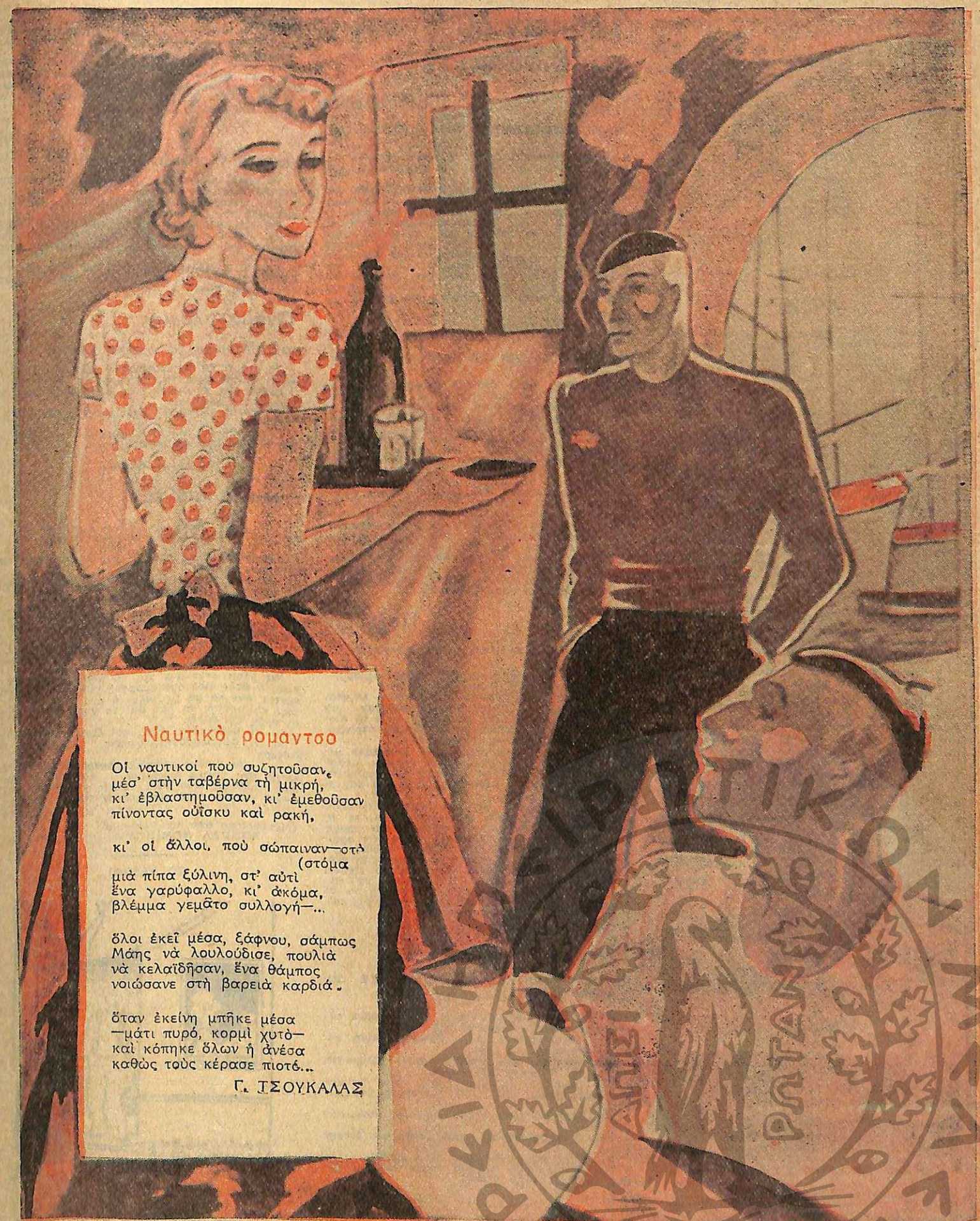
—Τίποτα. Δεν θέλω ούτε κουθέντα γι' αυτό το ζήτημα. Το παιδί θά το βαφτίση ή Αντιγόνη που της το έχω από τον και-ρό που είμαστε κορίτσια. Έχουμε τη ότι όποια από τις δυο παντρευτή πρώτη και κάνει άγόρι θά της το θαφτίση ή άλλη και θά το θγάλη Φανούριο!...

—Φανούριο! Πώ! Πώ! συμφορά μου. Βρέ Φιλομήλα μου έλα στα λογικά σου. Δεν φθάνουν τὰ τόσα ζητήματα που έχουν δημιουργηθή άπ' αυτό το παιδί τώ-ρα δημιουργείς κι' άλλο; Φανούριο; Και ο θεός Κορνήλιος που περιμένει πως και τι να θαφτίση το παιδί για ν' άκούση τον παπα να φωνάζη το όνομά του; Τι θά γίνη Φιλομήλα μου; Για σκέψου κα-λά. Όλη την περιουσία του, την τελευ-ταία έλπίδα μου, θά την αφήση από το πείσιμα του στο γεροκομείο!...

—Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, μου έδήλωσε κατηγορηματικά. Θά γίνη ότι θέλω εγώ, αλλιώς...

Έπεσα στα πόδια της και με δάκρυα στα μάτια την παρακάλεσα. Την είπα "Άγγελο, την έκλιπάρησα, αλλά τίποτα. Της θύμησα την εποχή που είμαστε έρω-τευμένοι, που την είδα στο παράθυρό της και σαν με μία άπόχη με τράθηξε με τὰ λόγια μου πήγαν χαμένα.

(Η συνέχεια στη σελίδα 868)

Ναυτικό ρομαντσο

Οί ναυτικοί που συζητούσαν, μέσ' στην ταβέρνα τη μικρή, κι' έβλαστημούσαν, κι' έμεθοούσαν πίνοντας ουίσκυ και ρακί,

κι' οί άλλοι, που σώπαιναν—στ' (στόμα
μιά πίπα ξύλινη, στ' αυτί
ένα γαρύφαλλο, κι' ακόμα,
βλέμμα γεμάτο συλλογή—...

όλοι εκεί μέσα, ξάφνου, σάμπως
Μάης να λουλούδιζε, πουλιά
να κελαϊδήσαν, ένα θάμπος
νοιώσανε στη βαρεία καρδιά.

όταν εκείνη μπήκε μέσα
—μάτι πυρό, κορμί χυτό—
και κόπηκε όλων ή άνεσα
καθώς τους κέρασε ποτιέ...

Γ. ΊΣΟΥΚΑΛΑΣ

Μιά βουδή τραγωδία μεσ' στο καπηλειό του πόρτου

ΖΙΝ. ΝΙΚ.

Χάρις

Αραβουργήματα ντελικάτα, θινιέτες ερωτικές, δαντελλωτά μηχανοσπινικά λεπτοουργήματα δημιουργούσε κει κάτω στον άπέραντο όριζοντα ένα δολοφονικό σύννεφο καθώς άργα κυλούσε μέσα στη γαλαξία αστραφτερή μεγαλειότητα και, ναρκισσισμένο από την ίδια του την πολυμορφία όμορφιά, άφηνε τη διαβατήρια σκιά του να χαϊδεύει ανάλαφρα τις κορφές των βουνών, τις πράσινες πλαγιές, τις μεστωμένες από καρπό κοιλάδες — σαν να τους έφερνε την πολυπόθητη θροναία, ύστερα από το κοφτερό λιοπύρι μιας δολιχλήρης καλοκαιριάτικης ημέρας.

Σαν ένα σύννεφο τέλει, που λικνίζεται στη γαλαξία άπεραντωσύνη, μοιάζει η κορμοστασία της — ένα δολιχλήρο ποτήρι χάριτος και θροναίας — ένα ζωντανό άγαλμα από Πάρεα μέγαρο — και σαν άραβουργήματα μοιάζει το φωτεινό λευκό πρόσωπό της με τα μυστικοπαθή έκφραστικά καλλιγράμια χείλια, που άπάνω τους πλανιέται ένα χαμόγελο, σαν μία πυκνή αόριστη — έτσι για ύ' άφήση μέσα από κείνο το χαμόγελο να φανή μία σπύδα από την ίδια της την ψυχή.

Γιατί μέσα σ' αυτό το λεπτό δημιουργήμα με το γλυκό λευκό φωτεινό πρόσωπο, που το στεφανώνουν πλούσια ξανθά μεταξένια μαλλιά, φωλιάζει μία δύναμη χαρκτηρής και μία εύγενής καλοσύνη, σαν δίδυμες άδελφές χειροπιασμένες σε προστάδεια να νικήση ή μία την άλλη.

Η καλοσύνη της είνε πιο έντονη απ' την εύγενικότητά της — κι' αυτή η εύγενικότης πιο έντονη απ' τη δύναμη του χαρακτήρος της. Μά — σ' όλα αυτά — κάτι πιο άνώτερο θα μυρώνη τη σκέψη της και κάποιοι στοχασμοί μακρυνοί — σαν άνάσασμα άρπας στα πρώτα ανατριχιάσματα των φύλλων — θαρχνώνται να έξομολογηθούν μυστικά συνέντα που γεννήθηκαν από άόριστες έλπίδες, άσχημάτιστους πόθους, άχρωμάτιστες έπιθυμίες.

Μέσα στο νεανικό σφριγγλό κορμί θα τρέχουν οι χυμοί της ζωής δυνατοί, άτίθασοι, που θα την φέρνουν προς το φώς και την ένέργεια στη δράση που είνε ένα κομμάτι της υπαρέτως της, και θα μπορούσε κανείς να την πάρη για καμιά άρυσά που έξομολογεί αψησά τα ψευδίσματα του έσους και τα όνειροπόλληματα των θαύμων των θροναίων των φύλλων, παίρνοντας μαζί της τη θροναία των, για να μεταμορφώση σε μία νεότερη θροναία, που το πάθος της την έκανε μια τεχνίστρια από τις πιο διάλεχτες.

LUX

ή νέα
δοίσεις

«Τώρα»

Τώρα που οι θλίψεις μέσ' στα στήθεα μου
κάθε θραύδα έχουν νυχτέρι
και το χρυσόφαιρα που κλώσαμε
σι μαύρες θλίψεις μέσ' στα στήθεα μου
τι άργολέφτίζουν χέρι, χέρι...

Μόνο ή μικρή φωτογραφιούλα σου,
που πριν σε χάσω μούχες δάσει,
στερνή παραγοριά μου άπόμεινε
μόνο ή μικρή φωτογραφιούλα σου,
που έχει απ' τα δάκρυά μου θαμπώσει...

Κι' ενώ γελοδσε πρώτα έξγνοιαστή
τώρα το γέλιο πιά έχει κοφεί,
λές και κατάλαβε τον πόνο μου,
ενώ γελοδσε πρώτα έξγνοιαστή
τώρα μελόχολη πήρε δύη.

ΓΙΩΡΓΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Τέρπειν άμα καί διδάσκειν

Γλωσσολογία

ΓΙΑΤΙ ΛΕΝΕ «ΓΚΡΕΚ» ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΗ;

Στη Γαλλική γλώσσα, ή λέξις «Γκρέκ» σημαίνει εκείνον που κλέβει στο χαρτοπαίγνιο. Και να γιατί.

Επί Λουδοβίκου ΙΔ' παίζονταν ένα θράβυ λαοσκηνές στο μέγαρο του στρατάρχου Βελερουά στις Βερσαλλίες. Άνάμεσα στους παίζοντας ή'τανε και ο νεαρός «Έλλην Θεόδωρος Άπουλος, διάσημος για τη σπατάλη ζωή που ζούσε. Αύτός πιάστηκε επάνω στο παίγνιδι, γιατί είχε παίγνιόχαρτα, που τά είχε προετοιμασμένα από πριν, και τάδενε στην κατάλληλη στιγμή από την τσέπη του ή από τά χρυσόκνητα μανίκια του. Από τότε επεκράτησε να λέγονται α' Έλληνες στη Γαλλία αυτοί που κλέβανε στα χαρτιά.

Όρυκτολογία

ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ;

Υπάρχουν μέσα στη γή τεράστια σπλήτα γεμάτα πετρέλαιο και για να το θγάλουν άναζητούν τα σπλήτα αυτά, διατριπώντας τη γή με άρτεσιανά φρέατα, βάθους 200—500 μέτρων. Κατά τη γνώμη μερικόν γεωλόγων, το πετρέλαιο παρήχθη από την άποσύνεση μυριάδων ζώων—Ιδίως ψαριών—που πρό πολλών δεκάδων χιλιάδων έτών κατεχώθησαν μέσα στα σπλάχνα της γής.

Συχνά, με το άνοιγμα του άρτεσιανού φρέατος, το πετρέλαιο άναπηδός σε σίφωνα ύψους πολλών μέτρων. Στά 1877 π. χ. στο Μπακού της Ρωσίας το πετρέλαιο έκσφενδονίζονταν σε ύψος 112 μέτρων και μόλις μετά 35 μέρες κατώρθωσαν να το περιορίσουν. Σε μια άλλη πηγή άναπηδούσε σε ύψος 90 μέτρων και έρρεεν επί τέσσερες μήνες χωρίς να κατορθώσουν να το περιορίσουν. Έσχηματίσθηκαν έτσι χειμαρροί πετρελαίου και άμμου που κατέστρεφαν τά περίξ και έχύθηκαν στην Κασπία θάλασσα.

Πολεμική

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ «ΝΤΟΥΜ-ΝΤΟΥΜ»;

Όλος ο κόσμος ξέρε ή τις σφαίρες «ντούμ—ντούμ». Γιατί όμως όνομασθήσαν έτσι; Μιά πόλις των Βρετανικών Ινδιών λέγεται Ντούμ-Ντούμ. Σ' αυτήν κατασκευάζονταν για πρώτη φορά οι σφαίρες που έχουν αυτό το όνομα και τις μεταχειρίσθηκαν τά Ιθαγενή στρατεύματα στους λυσώδεις πολέμους των.

Οι σφαίρες «ντούμ-ντούμ», στο μπροστινό μέρος των έχουν, αντί για σκληρό χάλυβα, μαλακό μολύδι που, αντί να διαπερά τον τραυματιζόμενο, πλατύνεται μέσα στο σώμα του και άνοίγει μεγάλη πληγή.

Ο πρώτος τύπος των σφαιρών αυτών είχαν αλχημολυθέντα, πάνω σε σκληρή βάση, κι' ό-ταν χτυπούσαν, το μολύδι πλάταινε και προέκυψε φοβερή πληγή. Νεώτερος τύπος των σφαιρών ντούμ-ντούμ έχει μολύβδινο περικάλυμμα και στην αλχημική μικρή τρύπα. Η τρύπα αυτή φέρνει σε μικρό σωληνοειδές άνοιγμα που εισδύει μέσα στο μολύδι κατά το 1/3 περίπου του μήκους του. Μόλις ή σφαίρα ελσχωρήσει μέσα σε μαλακό σώμα, ή πίεσις του αέρος μέσα στο σωληνα προκαλεί «ακαμάρφωσ» συνεπώς τρομερή πληγή.

Ίστορία

ΠΟΙΕΣ ΉΤΑΝ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΕΣ ΠΟΛΙΟΡΚΙΕΣ

Οι πιο διάσημες πολιορκίες στην ιστορία των τελευταίων χρόνων είνε οι έξης: Του Πάρτ-Άρθουρ, στον Ρωσοαίτιανικό πόλεμο, διήρκεσε 210 μέρες. Της Πλεόνας, στον Ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1877—78, διήρκεσε 144 μέρες. Του τουρκικού φρουρίου Κάρος στον Ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1855, διήρκεσε 240 μέρες.

Της Βενετίας (στά 1848), διήρκεσε πάνω από ένα χρόνο. Της Σεβαστουπόλεως που διήρκεσε ένδεκα μήνες.

Του Χαρτούμ, με διάρκεια δέκα μηνών. Της Ρίτμοντ στον εμφύλιο Άμερικανικό πόλεμο που διήρκεσε 1485 μέρες!

Γεωγραφία

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΝΗΤΟΣ ΜΑΝΧΑΤΑΝ;

Μέσα στον ποταμό Χούντσον και άκριβώς στις έκβολές του, υπάρχει ένα μεγάλο νησί, που όνομάζεται Μανχάταν.

Βικίω, λοιπόν, πάνω σ' αυτό το νησί έχουν

χτισθή οι μεγαλύτεροι ουρανοξύστες της Νέας Υόρκης.

Είνε ή νήσος της μεγάλης εμπορικής κινήσεως και ένώνεται άριστερά και δεξιά με δυο μεγάλες γέφυρες και τη γέφυρα του Μπρούκλιν. Αυτή ή πραγματική Νέα Υόρκη, δηλαδή το νησί, έπειδή δεν μπορούσε να έκτεταθή σε φάρδος, επέτεταθη σε ύψος. Πέρα, όμως, από τά ποτάμι δεν υπάρχουν ουρανοξύστες, αλλά ωραίες έπαυλεις.

Ύγιεινή

ΩΦΕΛΟΥΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ;

Το μαλλί είνε το καλλίτερο υλικό για όφασμα μεταξύ όλων των άλλων.

Είνε κακός άγωγός της θερμότητος και του ερεθισμού της επιδερμίδος. Μή σάς πειράζει ή χρήση των μαλλίνων καλτσών, μικροί και μεγάλοι, να μεταχειρίζεσθε τή χειμώνα και στην άρχή της άνοιξεως μάλλινες κάλτσες.

Φοράτε φανέλλες μάλλινες. Άν το δέρμα σας έρεθίζεται, τότε φοράτε την πάνω από μία λεπτή δαμδακερή φανέλλα.

Όνοματολογία

ΠΩΣ ΠΡΟΗΛΘΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΖΑΪΡΑ

Το όνομα Ζαΐρα προέρχεται από την Περσία, αλλά συνήθιστηκε περισσότερο στη Βενετία.

Ζαΐρα είνε το όνομα ενός λουλουδιού που μοιάζει με τη μανόλια.

Οι Βενετοί έφεραν μαζί τους το όνομα στην Έλλάδα.

Ζαΐρα είδικώς σημαίνει γυναίκα με μαλακό χαρακτήρα και ρωμαντική ψυχή.

Λυρικές πρόζες

Οι δύο άδελφές

Κάποτε ο Θεός έκαμε, στο καταγάλανο παλάτι του, τραπέζι.

Όλες οι άρετές είχανε προσκληθή. Μονάχα οι Άρετές... Κανέναν άντρα δεν προσκάλεσε...

Όλο γυναίκες.

Είχανε μαζευτή πολλές, μικρές και μεγάλες. Μά οι μικρές ήτανε πιο όμορφες γυναίκες και γεμάτες χάρι από τις μεγάλες. Μολταύτα όλες ήσαν εύχαριστιμένες και συνωμιλούσανε, καθώς άρμόζει στους στενοούς συγγενείς και άγαπητούς φίλους, μ' ευγένεια κι' άγάπη.

Μά μέσα στην άηλ και το κόρωμα του γλεντιού, ο Θεός είδε δυο όμορφες γυναίκες που σάινονταν σαν να μη γνώριζαν ή μία την άλλη. Τέ-τες, παίρνοντας τη μία απ' το χέρι, την άδήλησε προς την άλλη.

— Η Εύεργεια, είπε, και έδειξε την πρώτη.

— Η Εύγονμοσύνη, ξανάπε, δείχνοντας τη δεύτερη.

— και οι δυο γυναίκες άπορήσανε. Από τόν καιρό που γίνθηκε ο κόσμος — και είνε άλθιατα πως περάσανε από τότε πολλές χιλιάδες χρόνια — για πρώτη φορά αντίσταναν τώρα.

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ
(Μετάφρασις από τή Ρωσική
ΑΝΔΡΕΑ ΝΟΜΙΚΟΥ)

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

—Μά γιατί στέκεσαι στην πόρτα; Περιμένεις μήπως κανέναν; —Όχι, αλλά έπειδή τραγουδά μέσα ή γυναίκα μου, θέλω να με βλέπουν οι γείτόναι, μη τυχόν και φανταστούν ότι την δένω και...έξεφωνίζει!

Οι πρόδρομοι

των κατακτητών του αέρος

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΥΜΑ

Ένας από τους πρώτους κατακτητάς του αέρος ήταν ο Γερμανός Λίλιενταλ, ο όποιος από το 1891 ως το 1896 έκαμε περισσότερα από δυο χιλιάδες πειράματα. Έπιθαίνων ο Λίλιενταλ πτητικών μηχανών διαφόρων τύπων ριχνόταν από ψηλά σημεία του έδάφους και άναλόγως της πνούς του ανέμου κατώρθωνε να διανύη άρκετά μέτρα.

Την 9 Αυγούστου του 1896, που θέλησε να καταρρίψη όλα τά προηγούμενα ρεκόρ του, άντεράτη από άνεμοστρόβιλο και ριχτηκε σε άπόσταση 15 μέτρων με σπασμένη την σπονδυλική στήλη. Έπειτα από λίγες ώρες πέθανε, σε ηλικία 48 έτών.

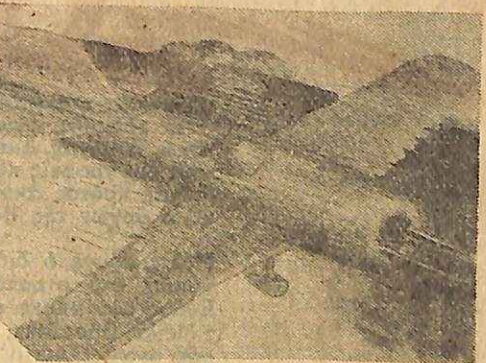
ΟΙ ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΛΑΓΚΛΕΥ

Άπό το 1891—1896 ο Άμερικανός Σαμουέλ Πτέρμπου Λάγκλεϋ, καθηγητής των μαθηματικών στην Ναυτική Άκαδημία των Ηνωμένων Πολιτειών κατεσκεύασε έξη πρότυπα πτητικών μηχανών με κινητήρα. Τά τέσσερα πρώτα άπέτυχαν. Κατά το 1896 και το 1897, όμως, κατώρθωσε να διανύση, με μικρότερα αεροπλάνα, περισσότερο από ένα χιλιόμετρο στον άέρα. Το 1898 ή Άμερικανική Κυβέρνησις έδωσε 250.000 φράγκα, για να κατασκευάση μία πτητική μηχανή, που να μπορεί να σηκώση έκτός του πιλότου και έναν άλλον άν-θρωπο ακόμη. Πέντε χρόνια χρειάσθηκε ο Λάγκλεϋ για την κατασκευή της πτητικής του μηχανής. Το αεροπλάνο του έζύγιζε 377 κιλά, κατελάμβανε 97 τετραγωνικά μέτρα και ήταν έφωδιασμένο με πεντακύλινδρο κινητήρα, που έργαζόταν με βενζίνη. Το αεροπλάνο θα έκτιναζόταν από έναν καταπέλτη, που ήταν τοποθετημένος άπάνω στην στέγη

ένος σπιτιού. Στις 7 Δεκεμβρίου του 1903 έγιναν οι δοκιμές. Ο καταπέλτης δεν μπόρεσε να έκτινάξη την πτητική μηχανή, την συνέτριψε, και ο πιλότος — ο καθηγητής Μάντινις που ήταν και κατασκευαστής του κινητήρος — έπεσε χωρίς να πάθη τίποτα στον ποταμό Πότομακ. Έπειτα από 15 χρόνια, ή ίδια πτητική μηχανή μ' άλλον κινητήρα, επέταξε άρκετά ίκανοποιητικά.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ
ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Ο πρώτος που κατώρθωσε να πετάξη με πτητική μηχανή βαρύτερα του αέρος είνε ο Γάλλος Κλεμάν Άντέρ. Ο Άντέρ γεννήθηκε στο Μορέ της Γαλλίας το 1840. Έπιστήμων άξιας, έτελειοποίησε το τηλέφωνο, έγκατέστησε στο Παρίσι την πρώτη τηλεφωνική γραμμή και το 1881 έγκαινιάσε τις τηλεφωνικές συνομιλίες. Άλλά από την παιδική

του ηλικία, έκείνο που τον τραβούσε ήταν ο άέρας.

Το 1897 το ύπ' αριθμόν 3 αεροπλάνο του ήταν έτοιμο. Είχε μήκος 15 μέτρων και τά φτερά του ήταν αντίγραφο των φτερών της νυχτερίδας.

Στις 12 Οκτωβρίου του 1897 παρουσία των στρατηγών Μανσιέ και Γκρινιόν ως αντιπροσώπων της Γαλλικής Κυβερνήσεως, ή όποια είχε δώσει στον Άντέρ για τά πειράματά του 300.000 φράγκα, καθώς και πολλών περιέργων, ο έφευρτής κατώρθωσε να πετάξη με το αεροπλάνο του έπανελημμένως. Την άλλη μέρα όμως που επανέλαβε τά πειράματα, ένας ξαφνικός άνεμοστρόβιλος άνέκοψε την πτήση του. Το αεροπλάνο προσγειώθηκε άπότομα και ύπέστη άρκετές θλάδες.

Το άτύχημα αυτό έκανε την Κυβέρνησι να έγκαταλείψη τις άπόπειρες, παρά τις έγκωμιαστικές έκθέσεις των μαρτύρων. Ο ύπουργός των Στρατιωτικών, στρατηγός Μπριγιό, μάλιστα, επέτρεψε στον Άντέρ να πούληση, άν ήθελε, την έφευρήσι του στο έξωτερικό.

Άλλά ο Άντέρ, παρά την οικονομική καταστροφή που υπέστη, έξακολουθούσε να είνε καλός πατριώτης. Άντι να πουλήση την έφευρήσι του, έκαμε όλα τά σχέδια καθώς και τά αεροπλάνα του, για τά όποια είχε αφιερώσει όλη του τη ζωή. Μόνον το ύπ' αριθμόν 3 αεροπλάνο διασώθηκε, γιατί ήταν πολύ όγκώδες και δεν μπόρεσε να το κινή.

Άργότερα αποδόθηκαν οι δέουσες τιμές στον πατέρα της αεροπορίας. Το αεροπλάνο του σήμερα βρίσκεται στο τεχνικό μουσείο της Γαλλίας.

Ο Άντέρ πέθανε στις 3 Μαΐου του 1925 και έκηδεύθηκε με έξοδα της πατρίδας του.

ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ
ΡΑΪΤ

Και οι άδελφοί Ράιτ υπήρξαν πρόδρομοι

μου του σημερινού αεροπλάνου. Ο πρώτος απ' αυτούς Κουίλμπορ, γεννήθηκε στις 16 Άπριλίου 1867 και πέθανε από τυφοειδή πυρετό στις 30 Μαΐου 1912. Ο δεύτερος, ο Όρβιλ, γεννήθηκε στις 6 Αυγούστου 1871.

Δημοσιογράφοι κατ' άρχάς, κατασκεύασται ποδηλάτων μετά, άρχισαν από το 1896 να μελετούν το αεροπλάνο.

Το 1900, άρχισαν τους πειραματισμούς τους στις άκτές του Ειρηνικού Ωκεανού—στο Κίττυ Χάκ— όπου έργάζονταν με μεγάλη μυστικότητα.

Άρχισαν με μία πτητική μηχανή, σχήματος χαρτονιού. Επί τρία χρόνια έξακολουθήσαν τις προσπάθειές των και έπέτυχαν πτήσεως 40—50 μέτρων. Έπειδή δεν μπορούσαν να βρουν κινητήρα έλαφρό, κατασκεύασαν οι ίδιοι έναν δυνάμεως 16 ίππων.

Στις 17 Δεκεμβρίου 1903, το αεροπλάνο άπογειώθηκε και πέταξε 12 δευτερόλεπτα. Το άδηγούσε ο Όρβιλ. Την ίδια μέρα, σε δεύτερα πτήσι, το αεροπλάνο έμεινε στον άέρα 52 δευτερόλεπτα και διέτρεξε πετώντας σε ύψος τριών μέτρων, 260 μέτρα.

Οι δυο άδελφοί μετέφεραν μετά το πείδων των πειραμάτων τους στο Ναϊήτον και μέσα σε δυο χρόνια είχαν τελειοποιήσει το αεροπλάνο τους. Στις 4 Οκτωβρίου διέτρεξαν στον άέρα με το αεροπλάνο τους άπόσταση 40 χιλιομέτρων.

ΙΚΑΡΟΣ

Ζεστά και κρύα

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Ποιός είνε κατά τη γνώμη σου ο καλύτερος τρόπος για να καταλάβη τί σκέπεται για σένα μία γυναίκα;

—Νά την παντρευθής.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Η νταντά της μπριπέκας μου είνε πολύ άφηρημένη. Χθες γύρισε σπίτι χωρίς το παιδί.

—Αυτό δεν είνε τίποτα. Η δική μου γύρισε σέρνοντας από το χέρι έναν πυροσβέστη αντί για τόν μπέμπη μας...

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Λα θρέμ πο ρος: Έλπιζω, κύριε Πρόεδρε, ότι θα φανήτε έπικειχς. Έχω τόσους ανθρώπους που περιμένουν από μένα να τους ταΐσω.

Πρόεδρος: Παιδιά; Γυναίκα; Λα θρέμ πο ρος: Όχι, κύριε Πρόεδρε: Άστυνομικούς!

ΕΙΝ' ΕΝ ΤΑΞΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Καί τί θα μου δώσης για έγγύησι, ότι με το φάρμακο αυτό που μοι πόδλησες θα έκανόγαλα τρίχες στο κεφάλι μου; — Μιά τσατσάρα!

ΠΙΑΣΤΗΚΕ ΣΤΗ ΦΑΚΑ

Στο γκισσέ του ταμείου ενός σιδηροδρομικού σταθμού μία κυρία ζητεί από τόν υπάλληλο να της δώση δυο μισά εισιτήρια για τά δυο παιδιά της.

Η κυρία: Δεν είνε παρά μόνον δέκα χρόνια το καθένα.

Ο υπάλληλος: Καί τά δυο;

Η κυρία: Μάλιστα. Είνε δίδυμα.

Ο υπάλληλος: Τί ώραία παιδιά; — Καί, και που γεννήθηκαν κυρία;

Η κυρία: Τό ένα στη Λάρισα και τό άλλο στην Πάτρα!

Τὸ δωμάτιο εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ τὰ ἐλκεϊνὰ αὐτὰ ζῶα...

Η αγάπη θέλει δάρρος

Μιά λυρική ιστοριούλα

— Σήκω, 'Ανέτα. Βάλε το σάλι σου! Πάμε το φακό κι' έλα.

Η νύχτα θά μάς βοηθήσει. Είναι σκοτεινή, ο βορρᾶς λυσσομανᾷ κι' έτσι δεν θ' ακούσει ο πατέρας το ξεκλειδίωμα της πόρτας. Ω Θεέ! αν αυτό που κάνω είναι αμάρτημα, συγχώρεσέ με! Έλα, 'Ανέτα! ε' έτοιμη!

Έτσι έλεγε η μικρή Νεράϊδα, όπως την έλεγαν στο νησί, στην ομογάλακτη υπηρέτριά της. Μ' άρρυθμα θήματα απ' τον τρόμο, μ' ατύχια και μάτια τενωμένα, ριχτηκαν μέσ' στο άγριο της νύχτας όργισμα. Τράβηξαν! Τράβηξαν το δρόμο του γυαλού, όπου πρόσμενε ο Νάσος, το πιο θυμωφό, το πιο λεβέντικο, το πιο γραμμυρισμένο παλληκάρι του νησιού. Ο πατέρας του, βουλευτής, δεν ήθελε τη Νεράϊδα, γιατί του ήταν αντίπαλος ο πατέρας της.

— Κάλλιο να πεθάνης, έλεγε πάλι της Νεράϊδας ο πατέρας, παρὰ να μπής σ' αυτό το σπίτι.

Μά όσο δυνατό ήταν το μίσος των γονιών, άλλο τόσο δυνατή ήταν κι' η αγάπη των παιδιών. Και δυνάμωνα πιο πολύ, όσο θλέπανε τ' ακατόρθωτο.

Περνούσε ο Νάσος τα βράδια κι' η 'Ανέτα, κρυμμένη πίσω απ' τη μισόκλειστη πόρτα, του πετούσε το γράμμα της Νεράϊδας.

Έτσι, ένα βράδυ, αντί για την 'Ανέτα, είδε την ίδια την Νεράϊδα να προβάλλει ανοίγοντας δειλά την πόρτα. Έμεινε μαρμαρωμένος μπρός στην όνειρεμένη έκλειψη όπτασία και τινάχτηκε σ' άκουσμα της φωνής της. Πήρε το χέρι της και το φίλησε, μά ως τώπαιρνε, έτσι όπως τώχε εκείνη άκουμπισμένο στο στήθος της, έννοιωσε το δάκρυ της που κύλισε πάνω στο δικό του κι' ανατρίχιασε. Έσμιε τότε το δάκρυ με το φίλημα κι' ήταν αυτό το άρραβώνισμά τους.

Την είχε δη μιὰ μέρα στο παραθύρι,

Αν θέλετε τὰ πιστεύετε Νέα καὶ περίεργα

ΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΓΙΓΑΣ

Ένας γερμανός παραδοχολόγος είχε την εύτυχη έμπνευσι να λύση το παρακάτω πρόβλημα:

“Αν όλοι οι έπι της γῆς υπάρχουντες άνθρωποι συγχωνεύονταν κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ν' αποτελέσουν έναν και μόνο άνθρωπο, ποιός θά ήταν ο όγκος του φανταστικού αυτού γίγαντος;

Ο νέος αυτός Μινχάουζεν έκαμε τούς εξής συλλογισμούς:

“Εφ' όσον ο πληθυσμός της γῆς υπολογίζεται 1.450.000.000 ανθρώπους, το σύνολό τους υπό μορφήν ενός ανθρώπινου σώματος θά πρέπει να έχει ύψος 18 χιλιομέτρων. Μ' άλλα λόγια, ο πύργος του Αίφελ θάρχεται σχεδόν ως τόν αστράγαλό του!

Η περίμετρος του στήθους του θά είναι 9.500 μέτρα και το μεσαίο δάκτυλο του χεριού του θά έχει μήκος 88 μέτρων.

Το πέλμα του ποδιού του θά καλύπτει επιφάνεια 27.000 τετραγωνικών μέτρων.

Θά μπορεί βαδίζοντας σε 6 λεπτά να φτάνη απ' το Παρίσι στη Νεάπολι.

Στη χωρίστρα των μαλλιών του θά μπορεί να κινήται ευχερώς ολόκληρη αμαξοστοιχία... Θά κάνει δε την διαδρομή απ' τη μιὰ άκρη της χωρίστρας στην άλλη σε... 4 περίπου ώρες!

Κάθε αὐτί του θά έχει μήκος 45 μέτρων.

Κι' άπάνω στη γλώσσα του θά μπορούν να κάνουν γυμνάσια 8 συντάγματα πεζικού.

Θά μπορεί να πηδᾷ ευχερέστατα την ύψηλότερη κορυφή της γῆς, κι' αν μάλιστα είναι αθλητής θά έχει επίδοσιν στο άλμα εις ύψος τουλάχιστον...16.000 μέτρα και στο τίς μήκος 90.000.

Το μπάνιο του θά μπορεί να το παίρνει στο μέσον του Ατλαντικού άκειανού και μάλιστα χωρίς να υπάρχει φόβος να πνιγῇ, γιατί ασφαλώς θά...πατώνει!

Το βάρος τέλους αυτού του κύκλωπος θά είναι 70 δισεκατομμύρια χιλιόγραμμα.

ΘΑ. Ι. ΙΝΩΜΕ ΜΠΑΣΟΙ;

Κάποιο άμερικανικό περιοδικό δημοσιεύει ένα παράδοξο άρθρο σύμφωνα με το όποϊον η ανθρώπινη φωνή γίνεται με το πέρασμα των αιώνων και χαμηλότερη.

Γι' αυτό οι δέξφωνοι του μελοδράματος πού ήταν πράγμα κοινόν στον περασμένον αιώνα σήμερα σπανίζουν.

Ο άρθρογράφος υποστηρίζει ότι οι μακρυνοί πρόγονοί μας δεν είχαν άκούσει ποτέ τους φωνή μπάνου.

Αυτό πού συμβαίνει δε στους άνδρες, συμβαίνει κατ' αναλογίαν και στις γυναίκες.

Θαρθῇ μιὰ μέρα, κατά τον άρθρογράφο, πού άνδρες και γυναίκες θά γίνωμεν...μπάνοι! Θά άποκτήσωμε τόσο χαμηλές φωνές, πού ο Σαλιπιν θά μάς φαίνεται... λυρικός τενόρος!

Φαντασθῇτε τώρα την κόρη των όνείρων σας πεισιμάνη, να χτυπήει το πόδαράκι της και να λήη με φωνή κατ' δυό τρεις όχτάβες χαμηλότερη απ' του Σαλιπιν:

—Αφσέ με ήσυχη, σοῦ λέω!... Μη με θυμώνης... Νά, κακέ!

Μη χειρότερα!...

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΜΠΑΡΜΕ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ (μαλλώνοντας το παιδί του): Τοτό τι τρέλλες είναι αυτές! Έμένα με είδες ποτέ όταν ήμουν στην... ηλικία σου να κάνω τέτοιες τρέλλες σαν τις δικές σου; Έ! Με είδες;

ΕΛΕΝΗ ΣΙΓΑΛΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΣΚΩΦ

Ένα γιγάντιο ανάγνωσμα πάδους, αίματος και φρίκης

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Συλλογισθῇτε καλά αυτό πού λέτε —είπε ο κόμης με ύφος πάντα αγέρωχο και υπερήφανο. Ξέρετε σε τι καταλήγουν όλοι αυτοί οι σοφοί συλλογισμοί σας;

—Σε τι κύριε κόμη; Μη φοβάσθε να βγάλετε συμπεράσμα. Σας είχα πῇ πρό όλίγου ότι το συμπεράσμα θά σας άφηνει να το βγάλετε σεις ο ίδιος.

—Η κόρη μου κληρονομεί τον άδελφό της. Αυτή και μόνον άφελούν τα έγκλημάτα πού έγιναν. Δεν πρέπει λοιπόν ν' αναζητάμε άλλο τον ένοχο. Η κόρη μου ή Λευκή έσκότωσε το θείο της, ή έβαλε να τον σκοτώσουν. Αυτή ή ίδια θάρριζε τον άδελφό της στο ποτάμι και θά τον έπνιξε. Ξέρετε κύριε άνακριτά, ότι όλα αυτά πού συλλογίζεσθε είναι άποτρόπαια; Και σας συλλυπούμαι, σας συλλυπούμαι ειλικρινώς γιατί έχετε τέτοιο μυαλό και τέτοια καρδιά, ώστε να είναι δυνατόν να γεννηθῇ μέσα σ' αυτά τέτοια ύπόνοια. Όπως επίσης σας συλλυπούμαι γιατί έχετε την τόλμη να μου ύποδεΐξετε τις σκέψεις σας αυτές σε μένα, τον πατέρα του Μαυρικίου και της Λευκής. “Αν το επάγγελμά σας σας φέρνει σε τόσο μυσταρούς συλλογισμούς, τότε κύριε άνακριτά δεν πρέπει κανείς να αισθάνεται για σας και τους συναδέλφους σας σεβασμό, αλλά οίκτο.

Ο κ. Πουλβερέλ ήταν κατάχωρος. Τα χείλη του είχαν άσπρίσει και τα έδάγκωνε με μανία. Είχε ανάγκη απ' όλη την ψυγαμμία του για να συγκρατηθῇ, κι' έννοοσε ότι αν αφήνονταν να κυριευθῇ από την όργη, θάπεφτε σε κανένα μεγάλο σφάλμα.

—Κύριε κόμη, έίπε, είμαι εύτυχής πού σας άκούω να μιλάτε έτσι και μπορώ να σας καθησυχάσω άμέσως. Είναι αλήθεια ότι το επάγγελμά μας και ή πείρα πού άποκτούμε από τα διάφορα έγκλημάτα πού μάς τυχαίνουν, φέρνει πολλούς από μάς άσυναίσθητως σε μεγάλο σκεπτικισμό. Κι' αυτοί, όταν πολλές φορές συναντούν στο δρόμο τους την άρετή, παρέρχονται χωρίς να την βλέπουν. Εύτυχώς όμως ότι έγώ δεν έφθατα ακόμη σ' αυτό το σημείο. Πιστεύω πάντα στο άγαθό και στο καλό και σας όοκίζουμαι ότι δεν προσέβαλα με ύποψίες την κόρη σας, ούτε σκέφθηκα καν πώς μπορεί να είναι ένοχος.

Ο κόμης άφησε στεναγμόν άνακουφισέως.

—Σας εύχαριστώ, ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή. Άλλά τότε άφού αυτή άφελείται από τα έγκλημάτα πού έγιναν, ποιόν ύποπτεύεσθε;

—Έναν άνθρωπο πού την αγαπά.

—Και ποιός είναι αυτός; ρώτησε ο Ζύλ άπότομα.

—Δεν τον ξέρω άκόμα.

—Άλλά τότε πῶς έσχηματίσατε αυτή την γνώμη; Είναι αλήθεια ότι ή κόρη μου, μόλις έκαμε την είσοδό της στην κοινω-

νία, συνεκέντρωσε το γενικό θαυμασμό και την έκτίμησι. Από τούς νέους πού την έπολιόρκησαν, παρουσιάσθηκαν μερικοί και σε μένα, αλλά τούς απέμακρυνα, πρώτον μὲν γιατί έκριναν πῶς ή Λευκή ήταν πολύ μικρή άκόμα κι' έπειτα γιατί μου φαινόταν πῶς κι' αυτή ή ίδια δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον γι' αυτούς. Τελευταία, πρέπει να το όμολογήσω, ότι συνεπάθησε το μαρκήσιο ντε Τεβάν, ο όποιος και μου την έζήτησε σε γάμο. Έγώ δεν έδωσα άκόμα τη συγκατάθεσί μου. Ο κ. ντε Τεβάν, λοιπόν, άγαπά την κόρη μου. Έχω όμως τη γνώμη ότι δεν είναι αυτός εκείνος πού θεωρείτε σεις ένοχο.

—Βεβαίως όχι.

—Ποιός είναι αυτός λοιπόν για τον όποιον μου μιλάτε;

—Σας είπα ότι έχω την άπόδειξι πῶς ή κόρη σας αγαπάται από κάποιον παράφορο. Άλλά δεν ξέρω τίποτα περισσότερο άκόμα.

Ξαφνικά ο Ζύλ έταράχθηκε. Συλλογίσθηκε άμέσως το Μοργγκάν.

—Πραγματικά, έίπε, πρό όλίγων ήμερών έμαθα ότι και κάποιος άλλος άγαπάει την κόρη μου.

—Και ποιός είναι αυτός; ρώτησε ο άνακριτής ειρωνικά.

—Ω! αυτός δεν είναι επικίνδυνος. Είναι ένας νέος πού έγώ τον άνέφερα. Είναι ο Πέτρος Μοργγκάν. Άγαπά τη Λευκή και είναι άφοσιωμένος σ' αυτή. Έιμεγάλωσε κοντά της. Η συμπάθεια αυτή είναι πολύ φυσική, αλλά ούτε ή Λευκή ούτε ο Πέτρος μπορούν να κάνουν τέτοιο κακό. Άποκλείεται να είναι αυτός.

—Συμφωνώ κι' έγώ ότι άποκλείεται να είναι αυτός, έίπε ο άνακριτής.

—Είπατε όμως ότι έχετε μιὰ άπόδειξι.

—Μάλιστα. Έχω μιὰ έπιστολή. Ένα άπόσπασμα έπιστολής μάλλον.

—Μπορείτε να μου την δείξετε; σας παρακαλώ; Ίσως άναγνωρίσω το γραφικό χαρακτήρα.

—Το πιστεύω κι' έγώ. Και γι' αυτό άκριβώς κυρίως σας έκάλεσε να έλθετε. Όρίστε.

Και έδωσε χωρίς δυσπιστία στον κόμη τα σελίδα των άπομνημονευμάτων πού βρέθηκε από τον Καραντέκ και είχε παραδοθῇ στον Φλανκάρ.

Κεραυνός έπεσε στο κεφάλι του Ζύλ. Μια θανάσιμη όχρότης έχυθηκε στο πρόσωπό του. Τα πόδια του έλύγισαν κι' έπεσε σε μιὰ πολυθρόνα, αφήνοντας κραυγή άτελείσσιας.

“Εβλεπε τον άνακριτή έντρομος, με τα μάτια διοσταλμένα, ενώ ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό του.

Τα λόγια πού ήταν γραμμένα στη σελίδα, όσο κι' αν είχαν σβυσθῇ από τη βροχή, διακρίνονταν άρκετά καθαρά.

«Τρίτη, 8 Άπριλίου. Σήμερα έπῄγα-

Υπό 'Ιουλίου Μαρῦ

με τη μητέρα της στο Παρίσι. Μια μέρα ολόκληρη χωρίς να την δω. Ω! λατρεμένη μου Λευκή, πόσο σ' αγαπώ. Και πόσο άτελείωτες μου φαίνονται οι ώρες πού περνῶ μακριά σου. Και θέλουν να μάς χωρίσουν. Να σε δώσουν σε άλλον. Σκέπτονται να σε παντρεύουν. Κι' έγώ, άγαπημένη μου Λευκή, τί θ' άπογίνω;»

Ο κόμης ύψωνε τα μάτια του σαν να θελε να τ' άποσπάσει από εκεί. Άλλά τα χαμήλωνε πάλι, γιατί αισθανόταν να τον βαρύνει το ψυχρό βλέμμα του άνακριτού.

—Το διαβάσατε; ρώτησε εκείνος.

Ο κόμης δεν βρήκε τη δύναμι ν' άπαντήσῃ.

Και σαν να τον τραβούσαν δσα είχε γράψει, έξακολούθησε να διαβάξῃ:

«Λευκή, άγαπημένη μου, όταν αισθάνομαι τα χείλη σου στο μέτωπό μου, καίω ολόκληρος. Μη με φιλάς πιά, άγαπημένο μου πλάσμα...».

Ο άνακριτής τον διέκοψε.

—Καθώς βλέπετε, αυτό το άπόσπασμα της έπιστολής δεν αφήνει καμμία άμφιβολία. Σας έβεβαίωσα προ όλίγου ότι ούτε καν έσκέφθηκα να ύποπτευθῷ την δεσποινίδα Λευκή για το φόνο του Κρέβκερ και του άδελφού της. Η έπιστολή όμως αυτή πού εδιδβάσατε με έμποδίζει τουλάχιστον να έγγυηθῷ για την άρετή της.

—Τι έννοείτε μ' αυτά; έίπε ο κόμης σφίγγοντας τις γροθιές του.

—Έννοώ εκείνο πού είναι σαφέστατο για μένα και δεν επιτρέπει σε κανέναν ν' άμφιβάλλῃ. Η κόρη σας έχει έραστή.

Ο κόμης δεν άπάντησε άμέσως. Πνιγόταν από τη συγκίνησι. Και μόνο όταν, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, κατάρθωσε να κυριαρχήει του θυμού του, άπάντησε επί τέλους.

—Κύριε άνακριτά, καταγράψατε την ύψηλή σας θύσι και την άδυναμία μου να σας ραπίσω.

Ο άνακριτής έγινε κατάχωρος άκούοντας αυτήν την ύβρι. “Ετρεμε. Τα χείλη του ήταν λευκά από το θυμό και τα μάτια του πετούσαν σπίθες.

Είχε κάνει ένα βῆμα έμπρός, σαν να θελε να όρμησῃ έναντιον του κόμητος. Κατέρωσε όμως να συγκρατηθῇ και έίπε:

—Θά λησμονήσω ότι μου είπατε. Λυπείσθε γιατί δεν μπορείτε να με έξυβρίσετε, αλλά κι' έγώ λυπούμαι, γιατί, ως έκ της θύσεώς μου, δεν μπορώ ν' άπαντήσω στας ύβρεις σας.

—Αν επρόκειτο μόνο για μένα δεν θάδινά τόσο σημασία στα λόγια σας. Άλλά επρόκειτο για την κόρη μου.

—Άλλά νομίζω πῶς ότι είπα δεν είναι άσυμβίβαστο πῶς εκείνα πού εδιδβάσατε. Για πῶς τε μου σας παρακαλώ, πῶς αλλοίως μπορείτε σεις να έληγῃσθε αυτή την κατηγορητήριό φράσι; “Όταν αίστάσθαι τα χείλη σου στο μέτωπό μου, καίω ολόκληρος. Μη με φιλάς πιά, άγαπημένο μου πλάσμα... Ποιός άλλος λοιπόν παρὰ ένας έραστής μπορούσε να

μιλή έτσι στην κόρη σας;
—Κι' έπειδή ο κόμης έσιωπούσε, ο άνακριτής είπε:
—Ευχαριστήστε σας παρακαλώ να μου απαντήσετε.

—Ομολογώ, απάντησε ο κόμης, ότι έκανα άσχημα να σας μιλήσω όπως σας έμιλησα. Σας ζητώ συγγνώμην. Βλέπω πραγματικά ότι το περιεχόμενον αυτής της έπιστολής καταδικάζει την κόρη μου. Αλλά νομίζω πως δεν πρέπει να στηρίξει και κανείς σε μια έπιστολή μόνο. Σας βεβαιώ, κύριε άνακριτά, ότι η κόρη μου είναι άγνή. Αγαπά τον κ. ντε Τεβάν και ποτέ καμμία κακή σκέψις δεν έσκόπασε το παρθενοίο της μέτωπο. Ποτέ. Φθάνει να την διη κανείς για να πεισθί ότι έχει παιδική ψυχή.

—Το παραδέχομαι, απάντησε ο άνακριτής, ο οποίος φαινόταν ν' ακολουθή μια γραμμή που είχε χαράξει στο μυαλό του, αλλά σας ξαναρωτώ. Πώς εξηγείτε αυτή τη φράση;

—Ξέρω κι' εγώ; Μήπως δεν είναι δυνατόν τάχα ν' απευθύνεται αυτή ή έπιστολή σε μιάν άλλη και όχι στην κόρη μου; Γιατί, επί τέλους, πως συμπεραίνετε ότι απευθύνεται σ' αυτήν;

—Αναφέρεται τ' όνομά της.
—Ναι, είναι αλήθεια. Αλλά αυτή μόνο λέγεται Λευκή; Και πως έπρεπε αυτό το χειρόγραφο στα χέρια σας; Που βρέθηκε;

—Στόν κήπο του πύργου.

—Α!
Ο κόμης αισθανόταν πως βρισκόταν σε δεινή θέσι και νόμιζε πως θάχανε τα λογικά του.

Επίστευε ακόμα ότι ο κ. Πουλβερέλ άγνοούσε ποιός είχε γράψει την ένοχη αυτή σελίδα.

Ο άνακριτής έπίτηδες άφηνε το ζύλ να το πιστέψει, για να προδοθή μόνος του.

Και είχε ο κόμης μιά μικρή έλπίδα ότι το όνομα εκείνου που έγραψε αυτή την έρωτική σελίδα δεν θα το μάθαινε ο άνακριτής ποτέ. Γιατί αν το μάθαινε... Αν ήξερε ότι ο άνθρωπος που μιλούσε μ' αυτά τα ένοχα λόγια ήταν ο πατέρας της... Αυτό θα ήταν άποτρόπαιο. Το μυστικό του θα φανερώσαν. Τι θ' άπογινόνταν έπειτα; Να κοκκινίζει μπροστά σε όλους. Να κοκκινίζει μπροστά στη γυναίκα του. Να μην τολμά να βλέπη τη Λευκή γιατί θα ντροπέταν για τον πατέρα της. Η ζωή της κόρης του θα δηλητηριαζόταν από την άποκαύσι μού τρομερού αυτού μυστικού.

Αλλά ποιός άρα γε το έβλεπε αυτό το μέρος των άπονημονευμάτων του; Κανείς δεν μπορούσε να ένοήση το παράφορον πάθος του. Ποιός μπορούσε ποτέ να φαντασθί ότι η κόρη αυτή που την ένόμιζαν όλοι για κόρη του, ήτο ξένη προς αυτόν; Και ότι αν ο νόμος και η κοινωνία του άπαγόρευαν να την άνασπά έτσι, έπειδή την είχε άναγνωρίσει για κόρη του, ή φύσις όμως δεν του άπαγόρευε αυτό το αίσθημα;

Και το μυστικό της γεννήσεως της Λευκής έπρεπε να μείνη άγνωστο για πάντα.

Ο γέρο Σαβαρόλ, ο γιατρός που είχε βοηθήσει σ' αυτή την όποκατάστασι, είχε πεθάνει από καιρό. Μονάχα ο κόμης μπορούσε να μιλήση. Αυτός όμως ήταν καταδικασμένος σε αιώνια σιωπή. Στη θέσι του πεθαμένου παιδιού της Μαρ γαρίτας είχε βάλει ένα άλλο. Η πράξις του ήταν καλή, δεν όπηρχε άμφιβολία. Αλλά η καλή αυτή πράξις, που είχε γίνει μυστικά, και δεν είχε νομιμοποιηθί με υιοθεσία, ήταν έγκλημα που προβλεπόταν από τον ποινικό νόμο κι' έτι-

μωρείτο με την ποιμή της είρκτης.

Ματαίως θα ζητούσε να δικαιολογηθί με τους λόγους ύγείας που τον είχαν άναγκάσει να προβή σ' αυτήν τη πράξι. Οι δικαστάι δεν θα τον έπίστευαν. Αλλά κι' αν τον έπίστευαν ακόμα, πάλι ο νόμος θα τον έτιμωρούσε με όλη του την άυστηρότητα.

Ο άνακριτής τον έκυττούσε διαρκώς, παρατηρούσε όλες τις κινήσεις του, κι' έδειχνε πως δεν ήθελε να του διαφύγη ή άγωνία της ταραγμένης ψυχής του.

Και ο κόμης, ξεχνώντας στην άπελπισία του πού βρισκόταν και ποιός τον έβλεπε, ψιθύριζε:

—Εχάθηκα!

Ανατρίχιασε, σαν να έξυπνησε άποτόμως από τα λόγια του άνακριτού που του είπε:

—Αφού ή έπιστολή αυτή βρέθηκε στόν κήπο, ένα από τα δυό συμβαίνει: "Η έχάθηκε πριν σταλή από εκείνον που την είχε γράψει και θα είναι αυτός κανένας από τους κατοικοούντας στόν πύργο, ή ή ίδια ή κόρη σας—προσέξετε καλά γιατί κάνω άπλή είκασία—έλαβε την έπιστολή και την έχασε.

Ο κόμης έκρατούσε τα μάτια του χαμηλωμένα.

Ζητούσε να βρή κάποια εξήγησι, αλλά δεν εύρισκε.

Και όμως, έπρεπε ν' απαντήση.

—Αλλά κύριε άνακριτά, είπε, όσα έδιάβασα μου φαίνεται πως δεν έχουν τον τύπο έπιστολής. Δεν μπορεί άρα γε να είναι ένα παράπονο έκφραζόμενο από έναν άνθρωπο που υποφέρει από τον έρωτα αυτόν; Γιατί πραγματικά, όσα είδα γραμμένα έδώ, φανερώνουν ότι ο άνθρωπος αυτός υποφέρει και βρίσκεται σε έπιελπισία. Κι' αν τα πράγματα έχουν έτσι, δεν είναι δυνατόν άρα γε ή κόρη μου να άγνοή σ' αυτά;

—Θα παραδεχθίτε, είπε ο άνακριτής, ότι αυτό που λέτε είναι πολύ άβισανο.

—Ποιός ξέρει. Έχω πεποιθήσι στην κόρη μου και πιστεύω μ' όλ' αυτά ότι είναι άθωα. "Ηθελα να βρω λόγους να σας πείσω. Αλλά δεν βρίσκω. Δεν φταίω εγώ γι' αυτό. Α! αν την ξέρατε, κύριε, όπως εγώ.

—Υπάρχει όμως ένα μέσον να μάθω με ποιός έγραψε την έπιστολή αυτή.

—Και ποιό είναι αυτό το μέσον; ρώτησε ο κόμης ταραγμένος.

—Ξέρετε αυτό το γράψιμο;

—Οχι, απάντησε ο δυστυχής. Δεν το γνωρίζω.

—Άλλοι όμως, εξακολουθίσε ο άνακριτής άπαθής και άμειλικτος, θα είναι εις θέσιν να το γνωρίζουν και να μου δώσουν την πληροφορία που ζητώ.

—Και σε ποιόν σκοπεύετε ν' άποταθίτε;

—Προς τον μαρκήσιο ντε Τεβάν πρώτα, κατόπιν στόν Πέτρο Μοργκάν και αν δεν με φωτίσουν αυτοί, θ' άποταναθί προς την κ. ντε Μιρμόν. Και αν άποτύχω και σ' αυτήν, αί, τότε θα κάνω το άπλούτερον όλων. Έκείνο που έπρεπε να κάνω από την άρχη, αν δεν ήθελα να σας προφυλάξω από κάθε δυσσέσκεια.

—Δηλαδή; Σε ποιόν άλλον θα καταφύγετε;

—Στη δεσποινίδα Λευκή ντε Μιρμόν!

—Θα της δείξετε αυτήν την έπιστολή;

—Βεβαιότατα!

Τότε ο κόμης όχρós, όργισμένος άλλά και περίλυπος, έφώνησε:

—Δεν θα το κάνετε αυτό! Θα ήται μισαρό και άπαίσιο... Όχι, δεν θα το κάνετε.

—Και ποιός θα μ' εμπόδιζε;

Και ο δυστυχισμένος ζύλ έπροχώρησε δυό βήματα, και είπε με βαρεία φωνή:

—Εγώ! Αν έτολμούσατε να κάνετε ένα τέτοιον πράγμα, θα σας έσκότωναι!

Οί δυό άνδρες είχαν πλησιάσει ο ένας τον άλλον τόσο κοντά, ώστε θάλεγε κανείς πως ήσαν έτοιμοι να χειροδικήσουν. —Επροδοθήκατε κύριε! είπε ο άνακριτής. Είπατε ο ίδιος και πολύ καθαρά μάλιστα, ότι εγώ δεν ήθελα να σας κάνω. Ό,τι εγώ δεν ήθελα να σας κάνω να ήθε.

—Δεν σας ένωώ.

—Απ' έναντίας, μ' ένοείτε πολύ καλά. Δεν πρέπει ν' άποταναθί ούτε προς τον κ. ντε Τεβάν, ούτε προς τον Πέτρο Μοργκάν, ούτε προς την κόμηςσα, ούτε προς την κόρη σας, το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα, για να μάθω ποιός θα μπορούσε να βάλη τ' όνομά του κάτω από τις φλογερές αυτές φράσεις της έπιστολής.

—Αλλά σε ποιόν θ' άποταθίτε; ρώτησε ο κόμης, που αισθανόταν ότι έδαφος να φεύγη κάτω από τα πόδια του.

—Προς σας τον ίδιον.

—Σας είπα ότι δεν ξέρω.

—Λέτε ψέματα κύριε. Το γράψιμο αυτό είναι δικό σας. Έσείς έγράψατε αυτό το γράμμα.

Ο κόμης έπρεσε εξαντλημένος σε μιά πολυθρόνα, με το κεφάλι του χωμένο μέσα στα χέρια του. Δεν είχε πιά δύναμεις να ύπερασπισθί, έβλεπε πως είχε άποκαλυφθί, και μέσα στη φρικτή καταστροφή που τον έτριγύριζε, ένα μονάχα έσκέφθηκε: Να ύποταχθί και να ζητήση χάρι.

—Αχι! Θεέ μου, έλεγε, λυπηθήτε με.

Ο κ. Πουλβερέλ όμως, σοβαρός και σκυθρωπός, εξακολουθούσε.

—Αγαπάτε την κόρη σας με έρωτα, δυστυχισμένε. Τα δυό έγκλήματα των όποιων άναζητώ το δράστη, ποιός άλλος πώσ και για λόγους έκδικήσεως— έσκότωσε τον Κρέβκερ και το Μαυρίκιο, άλλ' άσφαλώς δεν θα ίσχυριζόταν ότι στα έγκλήματα αυτά τον είχε ώδηγήσει ο ζύλ.

Στόν άνίσχυρο αυτό συλλογισμό είχε στηρίξει κάθε του έλπίδα.

Τότε έκανε μιά δεύτερη σκέψη. —Αν άποφασίσει να άρνηθώ, αν έλεγα ότι δεν έγραφα εγώ αυτή την έπιστολή; Μήπως άρα γε δυό άνθρωποι δεν μπορούν να έχουν τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα;

—Επειτα, συνοψίζοντας με μιά ματιά όλες τις φάσεις της καταστάσεως, με τη σπάνια εκείνη πνευματική διαύγεια που έχει κανείς συνήθως στις κρίσιμες στιγμές της ζωής του, είδε πως ή άρνησις αυτή δεν ώφελοΰσε σε τίποτα τη Λευκή, γιατί μέσα στις λίγες γραμμές της έπιστολής, γινόταν λόγος και για ανταλασσόμενα φιλία.

Η Λευκή έδινε κι' έπαίρνε αυτά τα φιλία όπως μιά κόρη με τον πατέρα της. Αν άποφασίσει ν' άρνησθί ότι αυτός έγραψε την ένοχη έπιστολή, θα έξέθετε την τιμή της κόρης του. Γιατί, αν ίσχυριζόταν πως αυτά τα φιλία δεν προήρχον το από τον πατέρα, τότε άσφαλώς θα προήρχοντο από τον έραστή.

Εισώπησε.

Ο άνακριτής φαινόταν πως ένοοούσε ότι γινόταν μέσα στο μυαλό του ζύλ και γι' αυτό δεν θέλησε να διακόψη τις σκέψεις του.

Και γι' αυτό δεν έπρόσθεσε τίποτα σε όσα είχε πη.

Επήγε και χτύπησε την πόρτα τοί διαματίου όπου ήταν ο Φλανκάρ με τον αλμυλωτό του.

Τού είπε δυό λέξεις με χαμηλή φωνή. Έκανε νεύμα προς το χοντρό γραμματέα του ο οποίος έπήγε ν' άντικαταστήση προσωρινώς τον άστυνόμο στη φύλαξη του Γιάννη Μώρ και κατόπιν ο Φλανκάρ έμνησε στην αίθουσα όπου ήταν ο άνακριτής.

—Το πιστεύω πραγματικά.

—Αλλά, Θεέ μου, πρέπει να χάση και νεις τα λογικά του, για να μισή νά πιστεύη τόσο τρομερά πράγματα.

—Πιστεύω ότι και αν δεν είχατε την ήβική δύναμη της έκτελέσεως, την ίκανότητα των νεύρων που άπαιτείται για να κάνη κανείς ένα φόνο, είναι πολύ πιθανόν να προετοιμάσατε το έγκλημα και να έβάλατε άλλον να το έκτελέση.

—Άλλον;

—Ναι. Έχετε συνεργόν. Αυτό έχει άποδειχθί από πολλά περιστατικά.

—Έχω συνεργόν; έπανελάμβανε ο κόμης ταραγμένος. "Α!... Έχω και συνεργόν τώρα! Και ποιός είναι αυτός; Μπορώ να τον μάθω;

—Σε λίγο θα τον έχετε μπροστά σας. Ο ζύλ, με το μαντήλι του στο χέρι, έσκούπιζε τα δάκρυά του και τον ίδρωτα που έτρεχε από το μέτωπό του.

Έξακολουθούσε να τρέμη όλόκληρος. Κι' έβλεπε τον άνακριτή, του όποιου το σκοτεινό βλέμμα τον παρατηρούσε, σαν να έλαμπε από μιά τρομερή φλόγα.

Επειτα, ξαφνικά, το πρόσωπό του έφωτισθηκε.

Κάποια έλπίδα είχε γεννηθί μέσα στο μυαλό του. Αλλά ποιά; Αφού ήταν άβυσσος των έγκλημάτων που του άπέδιδαν ήταν έπόμένο να μη βρεθί ο δής συνεργός του.

Η και αν ακόμα ο άνακριτής του έπαρουσίαζε κανένα πρόσωπο για συνένοχο, θα ήταν εύκολο ν' άποδειχθί ότι δεν ύπήρχε συνεργία.

Και αυτός ακόμα ο συνένοχος που θα του παρουσίαζαν, αν ήταν πραγματικά ο δράστης του φόνου, δεν θα είχε συμφέρον να ψευδοθί.

Θα έλεγε ίσως από ποιά αίσθήματα και από ποιους λόγους ώθούμενος— ίσως και για λόγους έκδικήσεως— έσκότωσε τον Κρέβκερ και το Μαυρίκιο, άλλ' άσφαλώς δεν θα ίσχυριζόταν ότι στα έγκλήματα αυτά τον είχε ώδηγήσει ο ζύλ.

Στόν άνίσχυρο αυτό συλλογισμό είχε στηρίξει κάθε του έλπίδα.

Τότε έκανε μιά δεύτερη σκέψη.

—Αν άποφασίσει να άρνηθώ, αν έλεγα ότι δεν έγραφα εγώ αυτή την έπιστολή; Μήπως άρα γε δυό άνθρωποι δεν μπορούν να έχουν τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα;

—Επειτα, συνοψίζοντας με μιά ματιά όλες τις φάσεις της καταστάσεως, με τη σπάνια εκείνη πνευματική διαύγεια που έχει κανείς συνήθως στις κρίσιμες στιγμές της ζωής του, είδε πως ή άρνησις αυτή δεν ώφελοΰσε σε τίποτα τη Λευκή, γιατί μέσα στις λίγες γραμμές της έπιστολής, γινόταν λόγος και για ανταλασσόμενα φιλία.

Η Λευκή έδινε κι' έπαίρνε αυτά τα φιλία όπως μιά κόρη με τον πατέρα της. Αν άποφασίσει ν' άρνησθί ότι αυτός έγραψε την ένοχη έπιστολή, θα έξέθετε την τιμή της κόρης του. Γιατί, αν ίσχυριζόταν πως αυτά τα φιλία δεν προήρχον το από τον πατέρα, τότε άσφαλώς θα προήρχοντο από τον έραστή.

Εισώπησε.

Ο άνακριτής φαινόταν πως ένοοούσε ότι γινόταν μέσα στο μυαλό του ζύλ και γι' αυτό δεν θέλησε να διακόψη τις σκέψεις του.

Και γι' αυτό δεν έπρόσθεσε τίποτα σε όσα είχε πη.

Επήγε και χτύπησε την πόρτα τοί διαματίου όπου ήταν ο Φλανκάρ με τον αλμυλωτό του.

Τού είπε δυό λέξεις με χαμηλή φωνή. Έκανε νεύμα προς το χοντρό γραμματέα του ο οποίος έπήγε ν' άντικαταστήση προσωρινώς τον άστυνόμο στη φύλαξη του Γιάννη Μώρ και κατόπιν ο Φλανκάρ έμνησε στην αίθουσα όπου ήταν ο άνακριτής.

—Το πιστεύω πραγματικά.

—Αλλά, Θεέ μου, πρέπει να χάση και νεις τα λογικά του, για να μισή νά πιστεύη τόσο τρομερά πράγματα.

—Πιστεύω ότι και αν δεν είχατε την ήβική δύναμη της έκτελέσεως, την ίκανότητα των νεύρων που άπαιτείται για να κάνη κανείς ένα φόνο, είναι πολύ πιθανόν να προετοιμάσατε το έγκλημα και να έβάλατε άλλον να το έκτελέση.

—Άλλον;

—Ναι. Έχετε συνεργόν. Αυτό έχει άποδειχθί από πολλά περιστατικά.

—Έχω συνεργόν; έπανελάμβανε ο κόμης ταραγμένος. "Α!... Έχω και συνεργόν τώρα! Και ποιός είναι αυτός; Μπορώ να τον μάθω;

—Σε λίγο θα τον έχετε μπροστά σας. Ο ζύλ, με το μαντήλι του στο χέρι, έσκούπιζε τα δάκρυά του και τον ίδρωτα που έτρεχε από το μέτωπό του.

Έξακολουθούσε να τρέμη όλόκληρος. Κι' έβλεπε τον άνακριτή, του όποιου το σκοτεινό βλέμμα τον παρατηρούσε, σαν να έλαμπε από μιά τρομερή φλόγα.

Επειτα, ξαφνικά, το πρόσωπό του έφωτισθηκε.

Κάποια έλπίδα είχε γεννηθί μέσα στο μυαλό του. Αλλά ποιά; Αφού ήταν άβυσσος των έγκλημάτων που του άπέδιδαν ήταν έπόμένο να μη βρεθί ο δής συνεργός του.

Η και αν ακόμα ο άνακριτής του έπαρουσίαζε κανένα πρόσωπο για συνένοχο, θα ήταν εύκολο ν' άποδειχθί ότι δεν ύπήρχε συνεργία.

της και ο ζύλ.

Ο κόμης ήταν τόσο άφηρημένος, ώστε ούτε καν αντίληφθηκε τον άστυνόμο.

Ο άνακριτής έλαβε και πάλι το λόγο και είπε:

—Αυτό το χαρτί έπάνω στο όποιον είναι γραμμένο το μυστικό του έρωτός σας και το όποιον από μιά τυχαία σύμπτωση έπεσε στα χέρια μας, άποτελεί ένα μέρος των χειρογράφων που βρίσκονται μέσα στο γραφείο σας. Αυτά τα χειρόγραφα τα θέλωμε.

Ο κόμης έσήκωσε το κεφάλι κι' έρώτησε:

—Πώς το ξέρετε;

—Άρκει να σας πούμε ότι δεν άγνοούμε τίποτα, απάντησε. Λοιπόν, δέχουσε να μάς δώσετε αυτά τα χειρόγραφα;

Ο ζύλ έκούνησε το κεφάλι.

—Σας εξηπάτησαν, είπε. Και μ' αυτήν την αλήθεια, δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να πητε.

—Μην άρνεϊσθε. Είναι άνωφελές.

—Δεν ύπάρχουν τέτοια χειρόγραφα.

—Λέτε ψέματα. Και θα σας το άποδείξωμε άμέσως, έπειτα από μιά μικρή έρευνα που θα κάνωμε.

—Έρευνα στο σπίτι μου; είπε ο κόμης.

—Ναι. Και άμέσως μάλιστα.

—Όποτε λοιπόν έπιμένετε στις ύπονοιές σας. Έξακολουθείτε να πιστεύετε ότι είμαι ένοχος. Δεν έκλονίσθηκε ή πιστόβησις σας; Όταν μέσα στο πνεύμα σας ριζώνει ή ύποψία τόσο φρικτών πράξεων, ή ψυχή σας δεν έπαναστατεί. Πρέπει να ξέρετε ότι με άδικείτε κύριε.

—Έχω ήσυχη τη συνείδησι μου.

—Είναι άνωφελές να με ντροπιάετέ με μιά έρευνα στο σπίτι μου, γιατί δει θα βρήτε τίποτα το ένδιαφέρον.

—Εξαφανίσατε λοιπόν τα χειρόγραφα;

Ο κόμης δεν απάντησε.

—Η αν δεν τα εξαφανίσατε—έουνέχισε ο άνακριτής—έχετε την ιδέα ότι τα έκρύψατε τόσο καλά, ώστε να μη μπορούμε να τα βρούμε;

—Σας έπαναλαμβάνω ότι τέτοια χειρόγραφα που λέτε ούδέποτε ύπήρξαν. Σας εξηπάτησαν. Αυτό είναι το πάν. Έάν τ' άνακαλύψετε, δέχομαι να με θεω-

ρήσετε ένοχον όλων των φρικτών πράξεων που σας άρεσει να μου άποδίδετε με τόσο έπιπολαϊότητα.

Ο άνακριτής εξέπληγην.

Ο κόμης ήταν άτάραχος.

Κι' αυτό γιατί δεν ρωβόταν την άνακαύσι των χειρογράφων του. Και να γιατί.

Ο άναγνώστης θυμάται πως τα χειρόγραφα του κόμητος διασκορπίσθηκαν από τον άέρα στο γραφείο του και μερικά φύλλα παρεσύρθησαν έξω από το παράθυρο.

Ο ζύλ έσηκώθηκε τότε έκπληκτος, παρατήρησε τον Καραντέκ να μπαίνει στο γραφείο του κι' έσπευσε άμέσως να κλειδώσει τα χειρόγραφα στο συρτάρι του.

Την άλλη μέρα ο ζύλ, όταν ξανάνοιξε το συρτάρι κι' έβγαλε τα χειρόγραφα για να τα κρύψη μέσα στη μυστική κρύπτη όπου τα έφύλαγε συνήθως, παρατήρησε ότι πολλά φύλλα έλειπαν.

Τρομαγμένος συλλογίσθηκε άμέσως τις τρομερές συνέπειες που ήταν ένδεχόμενο να έχη ή άπώλεια των χειρογράφων αυτών, αν τα φύλλα έφευγαν στα χέρια της συζύγου του ή κάποιου άλλου κι' άνέτρεψε τα πάντα μέσα στο γραφείο του για να τα βρή. Μά δεν τα βρήκε.

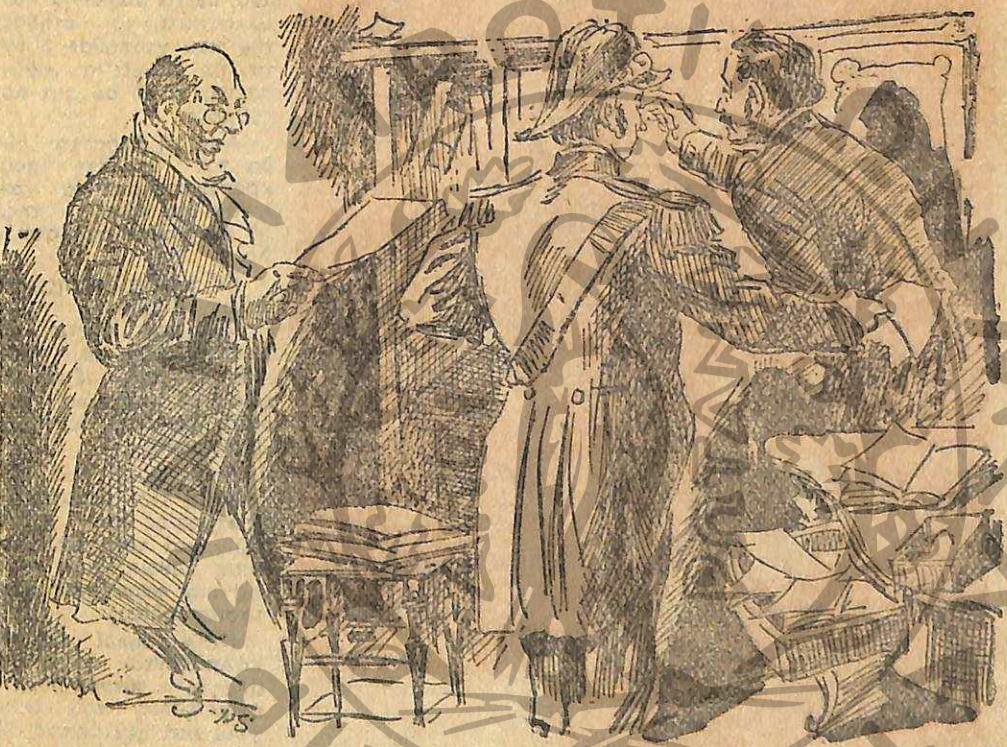
Επί πολλές ώρες έψαξε όλες τις γωνίες του γραφείου του. Αλλά πάλι τίποτα.

Τότε όχρós και τρέμων, προσπάθησε να συγκεντρώση την ψυχραιμία του και ν' άναπαρασθήση όλα όσα του είχαν συμβη την ήμερα εκείνη που είχε διαβάσει το ήμερολόγιό του.

Και κατέληξε στο συμπέρασμα—πράγμα που ήταν κι' αλήθεια—ότι τα χειρόγραφα του παρεσύρθηκαν από το ρεύμα του άέρος που έσχηματίσθηκε τη στιγμή που ο Καραντέκ έμπαινε στο γραφείο του.

Επήγε στο παράθυρο, έκτύπησε ένα γύρω στόν πύργο για να ίδθί πού μπορεί να είχαν σταθί ίσως τα χειρόγραφα. Είδε τα δέντρα, τους θάμνους και τα λουλούδια κι' έφανόσθηκε ότι εκεί θα είχε φέρι ή πνοή του άνέμου τα χειρόγραφα του.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Έκαναν λεπτομερή έρευνα στο γραφείο του κόμητος.

‘Η τραγωδία τής ζήλειας

Μιά παράξενη ιστορία

Είμαι τρελλός ή μόνο ζηλιάρης;
Δέν ξέρω τίποτε, άλλ' υπέφερα φοβερά, ‘Η αλήθεια είνε πως έκανα μιάν άγρια τρέλλα, μά ή ζήλεια πού κόβει την άναπνοή, ή ό τρελλός έρωτας, ό προδωμένος, ό καταδικασμένος, ό πόνος ό άβάσταχτος πού νοιώθωμε, όλα αυτά δέν είνε άρκετά γιά νά μάς ρίξουν στό έγκλημα και στην τρέλλα, χωρίς νά είμοιστε στην πραγματικότητα, κακούργοι ή τρελλοί;
“Α! ‘Υπέφερα διαρκώς, υπέφερα βαριά, φοβερά.
‘Αγάπησα αυτή τη γυναίκα μ’ ένα πάθος τρελλό...

Κι’ όμως, νάνε αλήθεια, την αγάπησα; “Οχι. “Οχι. “Οχι. Είχε κατακτήσει την ψυχή μου και τό κορμί μου, τάχε άλλωσodέσει. Είμαι ένα «πράγμα» της. ‘Ανήκα στό χαμόγελό της, στη ματιά της, στό πρόσωπό της’ άλλ’ εκείνη, τη γυναίκα, τό «είναι» το κορμιού αυτού τό περιφρονώ, τό μισώ, τό συχαίνομαι, πάντοτε τό συχαίνωμουν’ γιατί είνε δόλια, κτηνώδης, διεφθαρμένη’ είνε ένα ζωο πού μέσα του δέν υπάρχει καθόλου ψυχή.
Οί πρώτες μέρες τής αγάπης μας ήσαν παράξενες. Στο πλευρό της έχανα τις δυνάμεις μου.

Σφίγγοντάς την στην άγκαλιά μου, κυττούσα τά μάτια κι’ έτρεμα, συγκλο-

Την απόθεσά κατά γής κι’ έπιασα τ’ άλλογο από τό χαλινάρι

νιζόμενος πιδ πολύ από την έπιθυμία νά σκοτώσω αυτό τό ζώο, παρά από τόν πόθο νά τό έχω πάντα δικό μου.
“Όταν περπατούσε μέσα στό δωμάτιο, ό κρότος κάθε ήματός της έφερνε κι’ έναν «ραδάσμο» στην καρδιά μου.
Μιά μέρα κατάλαβα πως είχε κουρασθή από την αγάπη μου. Τό είδα στα μάτια της, τ’ αδιάφορα και σκοτεινά.
“Ω! τό είδα, τό ένοιωσα, τό κατάλαβα άμέσως. Τελείωσαν όλα, όλα!
“Αν τής έκανα παρατήρησι, μου έλεγε:

—Ούφ! Είσαι άνυπόφορος!
Τότε έγινε ζηλιάρης, μά ζηλιάρης σαν σκυλί, πονηρός, δύσπιστος, υποκριτικός, ‘Ηξερα καλά πως σέ λίγο κάποιον άλλον θ’ άγαπούσε.
“Αρχισα νά ζηλεύω τόν ίδιο της τόν έαυτό’ ζήλευα την αδιαφορία της, τη μοναξιά της, τις κινήσεις της, τη σκέψη της, ζήλευα κάθε τι πού άνακάλυπτα μέσα της.

Είμαι τρελλός; “Οχι!
“Ενα βράδυ την ένοιωσα ευτυχισμένη. Κατάλαβα πως κάποιον καινούργιο πάθος ζούσε μέσα της. “Ημουν βέβαιος, άπολύτως βέβαιος.
Προσποιήθηκα πως δέν κατάλαβα τίποτα, άλλ’ ή προσοχή μου την έτύλιγε σαν δίχτυ.

Περίμενα μιάν έβδομάδα, δυό, τρείς μήνες. Και ξαφνικά έμάντεψα! Δέν είμαι τρελλός! Τ’ όρκίζομαι, δέν είμαι τρελλός!

—Πώς νά τό πω αυτό; Πώς νά σας δώσω νά τό καταλάβετε;

Νά πως τό κατάλαβα: “Ενα βράδυ, πού είχε γυρίσει από μιá μακρινή έκδρομή με τό άλλογο, έπεσε μπροστά μου, με τά μάγουλα κατκόκκινα, τό στήθος της πού χτυπούσε δυνατά, με τά μάτια σβυσμένα, πάνω σέ μιá πολυθρόνα.

‘Από τη βεράντα είδα τόν ύπηρέτη πού κρατώντας από τό χαλινάρι τό άλλογό της, τό ώδηγούσε στό σταύλο.

Κι’ εκείνη επίσης κυτούσε τό ζωο.

“Όλη τη νύχτα τό σκεπτόμουνα και μου φάνηκε πως έμπαίνα μέσα σέ μυστήρια πού ποτέ ως τότε δέν είχα υποψιασθή.

Ποιός ποτέ θά καταλάβη τις άπίστευτες ιδιοτροπίες τών γυναικών, και τούς άλλόκοτους πόθους των γιά τις πιδ παράξενες φαντασιοληξίες;

Κάθε πρωί έφευγε καλπάζοντας πάνω στό άλλογο, παραδιδόμενη στην ήδονή του ήλιγγου, και ξεχνώντας έμένα.

Τά κατάλαβα όλα! Ζήλευα τώρα τό άλλογο πού έκάλπαζε, έζήλευα τόν άνεμο πού χάιδευε τό πρόσωπό της, τά φύλλα πού την φιλούσανε στό πέραςμα της, τις άκτίνες το ήλιου πού πέφτανε μέσα από τά κλαριά στό πρόσωπό της.

“Όλα αυτά πού την έκαναν ευτυχισμένη, και πού την έκαναν αδιάφορη γιά μένα, τά ζήλευα.
“Αποφάσισα νά έκδικησώ. Τής έδείχτηκα περιποιητικός. Περίμενα τη μέρα και την ώρα. Παραφύλαγα.

Κάθε πρωί περνούσε από τό ίδιο μονοπάτι και βυθίζοτανε στό δάσος.
“Ενα πρωί βγήκα έξω μ’ ένα σχοινί στό χέρι και μ’ ένα πιστόλι κρυμμένο στόν κόρφο μου.

“Ετρεξα στό μονοπάτι κι’ έδεσα τό σχοινί από τούς κορμούς τών δέντρων. “Επειτα κρύφτηκα μέσα στις τούφες τών θάμνων.

“Άκουσα τό μακρινό καλπασμό της. “Επειτα την διέκρινα άνάμεσα στα δέντρα, πού έρχότανε με άφησμένα τά χαλινάρια. Δέν είχα γελαστή. Φαινότανε σαν μεθυσμένη από την ευτυχία.

Τό άλλογο σκόνταψε στην παγίδα μου κι’ αυτή έπεσε στην άγκαλιά μου.

Την απόθεσα καταγής, έπιασα τό άλλογο από τό χαλινάρι και με μιá σφαίρα στό αυτί τη σκότωσα, σαν νάταν άνθρωπος...

“Άλλ’ έπεσα κι’ έγώ καταγής, με τό πρόσωπο σχισμένο από δυό καμουτσικιές κι’ επειδή δέν ώρμούσε γιά νά με ξαναχτυπήσει, τής έριξα τη δεύτερη πιστολιά κατάστηθα.

Πέστε μου: Είμαι τρελλός;

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Ζωα πού προφητεύουν

“Ενα άλλογο τών άνθρακωρυχείων το Μάλκχαμ άποδείχθηκε έξυπνότερο από τόν άνθρωπο πού τ’ ώδηγούσε. “Εξαφνα, δίχως καμιά φανερή αίτία, τό άλλογο αυτό πού μετέφερε άνθρακον από τις ύπόγειες στοές επί έφτά χρόνια, ξεζούτηκε μόνο του κι’ άρνήθηκε νά έπιστρέψει στή στοά. “Όταν ό οδηγός του έπέστρεψε μόνος, δέν πρόφτασε νά προχωρήσει μερικά βήματα μέσα στη στοά κι’ έπεσαν μεγάλοι όγκοι χωμάτων και τόν κατεπλάκωσαν!

Είνε γνωστόν ότι τά ζωα συνήθως προαισθάνονται τόν επερχόμενο κίνδυνο, και πολλάκις σέ καθιζήσεις ύπογείων στοών άλλογα έχουν είδοποιήσει με τό φέροισμο και την δυσφορία τους τούς ανθρώπους.

Σέ μιá σχετική περίπτωση, ένας σκύλος μπουλντόγκ, τράβηξε τόν κύριό του από τό πανταλόνι έπίμονα και τόν ώδηγησησε μακριά από την άκτίνα μιās γέφυρας και μεγάλης βελανιδιάς κάτω από την όποιá βρισκόταν και π.ύ έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα κατέπεσε με πάταγο. Στην Μπούρμα, όπου οι έλέφαντες μεταφέρουν κορμούς δένδρων, ένα άπ’ αυτά τά ζωα άρνήθηκε νά διαβή μιá γέφυρα με τό βάρος του. ‘Επί τέλους οι κορμοί φορτώθηκαν σ’ ένα άμάξι πού τό τράβηξαν δυό βώδια. Μόλις όμως τό φορτίο βρισκόταν στη μέση, ή γέφυρα υπεχώρησε.

Σίγουρο κυνήγι

—Και τί δουλειές κάνεις τώρα;
—Πουλάω ό,τι χρειάζεται στους κυνηγούς.
—Ωστε άνοιξε όπλοπωλείο;
—“Οχι, καύμενε. Πουλάω σκοτωμένους λαγούς, όρντύκια κλπ.

Στό στόμα τών καρχαριών

Γιατί έσκότωσα τόν πλοίαρχο

“Όλοι περίμεναν πως ό Πώλ Μωρουά πού έσκότωσε τόν πλοίαρχο τής «Βρετανής» θά καταδικαζότανε σέ θάνατο. Τό έγκλημα ήτανε τόσο φανερό...

Κι’ όταν ό πρόεδρος τόν έκάλεσε ν’ άπολογηθή, τό άκροατήριο περίμενε ν’ άκούση τί ψευτιές θ’ άγοράζε ό κατηγορούμενος γιά νά έλαφρώσει τη θέσι του.

“Όλοι όμως έμειναν άκίνητοι, σαν καρφωμένοι στις θέσεις τους, νοιώθοντας ένα ρίγος φρίκης νά τους περνά ή κορμί, όταν άκουσαν την άπολογία του.

—Ερχόμουν από τη Μαδαγασκάρη — άρχισε νά λέη ό Μωρουά—μαζί με την γυναίκα μου και με τ’ άγοράκι μου, πού ήτανε τεσσάρων χρονών. Είχε προσβληθή εκεί κάτω από πυρετούς και τά πούλησα όλα γιά νά γυρίσω στη Γαλλία, γιά νά τό σώσω.

«Καθόμουνα με τη γυναίκα μου στό κατάρωμα, κρατώντας τό άρρωστο παιδί μας στην άγκαλιά μου. Πλάι στό πλοίο φαινόταν ένας μαύρος όγκος.

—“Ενας καρχαρίας! έπαιε ένας ναύτης.
—Νά κι’ άλλος!

—Κι’ άλλος! Κι’ άλλος!

—Αυτά τά σκυλόψαρα, έπρόσθεσε ένας άλλος, έχουνε δυνατή όσφρησι. Μυρίστηκαν φαίνεται τό άρνι πού ψόφησε σήμερα τό πρωί.

Οί έπιβάτες είχανε μαζευτή στην κουπάστ ή παρακολουθούσανε τό θέαμα. “Ενας ναύτης έφερε τό ψόφιο άρνι, και τώρριξε στη θάλασσα. Προτού προφθάσει ν’ άγγιξη τό νερό, οι καρχαρίες τό άρπάξανε με τά πελώρια στόματά τους.

—Μας άκολουθούν πάντοτε, έπαιε ένας άξιωματικός. Μήπως έμυρστήθηκαν κανένα άνθρωπινο μεζέ;

“Υστερα από λίγο, ένας ναύτης με είδοποίησε πως με ήθελε ό πλοίαρχος. Πήγα.

—Οί κανονισμοί μας άπαιτούν νά ενταφιάζεται κάθε νεκρός μέσα σέ 24 ώρες, μου έπαιε.

—Τι έννοείτε; έτραύλισα.

—Αύριο τό πρωί, μου έπαιε, στρέφοντάς μου την πλάτη.

Δέν κοιμήθηκα όλη τη νύχτα. Χαράμα τα βγήκα από τό κατάρωμα.

Οί καρχαρίες κυνηγιώντουσαν γύρω από τό πλοίο. Τά μάτια μου γέμισαν δάκρυα, μόλις τούς αντίκρυσα.

Γύρσα στην καμπίνα μου γιά νά κάνω συντροφιά τής γυναίκας μου πού την είχε τόσο συντρίψει ό θάνατος το παιδιού μας, ώστε φοβώμουνα γιά τη ζωή της.

Σέ λίγο άνοίγει ή πόρτα και παρουσιάζεται ό πλοίαρχος, ό υποπλοίαρχος και δυό ναύτες.

Χωρίς νά μου πουνε λέξι, άρπαξαν τό παιδάκι μου και τό τύλιξαν μέσα σ’ ένα άσπρο πανί.

—Πλοίαρχε! το φώναξα. Για τό Θεό! Δέν θά τό κάνης αυτό τό έγκλημα!...

“Η γυναίκα μου, τρελλή από τό θυμό της, γιά την άρπαγή το παιδιού μας, ρίχτηκε άπάνω στόν πλοίαρχο, πού άμέσως παρέδωσε τό πτώμα στους δυό ναύτες και τούς διέταξε ν’ άπομακρυνθούν.

Με την άπότομη κίνησι πού έκαναν ξεσκεπάστηκε τό ξανθό του κεφαλάκι και στό πρόσωπό του μου φαίνεται πως είδα ζωγραφισμένη την άπελπισία γιά την τύχη πού τό περιμενε.

Οί καρχαρίες έπλεαν γύρω από τό πλοίο κι’ ή θάλασσα άφριζε από τά πηδήματά τους.

—Γιά τελευταία φορά, πλοίαρχε, το φώναξα, σου λέω πως δέν πρέπει νά κάμης αυτό τό έγκλημα. Όόχη άσχημα άποτελέσματα γιά όλους σας.

—Πρέπει νά τελειώωμε, έπαιε εκείνος με ψυχρή φωνή κι’ έκαμε ένα νόημα.

Μέσα από την άνοιγμένη πόρτα τής καμπίνας, είδα τούς ναύτες πού πετούσανε τό παιδί μου στη θάλασσα.

“Ετρεξα σαν τρελλός.

“Εσκυφα από την κουπάστ ή. “Ενας καρχαρίας τώχε άρπάξει.

Είδα τη φρικώδη σκηνή το διαμελισμού το παιδιού μου και μου φάνηκε πως τό άκουσα νά φωνάζη και νά μου ζητάη βοήθεια.

“Η γυναίκα μου λιγοθύμησε.

Μου φαινότανε πως όλα χάνονταν γύρω μου. Τρελλός από άπελπισία έβγαλα τό πιστόλι μου, ρίχτηκα άπάνω στόν πλοίαρχο κι’ άδειασα όλες τις σφαίρες στό πρόσωπό του.

Τώρα είμαι έτοιμος νά όποστώ τας συνεπείας το νόμου.

“Ο ίδιος ό εισαγγελέας έκανε πως σκουπίζει τα γυαλιά του, γιά νά κρύψη τη συγκίνησή του. “Ο πρόεδρος και οι δικασταί είχανε γίνει κάτωχροι σαν νεκροί.

“Ενα τέταρτο άργότερα, ό Πώλ Μωρουά έκηρύσσεται άθώος.

ΚΛΩΝΤ ΓΑΡΡΕΡ

Δέν χρειαζόταν

—Νομίζω, ότι σοφ είχα πη κάτω γι’ αυτό τόν τόν λάκκο, έπαιε ένας ‘Ιρλανδός σ’ ένα φίλο του πού είχε πέσει πρό όλίγου μέσα σ’ αυτόν.

—Δέν ήταν άνάγκη, το άπάντησε ό φίλος του. “Όπως είδες, τόν βρήκα μόνος μου!...

Ο κλέφτης τών γυναικῶν

(αυτοτελής)

—Τζόε, έπεθύμησα τὸ Λονδῖνα
—Καὶ δὲν πᾶμε ἓνα ταξιδάκι, κύριε Κόξ;
—Αὐτὸ συλλογιζόμουνα τώρα.
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη χτύπησε δυνατὰ 3 φορὲς τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.
—'Αλλά...φαίνεται ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ φύγωμε, Τζόε...
Πράγματι ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε, ἓνας νέος κάτωχρος, μὲ τὰ μαλλιά ἀνω κάτω, μὲ τὴ θλίψη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του, ἐμπήκε τρικλίζοντας σχεδὸν μὲσα στὸ γραφεῖο τοῦ Τόμ Κόξ.
—Ποιὸς εἶνε ὁ Τόμ Κόξ; ρώτησε, κυττάζοντας ἐναλλάξ τοὺς δυὸ ἄντρες.
—'Εγὼ εἶπε ὁ Κόξ. Καθῆστε, καθῆστε. Τί ἔχετε καὶ εἰσθε τόσο πολὺ ταρναγμένους;
—Ταραγμένος; Πῶς δὲν ἔχω ἀκόμα τρελλαθῇ...
—Τόσο σοβαρὸ εἶνε τὸ ζήτημα ποὺ σὰς φέρνει ἐδῶ;
—Σοβαρώτατο, τρομερό, πρωτάκουστο.
'Ακούστε, βρῆκα τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου σκοτωμένη. Σκοτωμένη δὲν εἶνε τίποτα, ἀποκεφαλωμένη μέσα σ' ἓνα ντουλάπι.
—Πρωτάκουστο... Ποῦ καθόταν ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας;
—Στῆς κυρίας Πλαντὸν τὸ σπίτι. 'Η Πλαντὸν νοικιάζει δωμάτια. 'Εκεῖ κατοικοῦσα κι' ἐγὼ καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου σὲ δυὸ χωριστὰ δωμάτια. "Ω! πῶς πιά... Σβύσαν τὰ ὄνειρα... τί φρίκη, τί φρίκη...
—'Ησυχάστε, εἶπε ὁ Κόξ, καὶ διηγηθῆτε μου τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους.
—Νὰ σὰς τὰ πῶ... Θὰ μὲ βοηθήσετε,

κύριε Κόξ, θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ἐκδικηθῶ...
—Σὰς τὸ ὑπόσχομαι...
—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.
Σκέπασε τὰ μάτια του ποὺ εἶχαν δακρῦσει καὶ ἐξακολούθησε.
—'Εγὼ εἰμαι ἓνας ὑπάλληλος τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, ἐκείνη ἦταν μοδίστρα. Μία μέρα τὴ συνάντησα στὴ σκάλα. Μὲ τὴ πρώτη ματιά ἀγαπήθηκα καὶ ὑποσχεθῆκαμε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον ὅτι θὰ παντρευώμαστε τὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ παίρναμε καὶ οἱ δυὸ μᾶς ἄδεια.
Κάθε πρωτὴ τὴν περιμένα κάτω στὴν ἐξώπορτα, γιατί σὰς βεβαίω, κύριε Κόξ, ὅτι ποτὲ οὔτε ἐκείνη οὔτε ἐγὼ πῆγε ὁ ἓνας στὸ ἄλλο τὸ δωμάτιο. Σεβόμαστε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Χθὲς τὸ βράδυ τὴ συνώδεψα πάλι ὅπως συνήθως μέχρι τὴν πόρτα, καὶ σήμερα τὸ πρωτὴ τὴν περιμένα στὴν ἐξώπορτα. Συναντώμεθα ἀκριβῶς στὴς 7 1/2 κάθε μέρα καὶ τὴν πῆγαινα μέχρι τὸ ἐργοστάσιο ποὺ δούλευε. Σήμερα ὅμως πέρασαν οἱ 7 1/2, ἦρθαν οἱ 8 καὶ δὲν κατέβηκε. Ρώτησα τὴν κ. Πλαντὸν μήπως τὴν εἶδε νὰ κατεβῇ ἐνωρίτερα, ἀλλὰ μοὶ ἀπάντησε ὅχι. 'Ηρθαν οἱ 8 1/2, οἱ 9, δὲν βαστοῦσα περισσότερο. «Κυρία Πλαντὸν, εἶπα, ἀσφαλῶς κάτι θὰ συμβαίνει στὴ Μαργαρίτα». «Πιθανὸν νὰ εἶνε ἀδιάθετη», μοὶ εἶπε.
'Ανεβήκαμε τότε τὴ σκάλα μαζί. Χτυπήσαμε, χτυπήσαμε, καμμιὰ ἀπάντησι. Τότε ἡ κυρία Πλαντὸν ἔβαλε τὸ κλειδί της κι' ἄνοιξε. Τὸ δωμάτιό της ἦταν τακτοποιημένο καὶ τὸ κρεβάτι ἄθικτο, σάν νὰ μὴν εἶχε μὴ καθόλου μέσα ἀπὸ χθὲς. Κόττασε τριγύρω μου καὶ ξαφνικὰ βρῆκε στὸ πάτωμα...αἷμα. Αἷμα ποὺ ἔσταζε ἀπὸ τὴν ντουλάπα. 'Ανοίγω τὴν τουλάπα καὶ βλέπω κουλουριασμένη, χωρίς κεφάλι τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου. "Ω! σάν τὸ συλλογίζομαι...

—Εἰδοποιήθηκε ἡ ἀστυνομία;
—Μάλιστα, τώρα εἶνε ἐκεῖ. 'Εγὼ ὅμως ποὺ εἶχα ἀκούσει τόσα πολλὰ γιὰ τὰ κατωρθώματά σας ἔτρεξα ἀμέσως νὰ σὰς βρῶ. Θὰ μὲ βοηθήσετε δὲν εἶν' ἔτσι κύριε Κόξ;
—'Ο Κόξ ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, σηκώθηκε, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ εἶπε:
—Πᾶμε.

ΤΟ ΑΚΕΦΑΛΟ ΠΤΩΜΑ

—'Όταν οἱ τρεῖς ἄνδρες, ὁ Τόμ Κόξ, ὁ Τζόε καὶ ὁ Μαρτὲν ἐφθασαν στὸ σπίτι τῆς κ. Πλαντὸν, τὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς ἦταν γεμάτο ἀστυνομικούς.
"Ἦδη εἶχαν ληφθῇ οἱ καταθέσεις τῆς νοικοκυράς, καὶ ὁ ἱατρὸς εἶχε πιστοποιήσει ὅτι τὴν Μαργαρίτα τὴν εἶχαν ναρκώσει προτοῦ τὴν ἀποκεφαλίσουν.
Μόλις μῆκε ὁ Τόμ Κόξ ὅλοι ὑπεχώρησαν μὲ σεβασμό.
—'Ο Κόξ ἔρριξε μιά ματιά στὸ ἀκέφαλο πτώμα ποὺ βρισκόταν στὸ πάτωμα καὶ προχώρησε στὸ κρεβάτι.
'Ανασήκωσε τὰ σκεπάσματα, κύτταξε τὰ σεντόνια, ἀκούμπησε σχεδὸν τὴ μύτη του ἐπάνω στὰ μαξιλλάρια καὶ ψιθύρισε:
—Χλωροφόρμιο!
Μετά ἔρριξε μιά ματιά κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ εἶδε ἓνα ζευγάρι παπούτσι καὶ ἓνα ζευγάρι παντόφλες. Γύρισε πρὸς τὸν Μαρτὲν καὶ ρώτησε:
—Θυμώσατε τί παπούτσια φοροῦσε ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας;
—Μάλιστα. "Ενα ζευγάρι μαῦρα γοβάκια, αὐτὰ ποὺ βρίσκονται ἐδῶ, κι' ἓνα ζευγάρι μπέζ...
—Μόνον;
—Μόνο.
—Μὰ τὸ πτώμα δὲν φορᾷ παπούτσια ὑπέζ.

—Πῶς;
Πράγματι, τὸ ἀκέφαλο πτώμα φοροῦσε ἓνα ζευγάρι καφεῖ παπούτσια μὲ κορδόνια.
—Μὰ αὐτὰ... "Οχι, δὲν τὰ ἔχω δῆ ποτὲ αὐτὰ τὰ παπούτσια...
—Τὸ φόρεμα ποὺ φορεῖ τὸ πτώμα εἶνε τῆς ἀρραβωνιαστικίᾱς σας;
—Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδα ποτὲ νὰ φορῇ ροζ ἀσπρόρρουχα.
—Αὐτὸ βλέπω κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Κόξ, ὅτι τὸ φόρεμα δὲν ταιριάζει καθόλου μὲ τὰ ἐσώρρουχα. Μιά κοπέλλα ποὺ ἐργάζεται σὲ οἶκο Μόδας, φαντάζομαι πὼς θὰ ντυνόταν μὲ γούστο.
—Βέβαια, ἦταν πολὺ κοκέττα, εἶπε ὁ Μαρτὲν.
—Κάτι ἄλλο, κύριε Μαρτὲν. Γιὰ κутάχτε τὰ χέρια της. Τὸ πτώμα φέρει μιά μεγάλη ἐλῆν ἐδῶ στὸ ἀριστερὸ χεῖρ. Θυμώσατε νὰ τὴν εἶχε αὐτὴ τὴν ἐλῆν ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας;
—"Οχι, κύριε Κόξ, δὲν εἶχε ἐλῆν. Αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω ἐνὸρκως.
—'Ο Μαρτὲν ἔπιασε τὰ δυὸ χέρια τοῦ πτώματος καὶ ἄρχισε νὰ τὰ παρατηρῇ προσεκτικὰ.
Μετά ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ:
—Τὰ χέρια αὐτὰ δὲν ἀνήκουν στὴν Μαργαρίτα.
—Τότε εἶπε ὁ Κόξ, τὸ πτώμα ποὺ ἔχομε μπροστὰ μας δὲν ἀνήκει στὴν Μαργαρίτα Λεμπλιάν.
—Καὶ ἡ Μαργαρίτα; εἶπε κατὰπληκτος ὁ Μαρτὲν.
—"Α! αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Πάντως ἡ Μαργαρίτα ἐχλωροφορμήθη καὶ ἀπῆχθη. Μετὰ ἔφεραν ἐδῶ αὐτὸ τὸ ἀκέφαλο πτώμα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΠΕΡΙΠΛΕΚΕΤΑΙ

Τὸ πτώμα μετεφέρθη στὸ νεκροτομεῖο. 'Ο Κόξ εἶχε κάνει ἤδη τὴν πρώτη μεγάλη ἐπιτυχία του. 'Ο Μαρτὲν ἦταν ξετρελλανμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ του ποὺ ἡ Μαργαρίτα του δὲν ἦταν τὸ πτώμα ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἡ

ἀησχρία δὲν ἐγκατέλειπε γιατί δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν ἡ Μαργαρίτα.
—Τζόε, εἶπε ὁ Κόξ, ὅταν ἐπέστρεψαν στὸ σπίτι. Προβλέπω σκληρὸν ἀγῶνα. Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ κακοῦργημα δὲν εἶνε κοινὸς ἐγκληματίας. 'Αλλὰ οὔτε καὶ τὸ σύστημα τῆς ἀντικαταστάσεως εἶνε νέο. 'Η ἀστυνομία βέβαια θὰ πάρῃ ἀποτυπώματα, ἀλλὰ νὰ εἰσαι βέβαιος ὅτι δὲν θ' ἀνακαλύψῃ τίποτα. Τὸ ἀπόγευμα θὰ πᾶμε νὰ κάνωμε ἓναν ἔλεγχο διαμονῆς στὸς ἄλλους συγκατοίκους τοῦ σπιτιοῦ.
—Συλλογίζομαι τὴ χαρὰ τοῦ κακομοίρη τοῦ Μαρτὲν, ὅταν ἀνακαλύψατε ὅτι δὲν ἦταν ἡ Μαργαρίτα του.
—Ποιὸς ξέρεῖ ὅμως τώρα, ἂν δὲν κινδυνεύει περισσότερο.
Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα ὁ Τόμ Κόξ μαζί μὲ τὸν Τζόε ἐπῆγαν στὸ σπίτι τῆς κυρίας Πλαντὸν.
—Ποιὸς κάθεται στὸ πρῶτο δωμάτιο;
—'Ο κύριος Μαρτὲν.
—Στὸ δεύτερο;
—"Ενας δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ὁμῶς λείπει πρὸς ἐβδομάδος. "Εχει πάει ταξιδί γιὰ τὴν ἐφημερίδα του.
—Στὸ τρίτο, ξέσκαμε, ἡ Μις Μαργαρίτα, ἀλλὰ στὸ τέταρτο;
—Στὸ τέταρτο ὁ κύριος Λακούρ.
—Λακούρ; Τὴν ἀνθρώπος εἶνε αὐτός;
—"Ενας ἡσυχὸς ἀνθρώπος. Μπαίνει βγαίνει διαρκῶς, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα. Ποτὲ δὲν λείει καλημέρα.
—Εἶνε ἐπάνω τώρα;
—"Οχι. Βῆκε πρωτὴ—πρωτὴ.
—Τὴν ὥρα συνήθως ἐπιστρέφει;
—Μᾶλλον κατὰ τὸ βραδάκι.
—'Ο Κόξ φανόταν συλλογισμένος καὶ ξαφνικὰ ψιθύρισε «Λακούρ, δὲν τὸ ἔχω ξανακούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα».
—Στὸ ἄλλο δωμάτιο;
—Μιά γρηὴ δασκάλα.
—Θὰ σὰς παρακαλοῦσα κάτι κυρία Πλαντὸν.

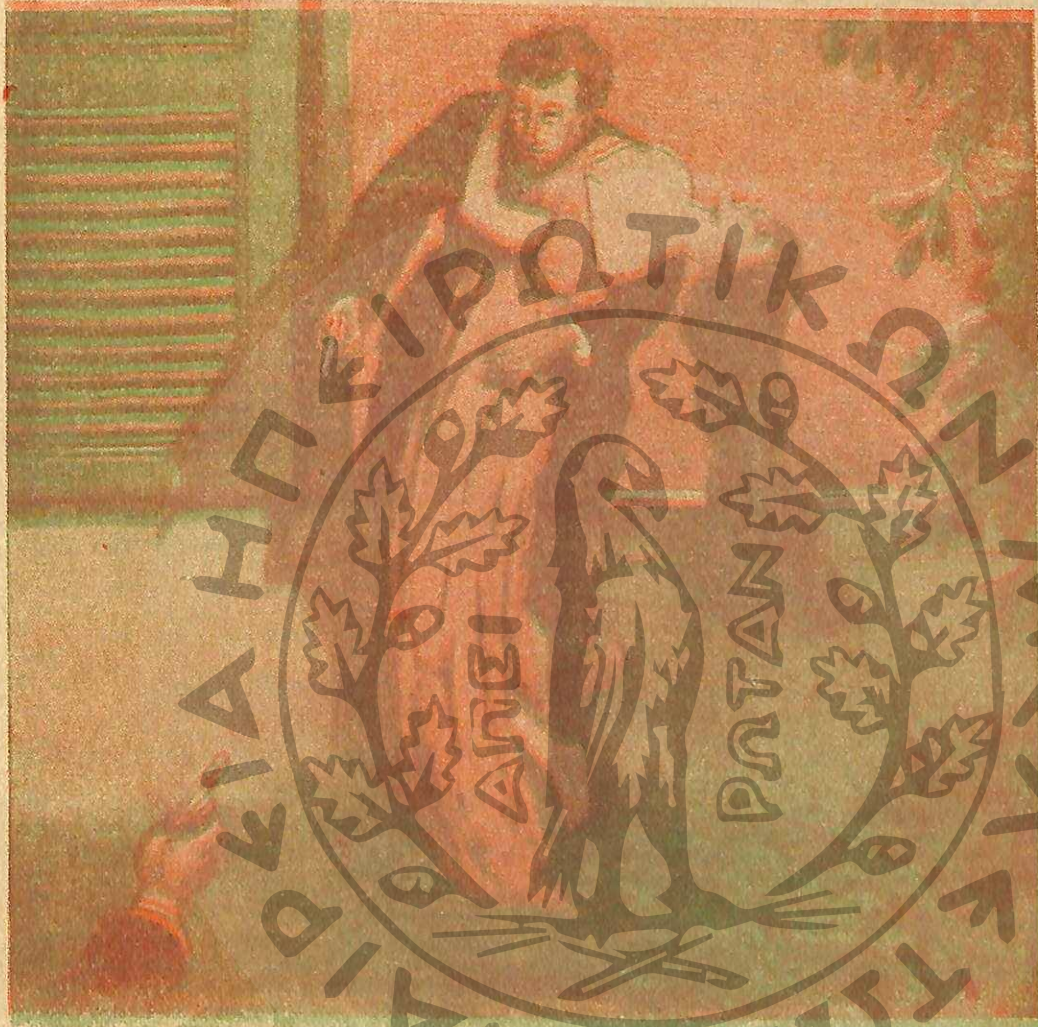
—Εὐχαριστῶς, κύριε, ὅτι θέλετε.
—Μπορεῖτε νὰ μοὶ τηλεφωνήσετε μόλις ἐπιστρέψῃ ὁ κύριος Λακούρ;
—Εὐχαριστῶς...
—Καὶ πρὸ πάντων, νὰ μὴν πῆτε σὲ κανένα τίποτα. Τώρα θὰ μπορούσατε νὰ μοὶ δείξετε ὅλα τὰ δωμάτια;
—Περάστε. "Εχω ὅλα τὰ κλειδιά ἐδῶ. Μπήκανε σὲ ὅλα τὰ δωμάτια μὲ τὴ σειρά. Τὸ ἐρευνητικὸ μάτι τοῦ Κόξ παρατηροῦσε κάθε λεπτομέρεια καὶ τὴν ἐσημείωνε.
—'Όταν μπήκανε στὸ δωμάτιο τοῦ Λακούρ, βρῆκεν κι' ἐκεῖ ἓνα ἄλλο δωμάτιο ἴσως πιὸ φτωχὸ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Δυὸ ἀλλαξιὲς ροῦχα κρεμώνταν σ' ἓνα καρφί. 'Ο Κόξ τις ἐψάξε, δὲν βρῆκε τίποτα, ἐκτός ἀπὸ ἓνα εἰσιτήριο ἐπιστροφῆς σιδηροδρόμου. 'Ο τόπος ἐκδόσεως ἦταν τὸ Λαρέν, ἓνα μικρὸ χωριουδάκι. Μέσα στὴ λεκάνη ποὺ ἔρριχνε τὰ νερά βρισκόταν μιά ἐτικέττα ποὺ ἔγραφε: "Φαρμακεῖον Ζεράρ—Κλαρίς.
Συλλογίστηκε ὅτι τὸ Κλαρίς βρισκόταν κοντὰ στὸ Λαρέν.
Τίποτ' ἄλλο δὲν βρῆκε. 'Αλλὰ μήπως κι' αὐτὰ τὰ δυὸ μικροπραματάκια ἦσαν καμμιὰ ἐνδειξίς; Ποιὸς ξέρεῖ; Τὸ δωμάτιο τοῦ Λακούρ ἦταν ἀκριβῶς δίπλα στὸ δωμάτιο τῆς Μαργαρίτας. 'Εχτύπησε τὸ δάχτυλό του ἐπάνω στὸν τοῖχο ποὺ συγκοινωνοῦσε. "Ακουσε ἓναν ξερὸ παράξενο κρότο. "Ο τοῖχος δὲν ἦταν πέτρινος; 'Απὸ ξύλο; Οὔτε. "Ο ἦχος ἦταν μαῦλον μετάλλινος.
—Δὲν μοὶ λέτε, κυρία Πλαντὸν, μπορεῖτε νὰ μοὶ φέρετε ἓνα ποτήρι νερό;
—Εὐχαριστῶς, πηγαίνω ἀμέσως.
—Αὐτὸ ἤθελα κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Κόξ στὸν Τζόε. "Ηθελα νὰ τὴν ξεφορτωθῶ γιὰ μιά στιγμὴ.
Καὶ πηδώντας σάν αἴλουρος κοντὰ στὸ κρεβάτι, τὸ τράβηξε πρὸς τὰ ἔξω. Αὐτὸ ἦταν. Πίσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἐπάνω σ' αὐ

τὸν τὸν τοῖχο ὑπῆρχε μιά τρύπα. Τότε κατὰλαβε γιατί μέσα στὸ συρτάρι τοῦ τραπέζι ὑπῆρχε μιά μανιβέλλα αὐτοκινήτου. Τὴν πῆρε ἀμέσως, τὴν τοποθέτησε στὴν τρύπα κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ. "Ω, τοῦ θαύματος, ὁ τοῖχος γύρισε, ξεδιπλώθηκε καὶ σὲ λίγο τὰ δυὸ δωμάτια ἐγίνηκαν ἓνα μεγάλο. Γύρισε πίσω τὴ μανιβέλλα καὶ ὁ τοῖχος ἐξανέλεισε.
—Τὸ νερό σας.
—Εὐχαριστῶ. Μήπως ξέρετε, κυρία μου ἂν αὐτὸ τὸ δωμάτιο συγκοινωνεῖ μὲ τ' ἄλλο;
—"Οχι, καθόλου. Δὲν ὑπάρχει πόρτα.
—Δὲν μοὶ λέτε, πρὶν ἔρθῃ ὁ κύριος Λακούρ, ποιὸς καθόταν ἐδῶ;
—Δὲν πρόφθασα. 'Εγὼ τώρα τελευταῖα τὸ νοικιάσκα καὶ γιὰ νὰ βγάλω τὰ ἔξοδά μου ἐπικοινωνοῦσα τὰ δωμάτια.
—Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ;
—'Ο τραπεζίτης Λαφόρ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΛΑΚΟΥΡ

Μ' ἓνα τηλεφώνημα ὁ Κόξ στὸν τραπεζίτη Λαφόρ κατάρθωσε νὰ μάθῃ ὅτι τὸ διαμέρισμα αὐτὸ εἶχε φτιαχτῇ κατὰ παραγγελίαν γιὰ ἓνα ζωγράφο ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ ἀτελιέ. Εἶχε φτιάσει τὸν κινητὸ μετάλλινον τοῖχο γιὰ νὰ ἐνώνῃ τὰ δυὸ δωμάτια σ' ἓνα κι' ἔτσι νὰ χρησιμοποιῇ τὸ διαμέρισμα γιὰ τις ἐκθέσεις του.
'Αρα, τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἀναμφιβόλως τὸ ἤξερε ὁ Λακούρ, ἀφοῦ μέσα στὸ συρτάρι του βρισκόταν μιά μανιβέλλα. 'Η μανιβέλλα ὅμως αὐτὴ ἀνῆκε σὲ αὐτοκίνητο. 'Ο Λακούρ δὲν φανόταν τόσο πλούσιος γιὰ νὰ ἔχῃ καὶ αὐτοκίνητο. Μήπως τότε ἦταν σωφῆρ; 'Επληρώθηκε ἀμέσως στὴν Τροχαία Κίνηση κι' ἐπληροφορήθηκε ὅτι κάποιος Λακούρ ἐργαζόταν σ' ἓνα γκαράζ ὡς σωφῆρ.
'Αμέσως ὁ Τόμ Κόξ τηλεφωνεῖ στὸ γκαράζ ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποδείξει καὶ πα

ρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλουν τὸν Λακούρ μ' ἓνα αὐτοκίνητο, γιατί θέλει νὰ κάμῃ μιά ἐκδρομὴ.
—Δυστυχῶς, δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ Λακούρ.
"Εφυγε σήμερα τὸ πρωτὴ μ' ἓνα φορτηγό.
—Καὶ γιὰ ποῦ;
—Γιὰ τὸ Λεμπλιέ.
—Εὐχαριστῶ.
Τὸ Λεμπλιέ βρισκόταν δέκα χιλιόμετρα μετὰ τὸ Λαρέν.
—Τζόε, φεύγομε.
—Γιὰ ποῦ;
—Γιὰ τὰ περιχώρα. Πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν Λακούρ.
—Καὶ ποῦ θὰ τὸν βροῦμε;
—Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τρία χωριά: Κλαρίς—Λαρέν—Λεμπλιέ.
Τὴν ἄλλη μέρα πρωτὴ—πρωτὴ πῆρναν τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Κλαρίς.
Κατέβηκαν στὸ σταθμὸ, κι' ἀφοῦ ἀφῆσαν τὸν κόσμο νὰ φύγῃ ἐτράβηξαν γιὰ τὸ χωριό. Μέσα στὴν πλατεῖα βρισκόταν τὸ μαγαζὶ τοῦ φαρμακοποιοῦ Ζεράρ.
'Ο Τόμ Κόξ ἐμπήκε μέσα.
—'Εχω μιά πρόσκλησι ἀπὸ τὸ φίλο μου τὸ Λακούρ, μήπως ξέρετε ποῦ εἶνε τὸ σπίτι του;
—Λακούρ... Λακούρ δὲν ἔχομε κανένα Λακούρ ἐδῶ στὸ χωριὸ μας.
—Πῶς.. μήπως κάθεται τότὲ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ κοντινὰ χωριά; Εἶπε ἓνας κύριος μὲ μικρὸ μουστακάκι, φαλακρὸς κοντός.
—Μὰ τότε θὰ λέτε γιὰ τὸ Βυτούρ.
—"Α, ναι, πῶς τὸ ξεχνᾷ! Βέβαια, Λακούρ εἶνε τὸ παρατσούκλι ποὺ τοῦ ἔχομε βγάλει... Μάλιστα, μάλιστα Βυτούρ.
—Κάθεται στὸ Λεμπλιέ. 'Αριστερὰ πρὸς τὸ βόθος, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔχει τὴν ἐπαυλὶ του.
—Καὶ πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ πᾶμε στὸ Λεμπλιέ;
—Μὲ τ' αὐτοκίνητο.
—Εὐχαριστῶ.

Ο Τόμ—Κόξ με το Τζόε βγήκαν από το φαρμακείο, πήραν ένα αυτοκίνητο και τράβηξαν για το Λεμπλιέ.

Επειτα, ακριβώς, από μισή ώρα μπήκαν στο Λεμπλιέ. Πληρώσαν κι' έδιωξαν το σωφέρ...

Σύμφωνα με τις οδηγίες του φαρμακοποιού διέκριναν την έπαυλι από μακριά.

Σταμάτησαν όμως προηγουμένως σε μια άλλη έπαυλι και ρώτησαν τον κηπουρό.

—Δέν μάς δείχνεις, σε παρακαλούμε, την έπαυλι του κυρίου Βυτούρ;

—Αυτή ακριβώς που είναι πίσω από τη δική μας.

Ο Τόμ Κόξ με τον Τζόε προχώρησαν τότε με μεγάλη προσοχή.

—Τζόε, έσύ θα μείνεις απ' έξω. Δεν θα εγκαταλείψεις την εξώπορτα, αν δεν με δής να βγαίνω, ή δεν ακούσης συνθηματικά σφυρίγματα.

Ο Τόμ τότε διάλεξε ένα χαμηλό τοίχο, πέταξε ένα σκονιλι μεταξωτό που έφερε πάντοτε δεμένο στη μέση του και πιάστηκε από ένα κλαρί. Μ' ένα πήδημα βοέθηκε μέσα στον κήπο κι' έπεσε με την κοιλιά στο χόμα.

Η έπαυλις ήταν από όλα τα μέρη κλειστή.

Προχώρησε με τα τέσσερα μέχρι την πόρτα. Ήταν κλειστή. Κότταξε τα παράθυρα. Κάποιο ήταν μισοανοιγμένο. Το έσπρωξε, άνοιξε το τζάμι και πήδησε μέσα. Βρέθηκε σ' ένα σαλόνι. Δεν πρόφθασε όμως να κάνει τρία βήματα και μια σφαίρα έσφύριξε πάνω από το κεφάλι του.

—Αδέξιε, φιδύρισε ο Τόμ, κι' έπεσε χόμα.

Προσποιήθηκε τον χτυπημένο για να προσελκύσει εκείνον που πυροβόλησε.

—Αδικά όμως περιμενε τόσο ώρα.

Ξαφνικά άκουσε απόμακρυσμένες γυναικείες φωνές.

Σηκώθηκε απότομα και πήγε να βγί από το σαλόνι. Η πόρτα όμως ήταν κλειστή.

Οι φωνές εξακολουθούσαν.

Με μια σπρωξιά έρριξε κάτω την πόρτα. Προχώρησε στο ένα, έπειτα στο άλλο δωμάτιο. Όλα ήταν κενά. Τέλος κατέληξε στην κουζίνα. Άκουσε βήματα. Πήδησε από το παράθυρο και κρύφτηκε. Τότε είδε κάποιον να κουβαλά στον ώμο του μια νέα και να πηδά τον τοίχο.

Πυροβόλησε, αλλά η σφαίρα του αλλού πιά γρήγορη του πέταξε μακριά το περιστρόφο και του πλήγωσε το χέρι.

—Κανάγια, μούγγρισε ο Τόμ.

Ο Βυτούρ—Λακούρ, γιατί αυτός ήταν με το σώμα της γυναίκας στον ώμο, έτρεξε άμέσως στο γκαράζ και άφου πέταξε τη γυναίκα μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, ανέβηκε στο βολάν και τράβηξε για την εξοδο.

Ο Τόμ έτρεξε προς τα εκεί και μόλις πρόφθασε να καβαλήση στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου.

Το αυτοκίνητο πέρασε ακριβώς δίπλα στον Τζόε που ήταν κρυμμένος μέσα σ' ένα αulάκι. Έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα.

Κολλημένος στο αυτοκίνητο με το χέρι που έσταζε αίμα προσπαθούσε ν' ανασηκωθεί ο Κόξ για να δει από το παραθυράκι τι γινότανε μπρός στο βολάν.

Πράγματι η γυναίκα είχε συνέλθει και κούτταζε σαν τρελή άριστερά και δεξιά.

Ο Κόξ θα μπορούσε με το πιστόλι να τοβ τινάξει τα μυαλά σπών άερα, αλλά το αυτοκίνητο θα έμενε ακυβέρνητο και κείνος δεν θα μπορούσε να προφτάση για να άποφευχί το δυστύχημα.

Την έλπιδα την εσήπριζε μονάχα όταν θα φθάνανε σε κανένα χωριό. Τότε θα έγινε στον κόσμο και θα κινούσε την

περιέργεια ζητώντας βοήθεια.

Το αυτοκίνητο όμως προχωρούσε άναμέσα στα μονοπάτια και στα χωράφια και ο Κόξ έκινδύνευε διαρκώς να πέση χόμα.

Ξαφνικά το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά σ' ένα δάσος.

Ήταν τόσο απότομο το σταμάτημα που ο Κόξ έπεσε καταγής.

Κρύφτηκε τότε πίσω από το φτερό.

Ο Λατούρ έδωσε μια γροθιά στη νέα και τη ζάλισε. Την πήρε τότε στα χέρια του και προχώρησε προς τα δένδρα.

Σκυμμένος και πονώντας από το πληγωμένο του χέρι, τον ακολουθούσε ο Τόμ Κόξ.

Επειτα από έκατό βήματα άπέθεσε χόμα τη γυναίκα, την έδεσε καλά, τη σκέπασε με χορτάρια και της έβαλε ένα μαντήλι στο στόμα.

—Άλτ! ή πυροβολώ, φώναξε ο Τόμ Κόξ.

—Πυροβολώ κι' εγώ, άπάντησε ο Βυτούρ, και μια σφαίρα πέρασε δίπλα από τ' αυτή του Κόξ.

Αλλά ή σφαίρα του Τόμ Κόξ τον πέτυχε στο γόνατο και τον κύλισε χόμα.

Σε δυο λεπτά του είχε φορέσει ένα ζευγάρι χειροπέδες.

Αφού έλυσε τη νέα, της έρριξε λίγο νερό από ένα ρυάκι που κυλούσε δίπλα του και τη συνέφερε.

—Πού βρίσκομαι;

—Εν άσφαλεία.

—Δέν σάς γνωρίζω.

—Σας γνωρίζω εγώ, Μαργαρίτα, ο άρραβωνιαστικός σας Μαρτέν σας περιμένει.

Τη στιγμή εκείνη είδανε από μακριά να έρχεται όλοταχώς ένα αυτοκίνητο.

Ήταν ο Τζόε που κουβαλούσε την άστυνομία του χωριού.

Ο κακούργος παραδόθηκε στην άσφαλεία.

Από την έρευνα που γίνηκε στην έπαυλι του, άπεδείχθη ότι ο Βυτούρ ή Λακούρ δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Ήταν ένας Ρώσος Τσιρόσκι όνόματι, δραπετής των κατέρων, ο όποιος έπωφελήθηκε με την ρωσική επανάσταση και έκλεψε, έλήστεψε, ήρθε δε με πολλά χρήματα στη Γαλλία.

Εκεί αγόρασε την έπαυλι στο χωριό.

Στο Παρίσι όμως όπου καθόταν τις περισσότερες μέρες της έβδομάδος και εργαζόταν ως σωφέρ, όταν του τύχαινε να πάρη άγώνι καμιά κυρία που φανταζόταν ότι είχε χρήματα ή φορούσε πολυτελή κομμήματα, τη χλωροφορμούσε, την έρριχνε στο βάθος του αυτοκινήτου και την πήγαινε στην έπαυλι του.

Εκεί άφου την έλήστευε, την έκανε κουμάτια και την πετούσε σ' ένα βαθύ λάκκο που είχε σκάψει στο υπόγειο.

Ενα από τα θύματά του ήταν το άποκεφαλισμένο πτώμα, όπως έπίσης θα γινόταν και ή Μαργαρίτα, αν δεν έπενέβαινε ο διάσημος ντέτεκτιβ Τόμ Κόξ.

ΤΕΛΟΣ

—ο—

Χιούμορ

Η ΣΚΗΝΗ Σ' ΕΝΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

ΠΕΛΑΤΗΣ.— Λυπάμαι πολύ, αλλά δεν κρατώ μαζί μου λεφτά για να πληρώσω. Τώρα τι πρόκειται να γίνει;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ.— Μην ανησυχείτε, κύριε. Δεν πρόκειται να σας κάνω τίποτα. Άπλούστατα θα γράψωμε τ' όνομά σας στον τοίχο για να το θυμάσαστε, και την άλλη φορά που θα έλθετε, πληρώνετε...

ΠΕΛΑΤΗΣ (έντρομος).— Πώς! Θα

γράψετε τ' όνομά μου στον τοίχο για να το δούν όλοι οι γνωστοί μου που συχνάζουν στο μαγαζί σας; Πώς είναι δυνατόν να μ' έκθέσετε έτσι;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (καθησυχαστικά).— Δέν θα σας έκθέσωμε κύριε. Τ' όνομά σας θα το σκεπάζη το παλτό σας και το κάπello σας!

ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

—Πώς σου φάνηκε το σκυλάκι που χάρισα στη γυναίκα σου;

—Θαυμάσιο! Έμεινε άπολύτως ίκα νοποιημένος απ' αυτό. Ψόφησε, ξέρεis, χθές το βράδυ!...

ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ενας γέρω—ναυτικός ρώτησε κάποια έπιβάτιδα του πλοίου του, να τον πληροφορήση γιατί οι άνδρες όταν χωρίζονται ή ξαναβλέπονται δεν φιλιούνται, ενώ οι γυναίκες αντίθετως μοιράζουν μεταξύ τους βροχή από φιλία.

—Απλούστατα, πλοίαρχέ μου, του έξηγησε ή κυρία. Οι άνδρες έχουν κάτι καλλίτερο να φιλήσουν. Ένψ οι γυναίκες δεν έχουν!...

ΤΙ ΤΗΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

—Όποτε είναι άλήθεια, άγαπητη κυρία; ρώτησε ο οικουμενικός φίλος την κυρία Στωϊκού. Ο άνδρας σας σας έγκατέλειψε, άπαγάγοντας την μαγειρίσά σας;

—Ναί! άναστένανε ή κυρία Στωϊκού. Και δεν φαντάζεστε πόσο μου στοίχισε αυτό; Ποτέ δεν θα ξαναθρώ...μια τόσο καλή μαγειρίσασα σαν κι αυτή!

—ο—

Για να μαθαίνετε

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΤΟΜΙΜΑΣ

Η παντομίμα όφειλει την καταγωγή της στα θεατρικά έργα των αρχαίων Ρωμαίων, στα όποια οι ρόλοι των ανδρών έδινονταν στις γυναίκες και οι ρόλοι των γυναικών στους άνδρες.

Την παντομίμα την εισήγαγον στη Γαλλία και κατόπιν στην Άγγλία, ένας όμιλος Ίταλών ήθοποιών. Το ρεπορτόριο τους άπετελείτο από ένα μόνο έργο ήποτικής φυσικά υποθέσεως, και τα κύρια πρόσωπα ήταν ο Άρλεκίνος, ή Κολουμπινα και ο Έλ Πανταλεόνε.

Αυτή είναι ή καταγωγή του κλασσικού Άρλεκίνου και της Κολουμπίνας.

Ο πρώτος άγγλος άρλεκίνος όνομαζόταν Ρίτς, ήταν δε βουβό πρόσωπο.

Με την ευκαιρία αυτή σας κάνω γνωστόν ότι ή όμιλία άπάνω στη σκηνή έτιμωρείτο άυστηρά.

Τά χρονικά του γαλλικού θεάτρου άναφέρουν ότι κάποιος κλόουν, όνόματι Δελφίνι, έστάλη κατά διαταγήν του βασιλέως στη φυλακή, έπειδή, την ώρα πουπαιζε ένα έργο παντομίμας, του έσφυγε το έπιφώνημα «άχ»!

Ο πρώτος ήθοποιός που μετέτρεψε στην Άγγλία το βουβό θέατρο σέ. παρλάν, ήταν ο διάσημος άγγλος ήθοποιός Δαυίδ Γκάρρικ.

Κάποτε, όταν ο ήθοποιός αυτός παιζε σ' ένα έργο παντομίμας, υποδυόμενος τον Άρλεκίνο, σε μια σκηνή του έργου φώναζε: «Ζήτω ο βασιλεύς». Την φράση αυτή την υπεδέχθη θύελλα χειοοροτημάτων εκ μέρους των θεατών, γεγονός που έδωσε το θάρρος στον Γκάρρικ να προσθέση και μερικές άλλες φράσεις.

Αυτός ήταν ο ποώτος...όμιλών Άρλεκίνος.

Ενα διαβατάρικο σύννεφο...

...στον ουρανό της ευτυχίας

Ήταν όμορφη, το κορμί της ήταν τριανταφυλλέιο, κι' έζούσε μέσα σ' ένα σπιτι που είχε ένα μικρό σαλονάκι, στολισμένο με γαλάζια χαλιά.

Γι' αυτήν τραγουδούσε το θείο της τραγούδι ή "Άνοιξι που, στο θριαμβευτικό ταξείδι του ήλιου, φανέρωνε το γελαστό κι' όραίο μέτωπό της, κι' έκανε τα λουλούδια των άγρών ν' άνοίγουνε τα πέταλά τους και τις φωνές τις γεμάτες με μικρά πουλιά να νοιώθουν κάποιαν άλλόκοτη άνατριχίλα.

Την λέγανε Λολίτα.

Ενα άνοιξιάτικο πρωί, ντυμένη με στολή ήπιασίας, μέσα στη φύσι που ξυπνούσε, την είδε ο Ρικάρντο ο γλύπτης.

Ο άγέρας ήταν πλημμυρισμένος από φώς και τα τριαντάφυλλα εύωδίαζαν.

Παντρεύτηκαν σε λίγες μέρες.

—Μ' άγαπās;

—Σ' αγαπώ. Κι' έσύ;

—Μ' όλη μου την ψυχή!

Ενα χρόνο ήσαν παντρεμένοι.

Τι όμορφα που ήταν το βράδυ, έπειτα από τη χαρούμενη μέρα! Περπατούσανε πλαί—πλαί, μακριά στον άνθισμένο κάμπο, για να χαρούνε τη μεγάλη χαρά του έρωτος.

Μέσα από την πράσινη χλόη, άκούγονταν το μουρμούρισμα του ρυακιού. Οι άγριοτριανταφυλλίες και τ' άγριοκρίνα σκυρπίζανε το λεπτό άρωμά τους κι' οι δυο έρωτευμένοι βάδιζαν άγκαλιασμένοι. Επειτα γυρνούσανε στο σπιτάκι τους, του ήσαν σαν φωλιά.

Ο Ρικάρντο ήταν γλύπτης.

Μεσα στο εργαστήριό του ήσαν διάφορα μάρμαρα, πηλός, τετρακόττες

Αυτοί που περνούσαν απ' έξω στο δρόμο, άκούγαν συχνά πίσω από τα παραπετάσματα των παραθυριών, μια φωνή που τραγουδούσε γλυκά, κι' ένα σφυρί που χτυπούσε. Ήσαν ή Λολίτα κι' ο Ρικάρντο. Την ώρα που εκείνος εργαζόταν πήγαινε σιγά, περπατώντας στις μύτες των τοδιών της, και χαϊδύοντας το πρόσωπό του με τις μπουκλές των μαλλιών της, τον φιλούσε στο στόμα. Κι' έπειτα γύριζε πάλι, σιγά—σιγά και ξεπλωνόταν σε μια πολυθρόνα, κι' εκεί την έπαιρνε ο ύπνος.

Βαστούσε ένα βιβλίο άνοιχτό στα γόνατά της κι' εκείνος την φιλούσε στο στόμα, έτσι που σταματούσε ή άναπνοή της κι' άνοιγε τα λαμπέρα της μάτια.

Κι' ο κότσυφας, μέσα από το κλουβί του, σφύριζε δυνατό σαν να τους περιγελοόσε.

—Μ' άγαπās;

—Μά δεν το ξέρεis; Πές μου όμως, έσύ μ' άγαπās;

—Σε λατρεύω.

Κι' ο κότσυφας έσφύριζε πάλι, σαν να γελοόσε μ' αυτούς, και τότε του άνοίγανε την πόρτα του κλουβιού και το πουλι πετούσε μέσα στο σαλονάκι με τα γαλάζια χαλιά.

Εκείνος της έλεγε:

Τραγουδούσε μου!

Κι' εκείνη του τραγουδούσε τα πιό όμορφα τραγούδια που ήξερε.

Δέν ήσαν παρὰ δυο νέοι, δυο έρωτευμένοι. Αυτός την έλεγε "Ελσα κι' αυτή πάλι τον έλεγε Λόεγκριν.

Ο έρωας μάς θάζει ένα γαλάζιο πρίσμα μπροστά στα μάτια μας και τα βλέπομε όλα τόσο όμορφα!

Την άγαπούσε πιό πολύ από κάθε τι στον κόσμο.

Ανάπνεε την πνοή της όπως το άρωμα

ένός έξωτικού λουλουδιού, κι' ένόμιζε πως ήτανε κάποιος ένδοξος κατακτητής, όταν έσφιγγε στην άγκαλιά του το άνατημένο της κεφάλι.

•••

Ο Ρικάρντο άγαπούσε τη Λολίτα, μά άγατιούσε και την τέχνη του.

Συχνά ή γυναίκα του του έλεγε:

—Δέν ξέρεis πόσο μισώ το εργαστήριό σου!

—Γιατί άγάπη μου;

—Γιατί μου φαίνεται πως μου κλέβει την άγάπη σου!

Κι' εκείνος γελοόσε και την φιλούσε στο στόμα.

Κάποτε όμως κλείστηκε μέσα στο εργαστήριό του τέσσερις δλόκληρες ώρες, χωρίς ν' άφήση κανέναν να μπή μέσα.

Εθγαινε άργά το θράδυ, κλείδωνε, πήγαινε με τη Λολίτα περίπατο, κι' όταν εκείνη τον ρωτούσε τι έκανε εκεί μέσα κλεισμένος, σιωπούσε χαμογελώντας.

Αυτή πήγαινε να τρελλαθή.

Δέν ήτανε μόνο ή περιέργεια της γυναίκας, μά κι' ή ζήλεια της έρωτευμένης που την έκαναν να μη θρίσκει ήσυχία.

Το κάκκο τον παρακαλούσε να την άφήση να μπή μέσα.

—Δέν είναι άκόμος καιρός! της έλεγε.

Κι' ή Λολίτα έσφιγγε την καρδιά της για να μην κλάψη.

•••

Τέλος, ένα πρωί, άνοιξε την πόρτα του εργαστηρίου του και την εφώνανε.

Ετρεξε μέσα.

—Επί τέλους! είπε.

Εκείνος προχώρησε σε μια γωνιά, τράβηξε ένα παραπετάσμα και της είπε:

—Κούτταξε!

Εμεινε σαν θαμπωμένη, αντικρύζοντας μια γυμνή γυναίκα από πηλό, που είχε τη δική της όμορφιά.

Γύρισε στον άντρα της.

Τόν είδε που κυττούσε το έργο του μ' ένα θλέμμα λατρείας.

Πόσο φαινόταν πως το θαύμαζε, το άγαπούσε!

Ο κότσυφας μέσα από το κλουβί του άρχισε να σφυρίζη και της φάνηκε πως την περιγελοόσε.

—Όστε έτσι λοιπόν; Ο άντρας της άγαπούσε το έργο του. Ίσως πιό πολύ κι' απ' αυτήν;

Ενας κόμπος ανέθηκε στο λαιμό της και τα μάτια της βουρκώσανε.

—Τι έχεις άγάπη μου; τη ρώτησε εκείνος.

Επεσε στην άγκαλιά του και του τα είπε όλα, κλαίγοντας με λυγμούς.

Γέλασε και φιλώντας τα δακρυσμένα της μάτια της είπε:

—Τι άνόητη που είσαι! Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν πως αν αγαπώ αυτό το έργο μου, είναι γιατί σου μοιάζει;

—Και δεν σου έφτανα εγώ; τον ρώτησε.

Κούνησε το κεφάλι του.

—Εμείς οι δυο θα φύγωμε από τη ζωή, της άποκρίθηκε, άλλ' αυτό θα μείνη, για να θυμίζει στις γενεές που θάρθουν τον έρωτά μας...

Τότε για πρώτη φορά στη ζωή της ή Λολίτα έννοιωσε την ψυχρή πνοή του θανάτου να την χαϊδεύη.

—Έχεις δικιο! του είπε. "Ας χαρούμε

δοσ ζούμε την άγάπη μας και την ευτυχία μας!

Κι' ο κότσυφας έσφύριζε, σαν ναθελε κι' αυτός να δείξη τη χαρά του γιατί εα νάθελε τους έρωτευμένους να χαίρωνται τη μεγάλη ευτυχία της άγάπης...

ΜΙΚΚΟΥΕΛ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ

Στοχασμοί...

Μην ξεχνάς...

Δέν μ' αγαπᾶς πειᾶ

Ἡ καρδιά του εἶνε βαρειά, σάν μιὰ πέτρα! Διψῶντας ἀπ' ἕνα θαμνένιο ἀστέρι, ἀπ' τὴ σκληρὴ καρδιά της — ἀπ' τὸ ξεχειλισμένο αὐτὸ πηγάρι τῆς συμπόνοιας τοῦ.

Ἦθελε τὴ στιγμή αὐτὴ νὰ ἀνέσθουν παντοτε- νὰ τ' ἀληθινὰ σημάδια τῆς ἀνάμνησής της ἀπ' τὸ δικά της νεώτερος του, γιατί εἶχε γίνει πιά ἕνας ἀποκλεισμένος τῆς τύχης!

Μὰ δὲν μπορούσε ὁμως... Στενοχωριέται γιατί ἀντίκρουε ἀθέλα, μὲ χωρὶς κανένα σκοπὸ τίς τρικυμιώμενες φύσεις τῆς ζωῆς του, τὸ σκίτημα τῆς νεανικῆς λαχτά- ρας πού φώλιαζε ἀνείπωτους πόθους στὸ θερμὸ κορμὶ τοῦ μ' ἀλλοίμων, τώρα πού ἡ βαρεία τοῦ καρδιά σκέπασσε μὲ τὰ φαρμακερὰ τῆς βέλη τὴν χαρούμενη ψυχὴ του νιώθει μιὰ πίκρα γιὰ τὸν πέρασμα τῆς θλιμμένης ἀνάμνησής...

Ἐπαψε πιά νὰ περιᾶ ἀπ' τὰ αἰσθήματα που Νιώθει μονάχα μιὰ φρίκη, στὰ φυλλοκάρδια τῆς λήθης πού γεννιέται στὴν ἀγάπης του καὶ νὰ φερόνται ἀντιπαραθέσει τὸ μῖσος!

Ναί! τὸ μῖσος!... καὶ κατὰ χειρότερο ἀπ' αὐτό. Δὲν τὴν ἀγαπᾶσε πιά γιατί δὲν τῆς εἶξε ἡ ἀληθινὴ του ἀγάπη: μιὰ εὐχρηστικὴ συμπάθεια κι' αἰώνια ἀφοσίωση, παρὰ μονάχα ἕνα; κοινὸς ἐρω- τας γιὰ τὸ ἀγριο δῖκά τοῦ χρόνου, ἕνα κοινὸ αἰσθημα, μιὰ σεξουαλικὴ ἀγάπη... καὶ τίποτε πιο πολὺ!

Τοῦ εἶνε πιά αἰώνια ξένη. Μονάχα ἕνα θαθὺ σκοτάδι σκεπάζει τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του πού μ' αὐτὸ δὲν ἀντίκριζε τίποτε τὸ νέο, τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ, δὲν ξεχώριζε τίποτε τὸ χαρωπὸ καὶ παντοῦ φώτιζε γι' αὐτὸν μιὰ φανερὴ νεκρίδα, μιὰ σκληρὴ ἀπογοήτευσι...

Προσμένει μιὰ καινούργια, μ' ἀληθινὴ ἀγάπη καὶ σὺ δὴ ἀπομακρύνει νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ σκληρὴ αὐτῆς φάσι τῆς ἀμοιρῆς ζωῆς τοῦ...

Ὁ ἐρχόμενος αὐτῆς τῆς ἀγάπης θάταν γι' αὐ- τὸν μιὰ ἀπολύτρωση... θάταν ἡ αἰώνια του εὐτυ- χία!...

ΑΡΗΣ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗΣ

Νὰ φύγω...

Ὡ! σούρουπα, πού φεύγετε, τῆς ἀνοιξῆς γλυκιά, πόσο κοντὰ σας πόθησα νὰ ζήσω σ' ἄλλους τό- (που, σὲ σᾶς, νὰ λῶ τοὺς πόθους μου θαμνένια μυ- (στικά— μακρὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο, μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἀν- (θρώπους.

Νά, φεύγω... διαβατάρικο μὲς' στὴ ζωὴ σου, ν' ἀποχετινέμαι σ' ἀγνώστα λιμένα μαγεμένη, ὁ πόθος μου ν' ἀπλώνεται, τ' ἀγνώστο νὰ φιλῇ, τὸ παρελθὸν νὰν γιὰ μὲ μιὰ θύμησι βουρμένη

Καὶ κάποιο βράδυ στὸ γαλάζιο φῶς νὰ κοιμηθῶ τοῦ οὐρανοῦ κι' ἀπ' τὴ γλυκεῖα γαλήνη νὰ με- (θῶ, τὰ μάτια πού ἀγάπησα στερνά νὰ θυμηθῶ, νὰ φύγω σάν γλυκόνειρο, ποτὲ νὰ μὴν ἐπιτήσω.

ΡΕΑ ΣΥΛΒΙΑ

Ἀπόψε

Ἀπόψε πῶς ἡ βραδυὰ εἶνε τόσο γλυκεῖα κι' ἡ φεγγαρόλουπη νύχτα σκεπάζει τὰ πάντα μὲ τὴν ἀπέραντη μαγεία της... Ἀπόψε πῶς τὰ λουλούδια σκορπίζοντες ὡς τοὺς αἰῶνες τὴν μυροβόλο πνοὴ τους, θορυβῶ κάτω ἀπ' τὸ μυστικὸν τῶνον τῆς σου νὰ σοῦ χαρίσω τοὺς γλυκοὺς τόνους τῆς κληρονομικῆς κινήσεως μου. Ἐσὺ δὲ ξεκουράζεσαι ἡμέρα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μορφέα, παραδομένη σὲ δεισιπὰ γλυκεῖας νοσταλγίας... Δὲν ξέρω ἂν οἱ σιγανοὶ παλμοὶ τῆς κιθάρας μου δισκοῦν τὸν ἥσυχον ὕπνο σου, δὲν ξέρω ἂν τὸ νονοῦρισμα τῆς ἀγάπης μου διακόπτει τὰ γλυκὰ δεισιπὰ σου. Ἐγὼ γεμάτος κόπον, ὅ' ἀφῆσα ὅλον τὸν πόνο τῆς πληγωμένης μου καρδιάς, νὰ ξεχυθῇ σὲ σι- γανὸς ἤχους τῆς μελαγχολικῆς κιθάρας, ὥπου ἡ πρώτη ἀχτίδα τῆς ἡμετέρας ῥοδονύχης φωτίζει τὴν κουρασμένη ὄψη μου...

ΣΗΘΗΣ ΤΖΑΡΑΗΣ

Μην θαρρεῖς πὼς ἐφυγες κι' ἐγίνες ἀγέρι μίαν βραδυὰς τὸ σπαραγμα τὸ χαμένο ἀστέρι τὸ πουλάκι ποδοῖρε τ' ὄφρανο, τὸ χέρι κι' ἄρατο σ' ἀγύριστο κονεψε λημέρι!... Σὰ θρυσούλα πούσσανα κ' ἦρεθ τὸ πουλάκι τοῦδωρος ἦπτε νερό, σοῦδωσὲ φιλὰκι Σὰ ροδούλα πούσσανα πάνω στὴ χαρὰ σου λαγγυμένη τῶπαίξες πάνω στὰ φτέρια σου κι' ἀπλῶσες τὰ νεατὰ σου τὰ τριανταφυλλιά σου καὶ τὸ γλυκονοῦρισε μὲς' στὴν ἀγκαλιά σου... Μην ξεχνάς, τὰ ὕστερα λόγια μπιστεμένα πού γιὰ τὰμα τ' ἀφῆρες κι' ἐφυγες στὰ ξένα!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΡΡΗΣ

Τι κι' ἂν ρωτῶ...

Κι' εἶπα στὸ ἀργοπέρασμα τοῦ χρόνου νὰ ζη- (τῶ τὴ λημονία π' ἀπέλπιθα γύρεψα στὸ πῶσι κι' εἶται θαρρεῖς σάν δειρο στερνὰ νὰ λημονήσω τι κι' ἂν ρωτῶ ἀπρόσμενα νὰ μάθω τὸ γιστ.

Τι κι' ἂν ρωτῶ κάποια ζωὴ π' ἐδίωξη μὲς' στὸ (χρόνο τι κι' ἂν ρωτῶ τὸ ἔρημο πού διάβηκα στενάτι βρῶσανε πιά τ' ἀλλοτινὰ ἀφήνοντας τὸν πόνο παρηγορία ἀναπάντεχη συντροφία μου στερνῇ.

Καιροὺς πού πέρασαν ρωτῶ. Θύμησε πού δια- (βῆκαν τ' ἀχνάρια τους ὅπ' ἐμείναν αἰώνια στὴν καρδιά δυὸ χεῖλη ἕναν ψῆυρο στὸ πέρασμα μ' ἀφῆκαν καὶ τὴ ζωὴ φαρμάκεψαν δυὸ πλάσμερα φίλια.

Ζήλεψ' ἡ μοῖρα τὴν χαρὰ—στερνὰ τὴν καταριέ- (μου— καὶ μὲς' στὴν ὀλῆμ μ' ἐβρίξε πλάι στὴ δυστυχία χάθηκε ἡ ἔρησι ἡ παλὰ—τι κι' ἂν τὴ συλλογιέ- (μου— κι' ἐορῶσ' ἕνα χαμόγελο γιὰ δυὸ μόνο φίλια...

ΧΡΥΣΙΣ ΟΛΥΜΠΗΣ

Ποῦ νᾶσαι

Ποῦ νᾶσαι, πὼς σὲ πόθησα διαβαίνοντας μὲς' (στὴς ζωῆς τὰ μονοπάτια τ' ἄχαρὰ, πνιγμένος στὴν αἶλα, τὴν ὥρα αὐτὴ πού σὲ καλῶ μ' ὀδυνηρὸ (ψυχῆς νάρθηξ μπροστὰ μου ὡ ἀσπλη καὶ πανάγνη ὁ- (πτασία.

Ποῦ νᾶσαι, σὺ πού σ' ἐνοιώσα τόσες φορές μὲς' (στὸ θάλο τὸ πλαίσιο τῆς ἀνείπωτης κι' αἰώνιας μοναξιάς (μου; Ἐλα! ὦ, ἔλα ἀγάπη μου, γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλα (σὲ καλῶ μὲσα στὸ παραλήρημα ἐτοῦτο τῆς καρδιάς μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΗΛΙΟΣ

Ἀμαρτωλῇ

Βουρτσάνας τὰ φῶτα στὴ μικρὴ πλατεία κάποιας ἐξᾶς οἱ τότες σβῆνον οἱ στερνὲς μιὰ σκία πλανιέται στὴ νυχτιά τὴν κρύα. Σκέψεις σκοτεινές... Δὲ θυμάτε πῶς χρόνια πᾶνε ἀλθῆσαι, τίς χρυσὲς τῆς μπουκλῆς, τ' ἀκριβὰ μαλλιά χαίδετε ὁ πατέρας—νᾶνε παραμυθία;— σὲ ζεστὴ φωνά! Τότες, πού τὸ ξάμα ἔκρινε στὴν ἀκρὴ πού ὅταν ἐπὶ οὐρῶσε ἡ μικρὴ δειλὴ μιὰ γλυκεῖα μανούλα τὸ καθεὶνα δάκρυ τῶκανε φίλι... Κι' ὕστερα ἐν' ἀγῶρι, δεινὸ τοῦ Ἀπρίλη—στὰ μαλλιά, στὰ μάτια, στὴν ψυχούλα φῶς—δυὸ καρδιὸν τὰ λόγια σταματοῦν στὰ χεῖλη, Ἐρωτὰς κρυφός!... Νύσταξεν τὰ φῶτα στὴ μικρὴ πλατεία κάποιας ἐξᾶς οἱ τότες σβῆσαν οἱ στερνὲς, μιὰ σκία πλανιέται στὴ νυχτιά τὴν κρύα. Σκέψεις σκοτεινές...

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

Σήμερα σὲ ξαναίδια. Ἡ βραδυὰ ἦταν τόσο γλυκεῖα πού εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ ἐλπίδι. Αἰσθάνθηκα πάλι τὴν ἀγάπη νὰ βρε- θῶ γιὰ λίγο κοντὰ σου. Ἐτοί σου ζήτησα νὰ ξαναζήσωμι γιὰ τελευταία φορά τίς ἀξέχαστες στιγμὲς πού πέρασαμε ἄλλοτε μαζί. Ἐδεδυθῆκα. Ἀπὸ οἶκο ἴσως. Κι' ὅμως, ὅπως πάντα, δὲν ἤλ- θες. Πῶς ἐξέρει; ἡ καινούργια σου συντροφία θὰ σ' εὐχαρίστη περισσότερο. Ἐχεις δίκιο. Καὶ γι' αὐτὸ ὅπως βλέπεις δὲν σοῦ κρατῶ κακία κι' οὐτε σοῦ ζητῶ πιά τίποτα. Γιατί νὰ ἐλθῃς μαζί μου; Νὰ κάνῃς τί; Ἐγὼ πιά εἶμαι τὸ παρελθόν, κατὰ πῶς οὐρεῖ καὶ πῶς μάτια προσπαθοῦμε νὰ τὸ ἀνταποδοτήσωμε. Τὸ παρὸν εἶνε ἐκεῖνο πού μᾶς ἐξορραίνει, πού μᾶς ἐξορραίνει, ὁ- πῶς καὶ κάθε τι καινούργιο.

Ἐτοί κι' ἐσένα ἡ καινούργια σου ἀγάπη σ' ἔχει τελείως ἀπορροφήσει, ὥστε νὰ μὴ σοῦ μέ- νουν λίγες στιγμὲς νὰ θυσιάζῃς γιὰ μένα.

Κι' ὅμως, κότε, μούλεγες πὼς μ' ἀποπο- σες καὶ μὴ ψυθόριζες τόσα λόγια ἀγάπης— μὲ πόσο βάρος ἐλπίδας καὶ πόση ψεύτικη τρυφερό- τητα!

Μὰ ἐκεῖνοι πού ἀγαποῦν ἀληθινὰ δὲν μποροῦν νὰ ξεχάσουν τόσο γρήγορα. Δὲν τὸ πιστεύεις κι' ἐσύ;

Κι' αὐτὸ γιατί ποτὲ σου δὲν ἐγίνεσες πρα- γματικά, γι' αὐτὸ ποτὲ σου δὲν κατὰλαβες τὸ ἀ- ληθινὸ, τὸ θεῖο αἰσθημα, γιατί ποτὲ σου δὲν ἐ- νιώσες τὴν εὐτυχία τῆς ἀγάπης. Συνήθισες τό- σο στὴν πρὸκαρπὴ κι' ἐθελῶς γινώριστες, πού ὅλα σὲτὰ σοῦ φαίνονται παρᾶξενά, γελία ἴσως. Κι' ἐτοί μὲ ἐξέχασες καὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά.

ΡΟΥΣΣΕΡ

Κι' ἡ σκέψι μου γονάτισε...

Γεμάτ' εἶνε ἡ καρδιά μου τρυφερότητα κι' ὅλο κυλάει κοντὰ σου ἀγάλη—ἀγάλη σάν τὸ ποτάμι πού κυλάει ἀρότητα στῆς θάλασσας τὴ λίμνη τὴ μεγάλη.

Ἀνέλπιστα, καλὲ μου, κι' ἀναπάντεχα σ' ἀπάντησα στοῦ δρόμου μου τὸ διάβα κι' ὡς τότε, ἀνθρωπείμει πιά πὼς ἔντεχα γιὰ νύχα τὴν ψυχὴ στὸ στόμα σκλάβου.

Καὶ γέμισε ἡ καρδιά μου καὶ ἐξεχίλισε μ' ἀγάπη ἀγνήν κι' ἀνόδυτη γιὰ σένα κι' ἡ σκέψι μου γονάτισε καὶ φίλησε τῆς σκέψης σου τὸν ἀπὸτο πύθμενα.

ΚΑΛΙΟΠΗ ΔΙΑΚΑΚΟΥ

Ζωγραφιά

Ἡ φύσι ὀκνᾷ ἀργοῦνησε σ' ἄλαργνα λαγ- (κάδια στὰ κορφοβούνια, στὶς ὀχτιές καὶ στὰ γραμμένα (δάση. Ἀπ' τὰ μαντριά ἐχθόθηκαν χιονόμαλλα κοπάδια, ἰάποιοι βοσκὸς πού γνοιάζεται μὲ βίαια νὰ τὰ (μάσει. Μιὰ καταχνία. Τὸ σῶμαπο ἀριάν διήλχι μοιάζει κι' ἀπ' τίς φλογέρες βγαίνοντας ἦχοι πῶτα ὁ- (νωμένοι. Μὲς' στὶς καρδιές ἀντιτυποῦν εἰρηνικά, ὡς ταί- (ριάζει σ' αἰσταντικές, γλυκὲς ψυχές, ἀγάπη ἀδερφομένη.

ΝΩΝΤΑΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

Ἦδελα

Μένει μὲς' τὴ νύχτα, σ' ἀπρωγιάλι, ἀκούοντας τὸ γλυκὸ μουρμουρίσμα τῆς θάλασσας, ἐσθῆλα Ἀλίκη νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ χιλιεῖ- πομένο τραγῶδι τῆς ἀγάπης μας.

Μόνοι μὲς' τὴ νύχτα κάτ' ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἀ- στερῶν, θάδελα, τὸ κεφάλι μου, τὸ βαρὺ καὶ κουρασμένο κεφάλι μου, ν' ἀκουμπήσῃ πάνω στὸν ὦμο σου καὶ τὰ κρινόδευκα χεῖρά σου, νὰ χαί- δεύουν τὸ φλογισμένο ἀπ' τὸν πυρετὸ τῆς ἀγά- πης μέτωπό μου.

Μόνοι μὲς' τὴ νύχτα, λουσμένοι μὲς' στὸ πλᾶνο φῶς τοῦ φεγγαρίου, ἦδελα νάγερνα, ὄχι ἄνθρω- πιά, μὰ μικρὸ ἀδύνατο παιδάκι, στὴν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ κοιμώμεθα, χωρὶς νὰ ἐπιτήσω ποτὲ.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΔΟΥΚΑΤΗΣ

Ἡ ἐνιδίεμπις

τοῦ ΙΕΡΕΩΣ

Μιά Ταταρινὴ παράδοσις

Μέσα στὴν πανύψηλη παγὸδα καθόταν σταυροπόδι ὁ λάμα Σεντίρμπα. Χάιδευε τὰ γενάκια του καὶ συλλογιζότανε.

Πόσα μυστήρια μέσα στὴ φύσι, πόσα πράγματα ἀνεξήγητα δὲν τριγυρίζανε τὸν ἄνθρωπο πού ἀντιπροσώπευε τὸν θεῖο Βούδδα πάνω στὴ γῆ!

Καὶ πάνω σ' αὐτὰ ὁ ἱερεὺς τοῦ μεγα- λου Θεοῦ ἀναστέναξε γιατί οἱ ἀναμνήσεις του φερούργισαν μακρὰ σὲ κάποιο πα- ρελθόν. Ἐνα ρίγος τὸν ἔκανε νὰ σηκώ- σῃ τὸ κεφάλι του ψηλά.

Πέρα ἀπὸ τὸ θάθος τῆς κοιλάδος ἐρ- χόταν πρὸς τὸ Ναὸ ἕνας καβαλλάρης. Φοροῦσε ροῦχα χρυσὰ καὶ τ' ἄλογό του, ἕνα μαῦρο ἄλογο περήφανο, μόλις στάθηκε μπροστὰ του, χλιμίντρισε καὶ τινάξε τὸν λαϊμὸ του.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ Βούδδα προσήλωσε τὴ ματιά του στὸ ἡλιοκαμμένο ἐκεῖνο πρό- σωπο καὶ σηκώθηκε ἐπάνω.

—Καλὴμέρα ἱερέα τοῦ πανίσχυρου Βούδδα.

—Ὁ Θεὸς βοηθὸς σου. Τί σὲ φέρνει ἐ- δῶ στὸν ἐρημικὸ μας γαδὸ;

—Ἐχῶ κάποιο τάμα καὶ ἦρθα νὰ προσκυνήσω τὸ Θεό. ἦρθα νὰ τοῦ ζη- τήσω μιὰ συγχώρεσι γιὰ τὰ ἀμαρτήμα- τὰ μου.

—Πέρασε μέσα, πιστὲ ὑπήκοε τῆς με- γάλῃς Αὐτοκρατορίας τοῦ Οὐρανοῦ.

—Ναί, θέλω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ ν' ἀκούσω τὴ λέξι τῆς ἀπολυτρώσεως.

... ..

Πάνω ἀπὸ τὸν ψηλὸ θρόνο πού χιλιά- δες μέτρα κάτω τοῦ ἔχασκε ἡ ἄβυσσος, ὁ λάμα Σεντίρμπα, ἀφοῦ κούνησε δυὸ —τρὶς φορές στὰ στιβαρὰ μπράτσα του, τὸ ἡλιοκαμμένο κορμὶ τοῦ πλούσιου προσ- κυνητῆ, τὸ ἀφῆσε ὑστερα μέσα στὸ θά- ραθρο μ' ἀπονία νὰ κατρακυλίσῃ ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα.

Τὴν ἀπάνθρωπη χειρονομία του συνά- δευε μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

—Θεὲ τῶν πατέρων μου, ἦρθε ἡ μέρα τῆς ἐκδικήσεώς μου. Ξέρω ὅτι ἐσὺ μοῦ τὸν ἔφερες ὡς μέσα στὰ χεῖρά μου. Οἱ καθημερινὲς προσευχές μου ἐπὶ τέλους εἰσακοσθήκαν. Σὲ εὐλογῶ!

... ..

Κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα μιᾶς πλατύφυλλης μπανανιάς, ὁ λάμα Σεντίρμπα ἀναπολοῦ- σε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη τὰ παλιά.

Δεκαεξὶ χρόνια τώρα εἶχανε περάσει ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα. Δὲν ἦταν ἱερεὺς ἀκόμη τότε. ἦταν ἕνας φτωχὸς σπουδα- στής, πού δούλευε, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συντηρήσῃ τὴ φτωχὴ του οἰκογένεια καὶ ν' ἀγοράζῃ τὰ ἱερὰ βιβλία γιὰ νὰ τὰ με- λετᾷ. Καὶ μιὰ μέρα ἐγγνώρισε στὴν ἐξοχὴ τὸ «Κρίνο τῆς Ρεματιάς», τὸ πῖο ὠραῖο καὶ ἐξωτικὸ λουλούδι ἀπὸ ὅσα εἶχε γνω-

Μικρὰ διηγήματα

Ἀμφιβολία τῆς ζωῆς

ἦταν χλωμὴ, σάν τὴν ἀχτίδα τῆς Σε- λήνης, διάφανη σάν γιαπωνέζικη πορσε- λάνη, καὶ τὰ βαθουλωτὰ μεγάλα μάτια τῆς κυττάζανε τὰ κύματα.

—Δὲν ἦμουν ποτὲ παχειά, Κάρλο, καὶ εἶχα πάντοτε τὴν ἐντύπωσι ὅτι θὰ πέθαι- να νέα.

—Ἀγάπη μου!, φώναξε ὁ νέος καὶ ἀγ- καλιζόντας τὴν τὴν ἐσφίξε πάνω στὸ στήθος του. Ὁχι, δὲν θὰ πεθάνῃς, θὰ ζήσης πολὺ, πολὺ, ὅσο θὰ ζήσω κι' ἐγώ...

Ἐνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε πού παντρεύθηκαν.

—Θὰ δῆς ὅταν θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί, εἶπε ὁ νεαρὸς σύζυγος.

Ἡ γυναῖκα του ἀναστέναξε.

—Τὸ ἐλπίζω. Μὰ δὲν ξέρω γιατί, Κάρ- λο, ὅταν βρίσκωμαι μόνη, μοῦρχονται κά- τι ἀλλόκοτες ἰδέες, σάν κάτι νὰ μοῦ λέῃ ὅτι δὲν θὰ ζήσω πολὺ, δὲν θὰ προφθάσω νὰ ἰδῶ τὸ παιδί μας.

—Τί εἶν' αὐτὰ πού λές, τῆς φώναξε ὁ σύζυγος μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀπὸ ἀ- γωνία. Δὲν πρέπει νὰ λές τέτοια πρά- γματα. Μοῦ ὑποσχέθηκες...

Ἐνα παιδάκι σκαρφαλώνοντας στὸ πο- δάρι τοῦ τραπέζιου ἀνασηκώθηκε στὰ νύχια καὶ χαμογέλασε.

—Ἐσὺ, παιδί μου, θὰ πᾶς σχολεῖο πρὶν ἀκόμα τὸ καταλάβωμε, εἶπε ὁ πατέρας του χαρούμενος.

Ἡ γυναῖκα του χαμογέλασε θλιβερά καὶ ἄφησε τὰ χεῖρά της νὰ πέσουν στὰ γόνατά, σάν νὰ τὰ βάραιναν τὰ καλτσά- κια πού ἔπλεκε.

—Φτωχὸ μου μικροῦλι!... Κάρλο, δὲν πρέπει νὰ τοῦ κακομιλήσωμε ποτέ... Κάρ- λο...ἀν...ἀν ποτὲ μεῖνι δίχως μητέρα...

Τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα κατσούφιασε κι' ἐκείνη δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς. Ἐκεῖ- νος σκέφθηκε:

«Ξέρω γὰ! Εἶνε τόσο ἀδύνατη!».

Τὸ χεῖμανος πῆγανε στὴ Φλωρίδα, στὴ ζεστὴ αὐτὴ λουτρόπολι.

—Ἡμουνά τόσο εὐτυχισμένη ἐδῶ, εἶπε τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς διαμονῆς τῆς ἡ γυναῖκα τοῦ Κάρλο.

—Θὰ ξαναρθοῦμε καὶ τοῦ χρόνου, ἀ- πάντῃς ἐκεῖνος.

—Ἄν δὲν πεθάνω...

Ἐκεῖνος κύτταξε ἀπὸ τὴν ἄλλη με- ριά καὶ σκέφθηκε: «Ἡ ἀλήθεια, εἶνε πο- λὺ ἀδύνατη, δὲν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ συμβῇ».

Καὶ τὰ πράγματα ἐξακολούθησαν ἔ- ται γιὰ πολλὰ χρόνια...

Ἐκεῖνος δούλευε στὸν κήπο του. Ἐ- σκαβε, φύτευε. Δὲν ἦταν πιά νέος ὅπως ἄλλοτε, κι' ἔκανε πολλὴ ζέστη.

Βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἦρθε κοντὰ του, ἡ πῖο χαριτωμένη γυναικούλα, ἀ- δύνατη ὅμως περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε.

—Τί κάνεις, Κάρλο; τὸν ρώτησε μὲ μιὰ γλυκεῖα φωνή.

—Φυτεύω μιὰ ὑπέροχη τριανταφυλλιά. Μιὰ τριανταφυλλιά πού θάρχεσαι νὰ κόβῃς κατὰ ὑπέροχα κόκκινα τριαντά- φυλλα.

—Μὴ χάνης γιὰ μένα τὸν καιρὸ σου, Κάρλο, εἶπε ἡ γυναικούλα μὲ μιὰ γλυ- κεῖα ἀπαλή φωνή. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ζή- σω τόσο, ὅσο γιὰ νὰ προφθάσω νὰ κόψω τὰ τριανταφυλλὰ της.

—Ἄ, ναί!, ἴσως ἔχῃς δίκιο!, ἀπάντη- σε ὁ σύζυγος.

Ἀρπάξε μιὰ πέτρα καὶ τῆς τὴν πέτα- ξε στὸ κεφάλι.

Ἐκανε τόση ζέστη τὴν ἡμέρα ἐκείνη!

ΟΛΙΒΙΕΡΟ ΛΟΥΛΙ

ΒΕΚΟΥΑ ΓΡ

Θ.Π. Ενδιαφέρει Η γυναίκα

Μεταξύ μας

Θ' άσχοληθώ και πάλι με τὸ ζήτημά σας, κυρία μου, αφού σὰς βλέπω τόσο αναποφάσιστη και θὰ σὰς πῶ ὅτι ἐκάματε πολὺ άσχημα νὰ σπάσετε ἕνα δεσμὸ, αφού, καθὼς ἐννοῶ ἀπὸ τὰ λόγια σας, δὲν εἰσθε εἰς θέσιν νὰ φέρετε εἰς πέρας αὐτὴ τὴ χειρονομία σας. Δὲν ἀγαπᾶτε πιά τὸν ἄνδρα σας και ὁμως τὸν λυπᾶσθε, δὲν μπορεῖτε νὰ μὴ σκέπτεσθε με λύπη ὅτι ὑποφέρει ἐξ αἰτίας σας και μοῦ ἐμπιστεύεσθε πῶς αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ἀφήσῃ ποτὲ νὰ εἰσθε εὐτυχισμένη. Τί μπορῶ νὰ σὰς πῶ; Τί μπορῶ νὰ σὰς συμβουλευσω ;

Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῆτε ὅλα αὐτὰ προτοῦ φθάσατε στὰ ἄκρα. Ζυγίζει κανεὶς τὰ πράγματα, τὰ σκέπτεται ἐξετάζει καλὰ τὸν ἑαυτὸν του, τὶς δυνάμεις του και ὕστερα παίρνει ἀποφάσεις. Θὰ ἦταν προτιμώτερο, αφού δὲν εἴχατε τὴ δύναμι νὰ σπάσετε καθὲ δεσμὸ, νὰ κάμετε ὑποχωρήσεις και νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ζήτε με τὸν ἄνθρωπο πού εἴχατε διαλέξει γιὰ συντροφὸ τοῦ βίου σας. Μοῦ λέτε ὅτι αἰσθανόσαστε πῶς ὁ ἄνδρας σας εἶχε γίνει ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, πού δὲν εἶχε καμμία σχέση με τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ στὸ χέρι σας ἦταν νὰ ἐναρμόζιμουρηγῆτε κατὰ τὸ ὥραίο πάνω σὲ ἄλλες βάσεις. Ὅταν μιὰ γυναίκα θέλῃ, ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐναρμόζωνται καὶ ὅτι ἀκόμη εἶχε νεκρώσει. Δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ τίποτ' ἄλλο. Πρέπει ν' ἀποφασίστε νὰ ζήσετε με τὸν ἄνδρα σας, κάνοντας μερικές ἀρβιρίες τοῦ ἑαυτοῦ σας ἢ νὰ ζήσετε με τὶς τύψεις σας, πού ἀπ' ὅτι καταλαβαίνω σὰς ἔχουν κατάντησι ἐφιάλτες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μόδα

Ποτὲ δὲν ἐπαρουσίασε τόσο ποικιλία ἡ σαιζὸν τοῦ Παρισιοῦ ὅσην ἐφέτος. Εἶνε σὰν νὰ θέλῃ νὰ διαφεύσῃ τὰ λεγόμενα περὶ κρίσεως θῆθεν τῶν οἰκῶν μόδας. Ἡ Παριζιάνα ξεδεύει τρελλὰ γιὰ τὶς τουαλέτες της, ἰδίως με τὴν εὐκαρία τοῦ κολοσσοῦ τῶν θαλασσῶν «Νορμανδίας» γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ ὁποῖου ἔγιναν ὅς γνωστὸν οἱ μεγαλύτερες ἑορτές.

Ἐγιναν μοντέλλα ἐπιτήδες και ἐβαπτίσθησαν με τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου, ὅλα δὲ αὐτὰ ἐφιγουράρησαν σὲ γεύματα, βραδυνὲς δεξιώσεις, διενεῖς ἐκθέσεις, γκάρντεν—πάρτυ, κούρσες και ἄλλες ἑορτές.

Ἐκεῖνο πού ἔκαμε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἦταν τὰ καπέλλα. Ἡ ποικιλία τους ἦταν ἀφάνταστη. Ἐπλεόναζαν οἱ καπλὶν και ἄλλες μεγάλες καλότητες, γιστὶ ὡς γνωστὸν οἱ μεγάλες φόρμες εἶνε οἱ πλέον κατάλληλες γιὰ τὸ καλοκαίρι. Συνοδεύει πιδ καλὰ τὶς αἰθέριες τουαλέτες ἀπὸ τ' ἀρχνοφραγὰ ὑφάσματα πού φοριοῦνται αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Τὰ ὀικὰ πού χρησιμοποιοῦνται εἶνε ψάδες ρυζιοῦ, ψάδες μεταξωτῆς, ψάδες Ἱταλίας και πολὺ ὀργκαντίνα.

Πολλὲς φόρμες ἔχουν ἕνα ἀνοιγμα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον φαίνονται τὰ μαλλιά και μέρος τοῦ κτενίσματος. Γιὰ γαρνιρίσματα βλέπομε κορδέλλες, λουλούδια, φτερά και διάφορα μοτίφ ἀπὸ ὀργκαντίνα. Συνηθως τὰ λουλούδια παίρνουν φανταστικά χρώματα πού συνδυάζονται με τὸ χρώμα τῆς τουαλέτας.

ΤΑ ΛΕΝΖΕΡΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Συνηθίζονται πολὺ τὰ λενζερὶ φορέματα, ἰδίως γιὰ τὶς πλάς και ἡ χρησιμοποίησις τοῦ λινοῦ σὲ διάφορα χρώματα εἶν' ἐνδεδειγμένη. Ἐνίοτε δὲν ἀποκλείεται και ἡ ἀνάμιξις δύο χρωμάτων, λ.χ. πρασίνου και λευκοῦ, ρὸς και λευκοῦ, μπλέ—σιεὺλ και λευκοῦ κτλ.

Ἐκτὸς τῶν λενζερὶ ἔχομε και πολλοὺς ἀλατβάδες, πού ἐφέτος παρουσιάζονται σὲ πλουσιωτάτη συλλογὴ ριγὲ και καντριγιὰ.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οἱ μπλουζὲς φοριοῦνται μέσῃ στὴ φοδὸς και κομμωθούν πίσω. Ὁ γιακάς τους εἶνε στρουγγυλὸς ἢ ναυτικὸς, ἀλλὰ πάντοτε μεγάλος, τόσο, ὥστε νὰ σχηματίζῃ σχεδὸν μπλερίνα.

ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ ΑΠΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ἄλλος νεωτερισμὸς τῆς μόδας εἶνε τὰ βραχιόλια ἀπὸ λουλούδια, καμωμένα με κρέπ-νιτ-ε-

σὶν πού φοριοῦνται πότε στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ και πότε πιδ ψηλὰ στὸ μπράτσο. Αὐτὰ τὰ βραχιόλια ἔχουν ἀντικαταστήσει τὰ μεταλλικὰ και κρυστάλλινα βραχιόλια. Ὅσοι γιὰ τὸ στυλ τῶν φορεμάτων και τῶν καπέλλων δὲν χρησιμοποιοῦνται μινον τὰ λουλούδια, ἀλλὰ και τὰ φρούτα και δὲν θὰ μὰς φανῇ παράξενο νὰ ἴδοῦμε σ' ἕνα φόρεμα γαρνίρισμα ἀπὸ κεράσια ἢ φράουλες ἢ γκροζέιν.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Οἱ βραδυνὲς τουαλέτες γίνονται πολὺ νεοκλτὲ ἰδίως πίσω. Πολλὲς ἔχουν ὀλόκληρὴ τὴν πλάτη γυμνὴ και μιὰ ζώνη μινον, πού τοποθετημένη στὴ μέση συγκρατεῖ τὸ κορσάκι.

Αὐτὸ φυσικά εἶνε ὥραιο γιὰ ὁσες ἔχουν ὠραίες πλάτες, ἀλλὰ πρέπει νὰ τ' ἀποφεύγουν ὁσες δὲν εἶνε προικισμένες με τὸ φυσικὸ αὐτὸ χάρισμα.

Καλλωπισμὸς ΝΕΙΛΑΤΑ ΑΕΙΘΑΛΛ

Ποιὰ ἀπὸ σὰς, ἀγαπητὲς μου ἀναγνώστριες, δὲν αἰσθάνθηκε τὸν κρυφὸ πόθο νὰ σταματήσῃ τὸ πέραςμα αὐτοῦ χρόνου ;

Ὅσο και ἂν ἡ φιλαρέσκεια δὲν εἶνε τὸ κυριώτερό σας μέλημα, ὅσο κι' ἂν περιφρονῆτε κάποτε τὶς ὁμοφύλους σας ἐκείνες πού ἀγωνίζονται νὰ διατηρῶσιν τὴν τόσο ἐφήμερη ὁμορφιά τους, ἐν τούτοις εἶνε ἀδύνατον ν' ἀρνηθῆτε ὅτι δὲν μελαγχολῆτε καθὲ φορὰ πού ὁ καθρέφτης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητᾶτε τὴν ἀλήθεια, δὲν διατάζει νὰ σὰς τὴν δεῖξῃ ὀλοφάνερα πῶς ὁ χρόνος εἶνε ἀμειλίκτος και περνᾷ πάνω ἀπ' ὁλους και ὅλα.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ στέκεσθε με σταυρωμένα χέρια και νὰ σκύβετε τὸ κεφάλι.

Κάθε ἄλλο ! Χρειάζεται πόλεμος, ἀντίδρασις. Περιποισθε ὅσο μπορεῖτε τὸν ἑαυτὸ σας, διατηρῆτε τὴν ζωηρότητα τῶν ματιῶν σας, ἀποφεύγετε ὅτι μπορεῖ νὰ σὰς κουράσῃ πολὺ και μὴν ξεχνᾶτε ὅτι στὸ χέρι σας εἶνε νὰ διατηρῆσθε τὰ νεῖλατά σας.

Ο ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Ἀπὸ τὰ πρώτιστα γιὰ τὴν διατήρησι τῆς νεότητος εἶνε ὁ ὕπνος, γιστὶ ἀναγεώνει τὶς δυνάμεις μας και ἐκκουράζει τὸ πρῶσμά μας. Πρέπει νὰ κοιμώμαστε κανονικὲς ὥρες (ποτὲ ὀλιγότερες τῶν ἑπτὰ τὸ ἡμεροῦντιον), νὰ ἔχωμε ὀωμάτιο ὕγιεινὸ, ὀλοσθὴ εὐάερο και εὐήλιο, και νὰ ἔχωμε τὸ κρεββάτι μας τοποθετημένο στὴ μέση τοῦ ὀωματιοῦ.

Θὰ βασιλεύῃ μέσα σ' αὐτὸ ὀλόκληρη καθαριότης, θὰ κοιμώσασθε με παρὰ ὕπνο ὀνοϊκὸ και δὲν θὰ διαβάζετε ποτὲ στὸ κρεββάτι. Τὸ τελευταῖο εἶνε μιὰ συνηθεια πολὺ κακὴ πού βλάπτει φοβερὰ τὴν ὀρασι.

Συμπεριφορὰ

Η ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ

«Μόλις βρεθὸν δυὸ-τρεις γυναῖκες μαζί, ἀμέσως ἀρχίζουν τὴν κακογλωσσία.» Ἐλεγε τὶς προῖτες ἕνας κύριος, λές και τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ νὰ ἦταν προνόμιον τῶν γυναικῶν.

Και ὁμως, πόσες φορὲς ἔχω ἀκούσει ἄνδρες κακογλωσσούς ! Τὸ περίεργον μάστιγα εἶνε πῶς ὅταν τυχὸν τέτοιοι, εἶνε πολὺ χειρότεροι ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

Εἶν' ἕνας γνωστότατος τύπος τῶν Ἀθηναϊκῶν σαλονιῶν, πού ὅλοι τὸν τρέμουν γιὰ τὴν κακὴ γλῶσσα του. Ἐρεῖ γιὰ ὅλους κατὶ, δὲν ἀφήνει γυναῖκα πού νὰ μὴν τῆς κολλήσῃ ἕνα—δυὸ φίλους και δὲν ἀσχολεῖται παρὰ με τὸ τί κάνει ὁ ἕνας και τί ὁ ἄλλος. Σὰς ἐρωτῶ : μπορεῖ νὰ λέγεται κύριος αὐτὸς και μάλιστα κύριος καθὼς πρέπει ;

ΜΗ ΠΡΟΣΠΟΙΕΙΣΘΕ

Μὴ συγχέετε τὴν προσποίησι με τὴν εὐγένεια, γιστὶ ἂν τὸ πρῶτο εἶνε ἀντικαθητικὸ τὸ δεύτερο ἐπιβάλλεται σὲ καθὲ ἄνθρωπο πού ζῇ στὴν κοινωνία.

Ὅσοι ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ εἶνε εὐγενεῖς, δὲν τὸ δείχνουν μόνον ὅταν βρίσκονται σὲ ἕνα σαλόνι, ἀλλὰ και με τὸν ὑπηρέτη τους ἀκόμη εἶνε

εὐγενεῖς. Δὲν μιλοῦν ποτὲ ἄσχημα, δὲν μεταχειρίζονται ἄστοχες ἐκφράσεις, δὲν προσπαθοῦν νὰ προσβάλουν κανένα και δὲν κάνουν τίποτε γιὰ νὰ φανοῦν ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἀνώτερος δὲν φαίνεται ἐκεῖνος πού καταβάλλει προσπάθεια γι' αὐτὸ, ἀλλὰ ἐκεῖνος πού πράγματι εἶνε και τὸ δείχνει με τὸ κάθε τι.

Ἐπίπλωσις

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ

Ξερετε, κυρίες μου, ποῖδ εἶνε τὸ πιδ ἀπαραίτητο ἐπιπλὸ στὴ σημερινὴ ἐπίπλωσι ;

Τὸ μικρὸ τραπέζακι. Δὲν ὑπάρχει σαλόνι, δὲν ὑπάρχει μπουντουάρ, δὲν ὑπάρχει γωνίτσα συμπαθητικὰ χωρὶς ἕνα μικρὸ τραπέζακι, πού τόσες προσφέρει ἐκδουλεύσεις σὲ κάθε τι.

Ἄλλοτε κοντὰ στὸ ντιβάνι μας, ἄλλοτε κοντὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, τὸ μικρὸ τραπέζακι εἶνε πάντα πρόθυμο νὰ μὰς ἐξυπηρετήσῃ και νὰ συντελῇ στὴν ἀνάπαυσί μας. Ἐκεῖ ἀκουμπᾶμε τὴ λαμπτήρα μας, ἕνα βιβλίον, τὰ τσιγάρὰ μας, ἕνα βάζο με ἄνθη κι' ἄλλα μπιμπλῶ.

Μπορεῖ νὰ εἶνε στρουγγυλὸ, ὀβάλ, τετράγωνο, νὰ ἔχῃ δύο πατώματα, νὰ ἔχῃ συρταράκι, πάντως ὁμως εἶνε ἀπαραίτητο και μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ἀκόμη και γιὰ τὸ τσάι μας.

ΔΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ὅσο πάει ξεφορτωνόμαστε τὰ περιττὰ ἐπιπλά. Μιὰ κάμαρα πολὺ φορτωμένη μὰς φαίνεται ὀσο ἔβολη και μιὰ κάμαρα ὀδειανή. Ἐγίναμε πρακτικοὶ και ἐλευθερωθήκαμε ἀπὸ γραφειάκια πού δὲν ἐχρησίμευαν γιὰ γράψιμο, ἀπὸ τραπέζακια, πάνω στὰ ὁποῖα δὲν μπορούσαμε ν' ἀκουμπῶμε τὸ παραμικρὸ ἀπὸ πολυθρόνες ἢ καρέκλες στὶς ὁποῖες φοβώταν κανεὶς νὰ καθῆσθῃ, ἀπὸ ἐταξέρες φορτωμένες με μπιμπλῶ ἀνάξια λόγου.

Μὴ νομίζετε ὁμως ὅτι γιὰ ὅλα αὐτὰ ἡ σημερινὴ ἐπίπλωσις παρουσιάζει λιγότερες ὀμορφιές. Τουναντίον μάλιστα οἱ διάφοροι κινηματογράφοι μὰς ἔκαμαν νὰ θέλωμε ὀλο και κατὶ καινούργιο νὰ παρουσιάσωμε στὴν ἐπίπλωσί μας. Ἡ τελευταία ἐπίδρασις μυρίζει πολὺ «Μπρετερφάι», Ἄπω Ἀνατολὴ και δὲν εἶνε διόλν κακὴ.

Νοικοκυριὸ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ

Ἰδίως ὅταν εἴμαστε στὴν ἐξοχὴ πρέπει νὰ ἔχωμε ὀλόκληρο φαρμακεῖο στὸ σπίτι μας, γιστὶ τὰ φαρμακεία σπανίζουν σὲ μερικές ἐξοχὲς και εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ μὰς τσιμπήσῃ κατὶ, νὰ μὴ ποῖσῃ τὸ στομάχι μας, ἢ κοιλία μας, τὸ κεφάλι μας, νὰ μὴ κτυπήσωμε, νὰ μὴ γραστούνοιστοῦμε, νὰ μὴ πάρωμε συνάχι κτλ. κτλ.

Ἀπαραίτητες γνώσεις και φάρμακα εἶνε τὰ ἐξῆς : Σὲ βαρυστομαχία δίδομε καθάρσιο, ἔπειτα λίγο κινίνο τὴν ἐπομένη.

Σὲ πονοκέφαλο κρύα ἐπιθέματα και ἀσπιρίνη. Σὲ κοιλιακὲς ἐνοχλήσεις 10 σταγόνες λάβδανο σὲ λίγο κωνιάκ.

Σὲ ἐντερικὰ «λακτέδα» Σὲ τσίμπημα βάζομε ἀμέσως ἀμμωνία.

Σὲ κόψιμο, πλύσις με σπῆρτο λευκὸ και ἰώδιο. Ἄν εἶνε μεγάλη ἡ αἱμορραγία, κάνομε πίεσιξι πιδ κάτω ἀπὸ τὸ τραῦμα.

Σὲ γρατσουνιὲς βάζομε λίγο ὀξυζενὲ ἢ βορικό σὲ ἐλαφρὰ διάλυσι.

Σὲ κοῦρασι ματιῶν, κομπρέσες με βρασμένο ζεστὸ νερὸ.

Σὲ κρυολόγημα βεντοῦζες, συναπισμὸ στὸν σβέρκο ἢ στὸ στήθος και ζεστὸ τίλλιο.

Σὲ συνάχι λίγο «Μεντόλ» στὴ μύτη, κινίνο τὸ βράδν και μιὰ ἀσπιρίνη. Ἐπίσης τὸ ποδολουτρο ὀφελεί.

Αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀπαραίτητα στὴν ἐξοχὴ. Ἐπίσης θὰ ἔχομε βαμβάκι, γάζα ἀποστειρωμένη, ἐπιθέματα, λίγο μολυβδόνηρο και λίγο χλωρικό γιὰ πονόλαιμο (σὲ ἕνα ποτήρι βρασμένο νερὸ μιὰ κουταλιά τῆς σούπας χλωρικό).

Δὲν πρέπει ὅτὰ χάνομε με μικροαδιαθεσίες, οὔτε νὰ φέρνωμε ἀμέσως γιστὸ πού δὲν εἶνε διόλου ἀπαραίτητος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τὰ παριζιάνικα μοντέλλα τῆς «Ἀτλαντίδος»

Ἐνα ὑπέροχο σύνολο τῆς ἐποχῆς, πού λανσαρεῖ ὁ οἶκος «Μαρσέλ Ροκά» τοῦ Παρισιοῦ. Τὸ καπέλλο, τελευταία λέξις τῆς μόδας, εἶνε ἐμπνεύσεως τῆς Παριζιάνας καλλιτέχνιδος Μ. Γκύ.

Ὑπενθυμίζομε στὶς ἀναγνώστριές μας ὅτι ἡ «Ἀτλαντὶς» ἔχει ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της συμβληθῇ με παρεπιδημοῦσαν στὴν πόλι μας Παριζιάναν μοδίστα, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνει νὰ παρέχῃ ἔναντι εὐτελοὺς τιμῆς (χάριν διαφημίσεως) ὅλα τὰ πατρὸν τῶν μοντέλλων μας.

Ένας διαπρεπής αμερικανός, έπιστήμων υπελόγισε ότι οι χημικές ουσίες που αποτελούν την σύνθεση του ανθρώπινου σώματος δεν αξίζουν παραπάνω από 144 δραχμές, κατά μέσον όρο.

Φυσικά υπάρχουν και εξαίρεσεις και η χημική αξία του ανθρώπου μπορεί να φτάσει και τις 160 δραχμές. Αντιθέτως, πάλι υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, οι οποίοι δεν αξίζουν ούτε ένα εκατοστάρικο! Π.χ., η χημική σύστασις του σώματος του μακαρίτη αρχιεπισκόπου της Κανταβρυγίας, σέρ Άρθουρου Σίπλεϋ, κατά 59% αποτελείτο από...νεράκι!

Όπως έχουν αποδείξει οι έπιστημονικές αναλύσεις, το αίμα μας κατά 90% είναι νερό, το σπέρμα μας κατά 69%, και τα κόκκαλά μας, που αποτελούν την πιο στερεά ύλη του σώματος, περιέχουν νερό 27%! Οι υπόλοιπες χημικές ουσίες των κοκκάλων είναι το ασβέστιο, η φωσφορική μαγνησία, το φωσφοροϋξο ασβέστιο και μια λιπαρά ουσία, ονομαζομένη «κόλλα», κι' η οποία όταν βραστή μεταβάλλεται σε ζελατίνη.

Αν τυχόν κάποιος διαλυθούμε και κατόπιν μεταβληθούμε σ' έμπορεύσιμα προϊόντα κοινής χρήσεως, το σώμα μας θα παραγάγει μια μεγάλη ποσότητα μαγνησίας 1)2 δικά ζάχαρη, λίπος για να κατασκευαστούν έφτα σαπούνια, φώσφορο για 2.000 σπέρτα, ασβέστη για ν' ασβεστοωθεί ένα κοτέτσι και σίδερο για να γίνουν δυο μικρά καρφιά.

Αυτή είναι η αξία μας, κοινοί θνητοί, με τον άπειραντο έγωισμό!

ΔΥΟ ΑΝΕΚΜΕΤΑΛΕΥΤΑ ΝΗΣΙΑ

Στο στενό της Σούτας, μεταξύ Γιάβρας και Σουμπέρας υπάρχουν δυο άκατοίκητα νησιά που κανένα κράτος μέχρι σήμερα δεν έσκέφθηκε να τα κηρύξει ως αποικίες του. Τα νησιά αυτά έως το 1883 ήταν ένωμένα και αποτελούσαν ένα νησί. Η τρομερή έκρηξις όμως του ήφαιστείου Πεμπουατώ, κατά την οποίαν έφονεύθησαν 25.000 άνθρωποι, έσχιζε την νήσον. Κατόαυ σε δυο. Σήμερα τα δυο νησιά είναι σκεπασμένα από πυκνότητα βλάστησις. Υπάρχουν επίσης και εκατομμύρια έξωτικων πουλιών, αλλά και διαεκατομμύρια...ποντικών!...

ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ...ΑΜΦΙΒΙΑ!

Οι λάτρες της ήλιοθεραπείας μπορούν τώρα να λικνίζονται και να έλαφροκοιμούνται καταμεσής της θάλασσας δίχως τον παραμικρό κίνδυνο.

Το πλεονέκτημα αυτό αποκτήθηκε χάρις σε μια θαυμασίαν έπινόησι ενός Γερμανού βιομηχάνου, ο οποίος κατασκεύαζε διάδρομα λαστιχένια μαξιλλάρια.

Το έσωτερικό των μαξιλλαριών αυτών, τα οποία είναι σεβαστών διαστάσεων, γεμίζονται με άερα κι' έτσι μπορούν να έπιπλέουν βροσιότατα στη θάλασσα, παρ' όλο το βάρος του σώματος του ανθρώπου, που είναι έσπλωμένος επάνω. Μπορεί μάλιστα κατόπιν ο λουόμενος, μόλις κάνει την ήλιοθεραπεία του, να το ξεφουσκώσει και να το κρατήσει κάτω από την μασχάλη του.

Για πρώτη φορά στην ιστορία, μίλησαν μεταξύ τους δυο άνθρωποι τηλεφωνικώς διά μέσου όλου του κόσμου! Το περίεργον είναι ότι κι' οι δυο την ώρα που συνεννοούντο με το τηλέφωνο, βρίσκονταν στο ίδιο οίκημα: Στο τηλεφωνικό μέγαρο της Νέας Υόρκης. Κατά την διάρκεια της τηλεφωνικής τους συνομιλίας, οι φωνές τους ταξίδευαν διά μέσου του...παρόντος, του μέλλοντος και του παρελθόντος, καλύπτοντας μίαν απόσταση 23.000 μιλίων.

Η συνδιάλεξις διήρκεσε 15 λεπτά. Ο ένας συνδέθηκε με τον άλλον, που βρισκόταν στο διπλανό δωμάτιο, άμέσως, και η κάθε λέξις ήταν ευκρινής. Η κλήσις του τηλεφώνου έλήφθη πρώτα από το Διεθνές τηλεφωνικό κέντρο του Λονδίνου το οποίο την διεβίβασε με το υποβρύχιο καλώδιο στο Άμστερνταμ. Από εκεί η κλήσις διεβιβάσθη ραδιοφωνικώς στην Ίαβα, από την Ίαβα στον Άγιο Φραγκίσκο του Ειρηνικού και τελικά στο τηλέφωνο του Τηλεφωνικού μεγάρου της Νέας Υόρκης.

Ένας ειδικός υπάλληλος υπελόγισε ότι η σύνδεσις αυτή στοιχίζει 25 λίρες για κάθε τρία λεπτά.

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΣΚΙΟΥΡΟΣ

Ένα άγριο γεράκι, που πέταγε ψηλά πάνω από την πόλι Σουεντς της Σιλεσίας, άντελήφθη ένα σκίουρο στο έδαφος και του έπειθέ με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Έμπηξε τα νύχια του στο δέρμα του ανυπόπτου μικρού ζώου και κατόπιν το σήκωσε ψηλά μαζί του.

Ο σκίουρος όμως δεν έχασε τις αισθήσεις του, ούτε την ψυχραιμία του. Κι' ενώ ταξίδευε στους αιθέρας μαζί με το γεράκι, ελαστικώς όπως ήταν, κουλουριά στηκε για μια στιγμή κι' ύστερα μ' ένα τίναγμα του σώματός του άπαξε το γεράκι με το στόμα του κι' άρχισε να το δαγκώνει με λύσσα. Έτσι το γεράκι άρχιζε από τα πολλά δαγκώματα να χάνη τις αισθήσεις του και να κατέχεται...

Όταν δέ και τα δυο ζώα προσγειώθηκαν στο έδαφος, το γεράκι ήταν πια άναίσθητο και ο σκίουρος έκαμε με το κρέας του ένα πρώτης τάξεως γεύμα!

ΚΑΥΣΙΜΗ ΥΛΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

Έδώ και λίγον καιρό ένας έφευρέτης στην Άγγλία προέκλεψε ζωήρη σίδηρο, ανακοινώνοντας ότι μπορούσε να έξαγάγη βενζίνη, οινόπνευμα ή πετρέλαιο από το...άλμυρο νερό!

Ίδου όμως τώρα που έρχεται ένας Ίάπων μηχανικός να μας ανακοινώσει μια καταπληκτικώτερη έφευρεσί του.

Ο έν λόγω έπιστήμων ισχυρίζεται ότι μπορεί να εξαγάγη καύσιμη ύλη από τον...αέρα!

Είναι γεγονός ότι, με μίαν αύξησι της θερμοκρασίας τα περισσότερα στερεά μεταβάλλονται σε υγρά και τα υγρά σε άερα. Οι θερμοκρασίες επί τη βάσει των οποίων λαμβάνουν χώρα αυτές οι αλλαγές εξαρτώνται, έννοείται, από την σύνθεσι των ουσιών. Ωστόσο ο άερας ρευστοποιείται σε πολύ χαμηλές θερμοκρασίες και στην παραπάνω έφευρεσί του Ίάπανος, η ρευστοποίησις του άερος γίνεται μέσα σε ειδικά δοχεία, και όταν κατόπιν το παραγόμενο υγρό χρησιμοποιήθι, ένεργεί όπως το φωταέριο: Δηλαδή η τάσις της εξαπλώσεώς του μπορεί να θέσι σε κίνησι το πιστόνι μιάς μηχανής.

...ΑΠΟ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Σε μια έκρηξι που συνέβη τον τελευταίο καιρό στο Χόγκ-Κόγκ σκοτώθηκαν δέκα εργάτες. Μόνον ένας διέφυγε το θάνατο: Έξετινάχθη 50 πόδια ψηλά στον άερα, έπεσε στην παρακείμενη θάλασσα και κολυμπώντας, έφτασε στην ακτή σώος και άβλαβής.

Παρόμοια τυχερά περιστατικά συμβαίνουν πολλάκις.

Κάποτε, ο λοχαγός Ζ.Α. Χέντλεϋ, ο οποίος υπηρετούσε ως πιλότος στην Βασιλική Αεροπορική Βάσι του Λονδίνου, έπεσε από το αεροπλάνο κατά την διάρκεια μιάς παράτηρήσεώς του.

Ο πιλότος όμως του αεροπλάνου είχε την έτοιμότητα να κάνει μια βουτιά προς τα κάτω, κι' όταν το αεροπλάνο βρέθηκε 300 μέτρα χαμηλότερα, και άκριβώς κάτω από τον πλιπτοντα στο κενό προστηρητή, ο τελευταίος αυτός κατώρωσε να προσγειωθεί άπάνω στην ούρα του αεροπλάνου!

Το καταπληκτικώτερο όλων ήταν ότι ο λοχαγός Χέντλεϋ όταν έπεσε από το αεροπλάνο, δεν ήταν έφωδιασμένος με άλεξιπτώτο!

ΑΔΙΚΙΑ

Σε κάποιο έργοστάσιο ύφασμάτων στη Σκωτία ήταν συνήθεια να τιμωρούνται με πρόστιμο όσοι εργάτες δεν έβγαζαν καθαρή δουλειά. Όταν, λοιπόν, μια μέρα ένας ύφαντουργός πήγε στον διευθυντή ένα κομμάτι ύφασματος ποδχε ύφανε για να το εξέτάσι, ο διευθυντής βρήκε σ' αυτό δυο τρύπες μικρές, που άπειγαν ή μια από την άλλη 2)2 πόντους. Τις έδειξε στον εργάτη και του ειπε ότι τον τιμωρεί με δυο σελλίνια πρόστιμο.

Το πρόστιμο άναλογεί ένα σελλίνι για την κάθε τρύπα; οώτησε ο ύφαντουργός.

—Άκριβώς.

—Αδιάφορο άν η τρύπα είναι μικρή ή μεγάλη;

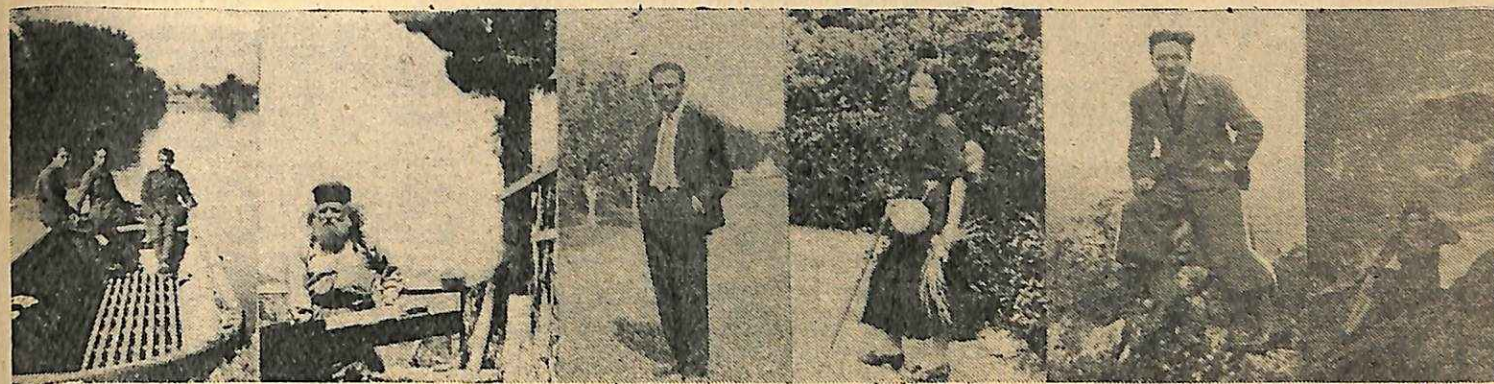
—Αυτό δεν έχει καμμιά σχέση, του έξηγησε ο διευθυντής.

—Τότε, κύριε διευθυντά, με άδικείτε, γιατί μου παίρνετε ένα σελλίνι παραπάνω.

Και χώνοντας το δάκτυλό του στο ύφασμα ένωσε τις δυο τρύπες σε μιά!

ΕΝΑ ΨΑΡΙ ΜΕ ΓΥΑΛΙΑ

Πάνω σε μίαν άμυδρή ακτή του Ειρηνικού, στην Καλιφορνία, βγήκε από τη θάλασσα ένα ψάρι που φορούσε... γυαλιά! Το ψάρι αυτό το άντελήφθηκε ένας όμιλος από έκδρομείς που κατώρωσε να το πιήσι κιάλας. Τα γυαλιά αυτά, που ήταν τοποθετημένα άκριβώς στα μάτια του ψαριού, έκαναν την εμφάνισι του κομική. Όπως φαίνεται, θα είχαν πέσει μέσα στη θάλασσα από τη υύτη κανενός έπιβάτου, την ώρα που θα ήταν σκυμμένος από τα κάγκελλα του καταστρώματος του πλοίου, και θα περιπλέχθηκαν στο κεφάλι του ψαριού.

1.—Ένα στρατιωτικό φιλικό γκρουπ του Τάγματος Γεφυροποιών στον Πηνειό (Άποστ. Β. Β. Αρβέρην). 2.—Ο καλός ηγός του Αγίου Σώστη Ίωνας—Δερβενάκια Κορινθίας. 3.—Ζάν Γιάναν. (Άποστ. Ιδίου). 4.—Η δics Έλλη Σ. Κατ. στην Κηφισιά (Άποστ. Ιδίας). 5.—Ν. Α. Δημ. (Ταμπούρι, Νικηταρά). 6.—Η δics Νίτσα Χ. στη Βουλγαρία.

1.—Πέρασμα από ένα βιότο της παρτίδας Καλαμών (Άποστ. Άρ. Μπομπολίτη). 2.—Κρήτες από τα Κρεμαστά σή Νεάπολι (Άποστ. Ι. Α.). 3.—Έκδρομή στο Μαριμαρά (Άποστολή Σ. Σ. Σταυρίδη). 4.—Έκδρομή στο Πέραμα ζεύγους Βαρβαρήγγο.

1.—Έκδρομή Ενώσεως Όρειοβατών Φυσιολατρών εις Άκροκόρινθον. 2.—Ευάγγελος Ζέπελιν, παρὰ τον Λευκόν Πύργον Θεσσαλονίκης. 3.—Ανάβασις εις Άγιον Ίωάννην Άττικής υπό Κωνστ. Καβαριά. 4.—Η γαλιά με τα έγγονάκι της (Άποστ. Ν. Α. Δημητρίου).

6 μπελάδες

(Συνέχεια από τη σελίδα 846)

Ήταν ανένδοτη. Το παιδί θα το έθαφτιζε ή φιλιανόδα της ή 'Αντιγόνη και θα το έβγαζε και Φανούριο!...

"Αχ! μωρέ! Γιατί να ύποσχεθώ ότι θα έκανα όλο τον κόσμο κουμπάρο; Το κεφάλι μου ήθελε σπάσιμο! 'Αλλά, όχι, δεν έπρεπε να το σπάσω γιατί σ' αυτήν την κρίσιμη στιγμή μου χρειαζόταν περισσό-τερο από κάθε άλλο μέλος του σώματός μου.

"Αρχισα πάλι να σκέπτομαι διάφορες κομπίνες και να σάς πω, επειδή το μυαλό μου κόβει λιγάκι δεν άργησα και πολύ να θρώ τον τρόπο που θα διορθωνόταν η κατάσταση.

Πήγα κατ' ευθείαν στο γραφείο και μπηγα χαρούμενος στο ιδιαίτερο του προϊσταμένου.

—Καλημέρα σας κ. Χαμηλοθώρη, είπα. "Εχω να σάς αναγγείλω ένα πολύ ευχάριστο γεγονός. Η κυρία μου, ξέρετε, είναι πάλι σε ενδιαφέρουσα κατάσταση και ήλθα να σάς προτείνω να γίνετε κουμπάρος...

—Ευχαρίστω, αλλά... δεν θα σάς θαφτίσω το αγοράκι σας;

—Το αγοράκι μου, θέβαια, αλλά κάποιος θείος μου από την 'Αμερική που του είχαμε ύποσχεθί προτού άκομη παντρευτούμε...

—Φτάνει, φτάνει, με διέκοψε γελώντας. Δεν πειράζει, άφου θα βαφτίσω το δεύτερο το ίδιο είναι... Μιά φορά κουμπάροι θα γίνουμε. Το κόλπο μου πέτυχε! Είχα τώρα μπροστά μου περιθώριο έννεα μηνών για να κανονίσω το ζήτημα. Εσκάσα την ίδια μηχανή και στους άλλους κουμπάρους, που κι' εκείνοι δεχτήκαν ευχαρίστως να βαφτίσουν τό... δεύτερο και τράβηξα ευχαριστημένος για το σπίτι μου.

Μόλις πέρασα το κατώφλι φώναξα τη γυναίκα μου και της έκανα γνωστό το κόλπο μου.

—Και τώρα; με ρώτησε κουνώντας με άγρια.

—Τώρα, της απάντησα κομπιάζοντας, πρέπει να κάνουμε ένα άλλο παιδί γιατί δεν μπορώ να κοροϊδέω τον προϊστάμενό μου. Καλά τον κύρ Γιώργη και τους άλλους τους κανονίζω. Θα φύγωμε από τη γειτονιά για να τους ξεφορτωθούμε.

—Τι; Να κάνω κι' άλλο παιδί; Έχεις το θράσος να το λές κι' όλος;

—Μά φιλομήλα μου, μην είσαι άχαριστη. Έδώ, για να σωθί η κατάσταση χρειάζονται πέντε παιδιά κι' εγώ που ζητάω ένα μόνο! Κι' αυτό δεν θες να το κάνεις;

Μόλις άκουσε τη λογική μου παρατήρηση ποιος είδε το θεό και δεν τον εραβήθηκε!... 'Αγρίψε, φώναξε, και στο τέλος την έπιασε η καρδιά της κι' έπεσε άνασκαλα στο πάτωμα.

"Ωπου να την ανεφέρω είδα κι' έπαθα. 'Αλλά για παιδί; Ούτε κουθέντα πιά.

Τώρα πώς θα ξεπερδέσω με τον προϊστάμενό μου είνε άγνωστο. "Αν δέ μου ριζώνουν κανένα έκθετο στην πόρτα πάω χαμένος, ούτε προβίδιασμο ούτε τίποτα. Αίωνας θα είμαι γραφεύς.

"Αχ! μωρέ τι τον ήθελα το γυιό; "Οταν μου λέγανε ότι τα παιδιά έχουν θάσανα δεν τους άκουγα. Τώρα λοιπόν καλά να τα πάθω!...

ΝΙΚΟΤ

ΔΕΔΕ. "Αργος. — Την Κυριακή 7/1 / ο απεσταλμένος της «Ατλαντίδος» κ. Μ. Πριενιστής θα περάσει από το "Αργος και θα μείνει από τη 1.50 μέχρι της 6 στο Παρακαταθήκη. Ζητείστε από κείνον τις οδηγίες, και βοηθήστε τον στο έργο του.

ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ Θεσσαλονίκη. — Συνήθως σ' αυτή την περίπτωση πέρνουν ελαφρότερα την όποια βρέχουν και τριβούν ελαφρά. Επομένως τσακίζει και πέφτει. "Αν είσαστε στην "Αθήνα και είχατε τα μέσα θα σάς έδωσιν σε μία ιατροειδική, δεν μπορεί να το κάνει ο καθένας. "Άλλο μέσον δεν υπάρχει. Λοιπόν τρίψιμο ελαφρό με ελαφρόπετρα και όξυζενέ όπου είναι μαύρο.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ. — Στείλτε μου τη διεύθυνσή σας να σάς στείλω μια σπεσιαλιτέ.

ΘΑΙΜΜΕΝ ΗΥΠΑΡΕΙΣ. — Διαβάστε τι γράφω παραπάνω στην "Ορφανούλα.

ΓΑΛΑΤΣΙΩΤΙΣΣΑ. "Εντάθθα. — Στείλτε μου τη διεύθυνσή σας να σάς στείλω μια βιβλιογραφία.

Ρ. Σ 121. — Στείλτε μου τη διεύθυνσή σας να σάς απαντήσω δι' επιστολής.

ΕΔΙΘ. "Εντάθθα. — Δυστυχώς απαγορεύεται η εξαγωγή σπεσιαλιτέ από το ξέωτερικό. "Αν έχετε όμως κανένα γνωστό στην Εσθονία που γράφει να σάς δώσει τρεις διευθύνσεις των "Ινστιτούτων να σάς πάρη.

ΝΙΟΒΗ "Εντάθθα. — Στείλτε μου τη διεύθυνσή σας να σάς στείλω μια βιβλιογραφία.

ΑΤΥΧΗ ΛΓΑΠΗ. — Διαβάστε τι γράφω στη Νιόβη.

ΑΛΙΞΟΝ. — Αυτά τα σημάδια δυστυχώς δεν εξαλείφονται παρά μονάχα με τον καιρό.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. Θεσσαλονίκη. — Στείλτε μου τη διεύθυνσή σας να σάς στείλω μια βιβλιογραφία.

ΑΠΟΓΟΝ-ΤΕΥΜΕΝΗ. Πειραιά. — Διαβάστε τι γράφω στη Νιόβη.

ΜΙΑ ΚΑΣΤΡΙΝΗ. "Ηράκλειον. — Διαβάστε τι γράφω στη Νιόβη.

ΤΙΤΙΚΑ. — Θα απαντήσω με τη σειρά. Στείλτε μου τη διεύθυνσή σας να σάς στείλω μια βιβλιογραφία.

ΔΥΟ ΦΙΛΕΣ. — Σας συμβουλεύω μην αποπειραθίτε τίποτε μην πάθετε άπώτομον χαλάριαν.

ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ ΠΑΡΗΣΑΣΙΩΤΙΣΣΑ. — Περιμένω τη διεύθυνσή σας να σάς στείλω μια βιβλιογραφία.

ΤΖΕΝΥ. "Εντάθθα. — Διαβάστε τι γράφω στη Νιόβη.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ. — Οι συμβουλές δεν...

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ! εάν θέλετε να έχετε γρήγορα άσπρα και γυαλιστερά δόντια αρχίσετε να τα βουρτσίσετε με **ΚΟΛΥΝΟΣ**, επί ξηράς ψήκτρας.

Θα ιδίτε πόσο γρηγορά άποκτούν μια θαυμασία λευκότητα. τα δ' ούλα σας ξεγυαλίζουντα τελείως.

Η **ΚΟΛΥΝΟΣ** ωμορφαινεί τα δόντια σας τόσοσ όσον καμία άλλη οδοντοκρεμα.

Θα δίτε ότι σε λίγο χρονικό διάστημα τα δόντια σας θα γίνουν κατά πολλές αποχρώσεις λευκότερα.

Δοκιμάσατε από σήμερα την οδοντοκρέμαν

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4. ΑΘΗΝΑΙ

παύουν ποτέ ούτε οι συνταγές. Κάθε γυναίκα για την όμορφη της θουάζει κάθε μέρα μια ώρα. "Εξακολουθείτε διαρκώς την ίδια τακτική. "Επί πλέον πάρτε μέλι της κρήνης αλείψετε το πρόσωπο κάθε βράδυ. Γ' αφήνετε επί ένα τέταρτο κι' έπειτα ξεπλένετε με ζεστό χαμομήλι.

ΜΑΤΙΝΑΝ Μ. "Αθήνας. — Για τον ιδρώτα λυώνετε βέρνικα σε νερό ζεστό. "Αμα κούσσει πλένεστε. Για τη μύτη γράφετε μου τη διεύθυνσή σας να σάς στείλω μια βιβλιογραφία.

Ν. Κ. "Εντάθθα. — Δώστε μου τη διεύθυνσή σας να σάς στείλω μια βιβλιογραφία. "Όσον άφορά το δεύτερο ζήτημά σας δεν σας συνιστώ τίποτα γιατί υπάρχει φόβος να πάθετε καμιά χαλαρώση.

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ. Βουρλοπόταμον. — Στείλτε μου τη διεύθυνσή σας να σάς γράφω.

Χ. Π. Κελωνών. — Διαβάστε τι γράφω στη Νιόβη.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΣΣΑ. Ηράκλειον. — Μαθ δίστε τη διεύθυνσή σας να σάς γράφω.

ΤΖΙΝΑ ΜΠΕΤΥ. Πειραιά. — Διαβάστε τι γράφω στην "Επασιώτισσα.

ΜΑΛΒΑ

Οι απαντήσεις του συμβουλίου των ιατρών μας

«ΜΠΕΝΑΡ ΣΩ»: Βόλον. — Ριζικήν θεραπείαν της παθήσεώς σας δεν είνε δυνατόν να επιτύχθι άνευ της έπιστημονικής παρακολούθησεσ Ιατρού ειδικού και τούτο διότι έχετε άσπλην κυρίως, έμβολιαν και διαθερμιά.

Κ. Χ. Κ. Θεσσαλονίκη. — Να έκτελεσθί ή συνταγή άκριβώς ως έχει.

Α. Α. Α. Θεσσαλονίκη. — Γράψατέ μας τι ακριβώς έγραψεν ή άκτινοσκοπική έκθεσις, ή καλλίτερα άποσταλείτέ μας αντίγραφον αútης.

ΠΕΤΕΡ — ΠΥΡΓΟΝ. — Θα σάς απάντησθί ή κ. Μάλβα εις ήν διεβιβάσθί ή έπιστολή σας.

ΚΙΧ.—ΧΟΚ. — Νοός όγυής ή σώματι όγυής. λέγουσιν. Είνε φυσικόν λοιπόν, παρά την περί του άντιθέτου πεποιθήσιν σας, ό νοός σας να ύφίσταται πάθος σύντασιν μέσα εις σώμα που τόσων κακοεταχειρίζεσθι. "Αλλως θα άντιμετώπιζεσθι ότι σί άντιλήψαι σας περί νεύματός καί ζωής, τάν άλλο πασά καθαρότητα πνεύματος καί όσθον νοόν άποδεικνύουσιν. Γίνετε άσφαώς φυσολογικά. Παράλληλως τονώσατε τόν οργανισμόν σας κάμνον μίαν σειράν από τας ειδικάς νευροτονωτικές ενέσεις :

Nevronil "Pos"

μίαν καθ' έκάστην ύποδοσεώς.

Χ. Ρ. Ν. Κ. Ο. Λ. Α. Γ. Ε. Η. Ν. Πόστ Ρεσάντ. Θεσσαλονίκη. Διά την πάθησιν σας άπαντοίμιν ταχυδρομικώς.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

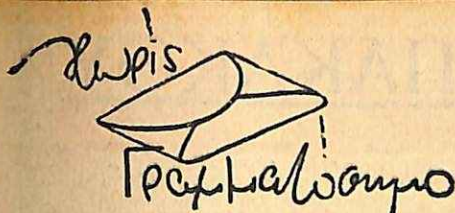
Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Ιατρός
Χρήστος Αρακάκης
Χαβρίου 2 - Αθήναι
Δερματικά "Αφροδίσια
Γυναικολογικά

Ιατρός
"Αν. Μ. Σφακιανός
Σωκράτους 30-Αθήναι
Νοσήματα "Εσωτερικά
Νοσήματα παιδών

Επειδή πολλοί των συνεργατών άναγνωστών μας διαμαρτυρόνται και άδμονούν για την καθυστέρηση των απαντήσεων μας, στο έρχόμενο τεύχος της "Ατλαντίδος" θα γίνη πάλι μία διαδικτική απάντησις στην παρούσα στήλη όλων των υπαρχόντων στα γραφεία μας γραμμάτων και έστω προς γνώσιν των ενδιαφερομένων.

"Από το μεθεπόμενον θ' αρχίσουν οι διεξοδικές έκ νέου απαντήσεις μας.

Νίκον Γρυπάρη. Ζάκυνθον. Διορθώσατε το τρίτο και τέταρτο τετράστιχο του "Τό βράδυ άπόμας και έσπασαίτε το. Στο "Θούμσεσ" μεταχειρίζεσθι έκφράσεις άσποχες όπως "ένεσεσ" πολύ τονικτικές, "θυμήσθαι θλιπτάς" κ. ο. κ. Προσέχετε περισσότερο όταν γράφετε. Σ. Α. Α. Τ. Σ. Π. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

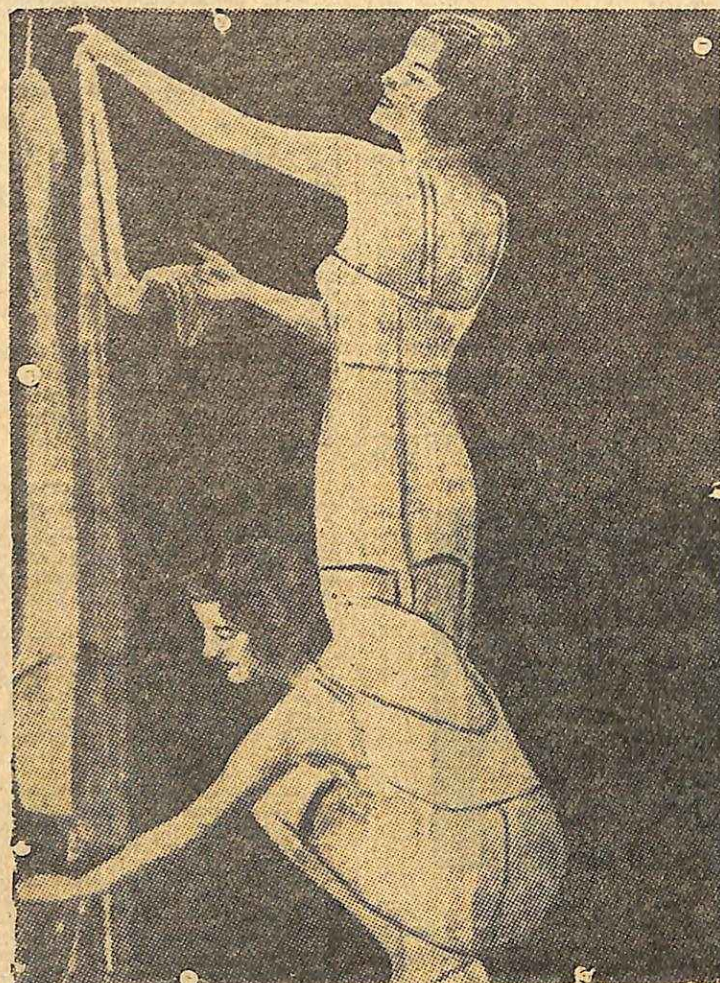
"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον. Μελετήσατε δοκίμους "Ελλήνων πεζογράφων και έξακολουθήτε για να άποκτήσατε τεχνικήν πείραν. Θ. Π. Παπαπαναγιώτου.

"Εγκρίνεται το "Εξομολόγησις. Α. Μ. Γ. Β. Ι. Ν. Κ. Ν. Κ. Νικήταν Λευκάδος. Αυτό που μας προτείνετε θα το έχομε όπ' όψι μας. "Όσο για το πεζογράφημά σας δεν το βρίσκομε τόσο κατέλληλον

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

Εάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσετε τὰς γραμμὰς σας ὡς καὶ τὴν αἰσθητικὴν μίαν κομψὴς καὶ μοντέρνας κυρίας, δοκιμάσατε

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ
ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΥΣ

καὶ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ τοῦ περιφήμου οἴκου BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Διὰ πῶσιν ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΣ
Κ.Λ.Π. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

Δοκιμάσατε τὰ ἀρώ-
ματά μας δωρεάν

Αἱ δυσκολίαι τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἐν χρήσει ἀρωμάτων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν, λόγῳ τοῦ συναλλαγματος, ἐγίνε εὐχάριστος ἀφορμὴ νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν παρασκευὴν παρομοίων καὶ ἀναλόγων εἰς ἀξίαν καὶ γούστο Ἀρωμάτων (Parfums) καὶ Λοσιόν. Διαθέτομεν ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ εἰδικῶς μορφωθὲν εἰς Γαλλικοὺς Οἴκους καὶ τὰς τὰς πρώτας ὕλας (Essences) εἰσάγωμεν ἐπίσης ἐκ Γαλλίας, ΦΥΣΙΚΑΣ πάντοτε.

Εἴτε εἰς χῶμα, εἴτε εἰς φυαλίδια ἐξαιρετικοῦ γούστου εὐρίσκετε ὅλα τὰ ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ τὰς ΛΟΣΙΟΝ ἐφάμιλλα τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν. Ἐπίσης:
ΚΟΛΩΝΙΕΣ ἐξαιρετικῆς
Athenia Suberba κ.λ.π. ΒΕΡ-
ΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις Perle, après le crème Naturel
κ.λ.π. διαρκείας καὶ στιλπνότητος θὰ εὕρετε εἰς τὸ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ μας

Φωτο-ὀπτικά

Εἰς τὸ Φωτο-ὀπτικὸν τμήμα τοῦ Φαρμακείου μας ὑπάρχει πλουσία συλλογὴ ἀπὸ ΟΜΜΑΤΟΥΛΙΑ ὁλῶν τῶν σχημάτων. ΔΙΟΠΤΡΑ ΘΕΑΤΡΟΥ πρισματικά ὡς καὶ Roll Films Film Pack πλάκας κ.λ.π., Ἐπιμελεστάτη ἐκτέλεισις ὑπὸ εἰδικοῦ τεχνικοῦ πάσης ΟΠΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ — ΕΚΤΥΠΩ-
ΣΕΙΣ, ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ.

Πλουσιωτάτη συλλογὴ ΦΩΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ καὶ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας ἀπὸ 85 δραχμὰς καὶ ἀνω

Διὰ τὸν ἰδρῶτα καὶ
δυσσομίαν

Συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικὸν ὑγρὸν ΟΔΟΡΛΕΣ ἀποτελεσματικὸν κατὰ τοῦ ἰδρώτος καὶ δυσσομίας. Προστατεύει τὰ φορέματα. Πωλεῖται εἰς χῶμα εἰς τὸ Φαρμακεῖον μας.

Διὰ τὰ ἡλιοκαύματα

Διὰ τοὺς λουομένους εἶνε ἀπαραίτητος ἡ πυκνόρρευτος συσκευα σίασίς μας ΣΑΝ-ΜΠΑΡΝΕΣ Ο'Ι'Λ προφυλάσσει καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα ἕνα ὥρατο χρῶμα, ΦΥΣΙΚΟΝ ΚΑΦΕ.

Πωλεῖται εἰς χῶμα
Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Ὁμόνοια

magail

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝΙ ΓΑΡΕΒΙΣΤΕΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

